Ilustraţia copertei: Theodor PETROŞANU

TIME TO SAY GOODBYE by Judith Gould Copyright © Judith Gould, 2000

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii VIVALDI

Ilustraţia copertei: Theodor PETROŞANU

IMPRIMERIA

ARTA* | kl *GRAFICA

Calea Şerban Vodă 133, S. 4, Cod 70517, BUCUREŞTI Tel : 336 29 11 Fax: 337 07 3

JUDITH GOULD

Împuși să spui adio

în românește de TANIA MOCHI

Editura Bucureşti 2001Autoarea romanelor:

PĂCATE DESTINE ORGOLII FASCINAŢIE AL NAIBII DE BOGAT
PENTRU TOTDEAUNA NICIODATĂ PREA BOGAT JOCUL DESTINULUI
RAPSODI

AAceastă carte este dedicată, cu dragoste,
celor trei muşchetari Gallaher:

Joyce Rucker Suzie Bissell şi
Robert VV. *Gallahe*
r

Un lucru al frumuseţii e fapt al bucuriei,
eterna sa splendoare
Creşte; nicicând, niciunde nu dispare;
Sălaş de odihnă al sufletelor noastre
Este, sălaş al viselor albastre
Dulci şi sănătate, şi parfumul tinereţii noastre.

John Keats, *Endymion,* Cartea I

MULŢUMIRI

Autoarea îi mulţumeşte cu recunoştinţă lui Terry Root, proprietarul lui Orchid Zone din Watsonville, California, pentru că a însoţit-o personal prin extraordinarele lui sere şi pentru fărâmele de cunoştinţe despre orhidee pe care i le-a oferit. Orice greşeli referitoare la orhidee sunt ale mele. Şi, ca întotdeauna, le mulţumesc din inimă lui Nancy Austen şi Bill Cawley pentru nemărginita lor bunătate, inclusiv pentru faptul că mi-au prezentat minunile din comitatul Santa Cruz, California

.

(Sfârşitul ca un nou început începutul toamnei anului 2,000

Vremea era ciudată pentru acel anotimp. Poate, se gândi omul, în semn de respect. Soarele era acoperit de norii cerului autumnal; doar palide raze de soare străpungeau cerul întunecat. Ceaţa învolbura peisajul în vârtejuri umede făcând ca cele mai maiestuoase păduri să pară doar spectre ivite din negură.

Pentru acea ocazie specială fusese făcut un vas mic, încrustat cu scoici. Umplut cu rămăşiţe.

O întreagă viaţă redusă la o mână de cenuşă, se gândi el.

Bărbatul se întoarse spre cea care-1 însoţea. Trăsăturile lui frumoase nu ascundeau pierderea irecuperabilă şi durerea pe care o simţea oricât de mult ar fi încercat, dar îşi îndreptă umerii şi porniră împreună spre maşină. îi deschise portiera, apoi ocoli maşina şi se strecură în scaunul şoferului, aşezând cu grijă urna pe scaunul de lângă el. Porni maşina, dădu înapoi şi începu să conducă înspre mare, apoi spre sud, către Big

Sur.

In maşină era linişte, auzindu-se doar, din când în când, câte un oftat sau un plâns înecat, înăbuşit, dinspre scaunul pasagerului, zgomot abia sesizat de bărbat, adâncit cum era în pierderea pe care o suferise şi de atenţia

-i-i

pe care trebuia s-o acorde şofatului. Ca o mantie a mâhnirii sale, ceaţa ascundea frumuseţea dramatică a coastei, oferind doar imagini ocazionale ale cascadelor şi canioanelor înguste, crestelor stâncoase şi platourilor marine. Adumbrea pinii şi chiparoşii, învăluind înălţimile acoperite de stejari strâmbi şi păduri vechi şi colora lumina specială a coastei într-un gri sidefiu.

Apropiindu-se de destinaţie, încetini maşina, căutând curba de ieşire. Nu era prea bine marcată şi era greu de văzut din cauza ceţii. O zări brusc în dreapta. Sycamore Canyon Road. Frână şi coti trezind-o din reverie, dar ea reuşi să-şi ascundă sperietura şi rămase tăcută.

El apăsă butonul care deschidea geamul şi în maşină pătrunse zgomotul neîncetat al valurilor ce loveau ţărmul stâncos. *Acesta este un loc care atrage tragedia,* se gândi el, *în ciuda marii frumuseţi sau, poate, chiar din cauza aceasta.* încetini, mergând ca melcul,

fiindcă brusc nu mai dorea să facă lucrul pentru care venise aici. Parcă, opri motorul, apoi se uită fix în valurile de ceaţă. După câteva momente se întoarse spre ea.

— Nu va dura mult, îi spuse. Fără să aştepte un răspuns, coborî din maşină, luând cu el vasul încrustat cu scoici. Apoi începu singuraticul drum către plajă, ţinând preţioasa încărcătură în braţe.

Mergând cu paşi mari ajunse la marginea digului de granit. Se opri şi privi de jur împrejur pentru a-şi reveni. Printre fuioarele vaporoase de ceaţă zări familiara cărare ce ducea în jos printre stânci şi, în depărtare, albastrul închis al mării.

Acesta este cu adevărat un loc magic, se gândi el, *valuri ce se lovesc de ţărm, peşteri marine şi arcade. Un loc al măreţiei şi al misterului şi al unei frumuseţi sfâşietoare.*

Iar acum va fi locul odihnei ei eterne.

Cu acest ultim gând, respiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul sărat al mării. Cărarea, din câte ştia, era îngustă şi abruptă, periculoasă în unele locuri. Cu buzele strânse şi cu vasul ţinut bine la piept, îşi începu coborârea, alegându-şi cu grijă drumul pe stâncile pleşuve, în jos, spre mare. Corpul lui musculos era strâns de costumul pe care-1 purtase la serviciul funerar, dar nu conta. Amorţeala care-1 cuprinsese în ultimele zile îl

ajută să străbată şi poteca abruptă care-1 ducea către lucrul pe care-1 avea de înfăptuit.

Când ajunse în sfârşit la ţărm, observă că nu mai era nimeni acolo. Era singur cu ea. îşi înfipse picioarele în nisip şi se uită spre invizibilul orizont, apoi spre nord, spre sud şi înapoi spre stânca pe care tocmai o urcase. Privind iar spre sud îşi continuă drumul. Mai erau vreo treizeci de metri până la locul pe care-1 alesese ea, locul pe care-1 vedea la fel de bine în minte cum îl văzuse şi ea. Vântul îi biciuia jacheta şi cravata, îi arunca spumă sărată în ochi şi îi ciufulea sălbatic părul, dar îl ignoră, concentrat cum era asupra destinaţiei sale.

Ajungând în acel loc, se uită în jur, apoi încuviinţă, satisfăcut.

Acesta este, se gândi el.

Intră în apă fără să-i pese de răceala ei. Ridică vasul în sus şi îl privi.

Cum îţi poţi lua adio de la o persoană atât de plină de viaţă? De la cineva care considera că viaţa este bizară şi amuzantă, uneori misterioasă, dar întotdeauna interesantă? De la cineva care nu obosea niciodată să-l iubească aşa cum era, să-l iubească total? Cineva cu care împărţise atâta pasiune? Atâta dragoste?

Viaţa ei fusese furată şi acum din ea rămăsese doar cenuşa. Lacrimi îi apărură în colţurile ochilor, când scoase capacul vasului şi începură să-i curgă pe obraji.

Ridică urna în sus, spre ceruri, lăsând vântul să ia cenuşa — *cenuşa ei* — şi să o împrăştie în depărtări, în eternitate.

— Adio, dragostea mea, şopti el. Adio.

în acea clipă soarele ieşi dintre nori, strălucind, scăl- dându-1 pe el şi marea într-o lumină eterică, iar el îşi imagină că vede cenuşa ei zburând spre cer, spre lumina de aur ce scălda acest loc magic. Orbit, lăsă urna în jos, apoi o aruncă în mare unde lovi apa, plutind doar un moment înainte de a dispărea. Se va dezintegra împreună cu cenuşa ei.

Se înapoie pe ţărm, uitându-se la stânca abruptă. Urcuşul va fi o corvoadă, şi nu excursia veselă pe care o făcea pe vremuri împreună cu ea, dar o porni înainte.

— *Cum voi mai putea trăi în continuare?* se

întrebă el.

Ajunse în vârful stâncii şi se opri să-şi tragă sufletul.

îşi scoase jacheta transpirată din cauza efortului depus şi a soarelui şi şi-o puse pe umeri. Se întoarse să mai privească marea. Ceaţa dispăruse, iar soarele ardea strălucitor şi fierbinte. Un abur uşor marca orizontul în depărtare şi, lângă ţărm, zări foci zburând vesele în apă.

Le iubea aşa de mult, se gândi el, amintindu-şi încântarea ei când se opreau să le vadă jucându-se. Dar astăzi nu simţea nici o bucurie urmărindu-le, incapabil cum era să împartă cu ea bucuria.

Şi cum voi putea trăi în continuare? se întrebă iar, simţin- du-se mai trist ca niciodată. Dar marea, izvor de linişte, de alinare, de vindecare, nu avea nici un răspuns pentru el. Continua să se ridice şi să coboare la nesfârşit pe ţărmul nisipos.

O luă în jos pe drum, singur în tăcerea insuportabilă. *Cartea iritai*

Joanna şi Josh

Primăvara si vara anului 2000

t

Capitolul unu

Joanna Cameron Lawrence frână, făcând ca Mercede- sul ei cam bătrâior, dar imaculat să meargă ca melcul, coti cu grijă pe un drum îngust, răsucit, care mergea spre munţii

Santa Cruz. Mai fusese pe acest drum cu mult timp în urmă. Dar nu suficient de lung încât să fi uitat că era extrem de periculos, la fel ca şi drumul spre propria ei casă din Aptos, în apropierea munţilor.

Deşi avea două benzi — cel puţin teoretic — în multe locuri o parte a drumului era acoperită de noroiul ce aluneca pe el în timpul ploilor grele ale iernii. Pentru că alunecările de teren lăsau adesea doar o fâşie îngustă de drum disponibilă, pe drum erau puse indicatoare speciale, astfel încât circulaţia să se poată eventual desfăşura doar pe banda rămasă liberă, fără să se producă accidente grave.

Inspiră aerul răcoros cu parfum de eucalipt. în dreapta, muntele se ridica direct din drum, iar pe o parte erau căsuţe agăţate periculos de coasta muntelui. în stânga, o prăpastie — de fapt un mic canion — cobora vertiginos, pe alocuri până la adâncimi de treizeci de metri sau chiar mai mult, până la un pârâu care apărea şi dispărea în funcţie de anotimp. Chiparoşi, Sequoia uriaşi, eucalipţii

şi pinii formau un coronament care permitea foarte rar soarelui să străbată prin el.

De cealaltă parte a prăpastiei, agăţate ca nişte cuiburi de pasăre pe munte, se zăreau ici şi colo case, majoritatea cabane rustice. Erau izolate, plasate pe terenuri mari, aproape verticale. Majoritatea erau legate prin poduri, dintre care unele fuseseră distruse de inundaţiile iernii — sau de cutremure — şi atârnau fără vlagă deasupra hăului. Locuitorii acestor cabane magice erau obligaţi să parcheze de această parte a prăpastiei şi apoi să treverseze podurile până ce ajungeau acasă.

Probabil că sunt un soi de oameni aventuroşi, hotărî ea, şi îi plăcea acest lucru. îndrăzneau să fie diferiţi, să se descurce în diverse situaţii dificile create de modul de viaţă de acolo.

Se uită la numerele caselor scrise pe cutiile poştale şi observă că era aproape de destinaţie. Femeia pe care urma să o vadă îi spusese că avea unde să parcheze — la fix — chiar lângă pod.

în dreapta zări un Jeep Wagoneer crem, vechi şi cam ruginit, parcat pe marginea abruptă a drumului. Joanna încetini şi se strecură pe lângă Jeep, apropiindu-se cât putea de acesta. Frână şi opri motorul.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, îşi

scoase o perie din geantă şi şi-o trecu prin părul zbârlit de vânt. Aşa, e suficient de bine, se gândi ea, uitându-se încă o dată în oglindă. Apoi, luându-şi geanta, aruncă cheile în ea, şi-o puse pe umăr şi ieşi din maşină.

Voi lăsa capota deschisă, se hotărî. Nu va ploua, şi este frumos şi umbră aici, aşa că nu se va încinge. Şi, oricum, se pare că era în siguranţă.

Ocoli Jeepul până la pod şi rămase privindu-l câteva clipe. Erau cam douăzeci de metri până în cealaltă parte şi, dacă era ceva pe lume pe care Joanna nu putea să-l suporte, acel lucru era înălţimea.

Of, Joanna, se gândi ea, scâncind în sinea ei, *ai făcut-o, fetiţo. Trebuie să mergi pe năzbâtia asta. Sus de tot deasupra acestei prăpăstii adânci, adânci. Şi nu ai sub picioare decât câteva scânduri vechi şi prăpădite.*

Respirând adânc îşi puse încet piciorul drept pe pod şi, în acelaşi timp, se agăţă cu toată puterea de balustrada rustică de lemn. îşi puse şi piciorul stâng şi rămase nemişcată o clipă, oftând. Simţea cum podul se clatină uşor sub greutatea ei. îl auzea şi cum scârţâie.

Of, Doamne, se rugă ea, *apără-mă acum!*

îşi aminti cum cineva îi spusese odată că, în astfel de împrejurări, să se uite drept înainte — *nu privi în jos în nici un caz!* — şi continuă să meargă încet şi liniştit. Uşor de spus, dar greu de făcut.

Timpul aă spui adio

Mai respiră o dată adânc, se uită la încântătoarea cabană aflată de cealaltă parte, apoi îşi puse un picior înaintea celuilalt, mai încet la început, apoi mai repede, şi mai repede, ţinându-şi respiraţia şi agăţându-se de balustradă cu toată puterea.

Ajungând în cealaltă parte, se opri şi oftă uşurată. Scurtul — ba nu, lungul! — drum se terminase. Se întoarse încet şi privi iar prăpastia. *Nepericuloasă,* îşi spuse. Ura această frică iraţională, orice fel de frică, dar nu învăţase încă să o domine. îndreptându-şi umerii, se uită la cabană.

Ca şi podul, era o construcţie de lemn îmbătrânită de vreme, cu obloane verde închis. La geamuri erau ghivece cu muşcate roşii, vesele. Acoperişul înclinat era cafeniu argintiu, iar coşul de piatră şi fundaţia cabanei erau acoperite cu muşchi şi licheni. Poarta şi streşinile erau decorate cu sculpturi şi iedera acoperea toţi pereţii cabanei. O cărare îngustă, săpată în piatră, care conducea la intrare, era mărginită de tufişuri.

Ce loc minunat, romantic, se gândi Joanna.

Merse pe cărare până la intrarea cabanei. Nu exista sonerie, ci doar un ciocănel de bronz, un ananas strălucitor, ospitalier. Bătu de două ori.

Uşa fu deschisă imediat de o femeie înaltă, subţire, cam de vârsta ei, ceva mai mult de treizeci de ani. Avea părul lung până la umeri,

de culoarea nisipului şi ochi vioi, căprui închis. Pometi înalţi, sprâncene frumos arcuite, nas drept şi buze pline, senzuale.

— Doamna Lawrence? întrebă ea, zâmbind prietenos. O măsură cu privirea pe Joanna de la bluza de in sidefie la pantalonii asortaţi şi la espadrilele din picioare. Haine obişnuite, dar elegante.

— Te rog, Joanna, răspunse vizitatoarea.

— Iar eu sunt April Woodward, zise femeia. Te rog, intră.

Ţinu uşa larg deschisă, iar Joanna intră în cabană. în micul hol de la intrare era un suport de fier forjat plin cu umbrele, unele având capete de animal sculptate în loc de mâner. Un bufet mic de pin, deasupra căruia se afla o oglindă, era decorat cu un vas de Staffordshire în care erau chei. Pe jos era o carpetă veche, decolorată.

— Joanna, o întrebă April, n-ai vrea ceva de băut? Ceai verde sau apă minerală?îmi place foarte mult ceaiul verde, răspunse Joanna. Dacă nu te deranjează.

April dădu din cap.

— Deloc, spuse ea. Zahăr? Miere? Zaharină?

— Cu puţină miere ar fi perfect, zise Joanna.

— Fă-te comodă, zise April. Mă întorc imediat.

Joanna o urmări cum iese din cameră, observând că
April era îmbrăcată cu pantaloni de trening, o cămaşă cu dungi şi papuci. Joanna se îndreptă spre canapeaua mare, confortabilă din faţa căminului şi se afundă în pernele moi. Materialul cu care era tapiţată canapeaua era plăcut la pipăit, părea a fi in.

îşi lăsă geanta pe jos şi se uită prin cameră. Era lam- brisată cu panouri din lemn de pin, acoperite cu etajere pline de cărţi care păreau citite de multe ori. Căminul mare, din piatră, acoperea un perete. Era o cameră caldă, plăcută, ospitalieră, după părerea ei, de cel mai bun gust. *încântătoare, simplă, nepretenţioasă,* se gândi ea. *La fel cum pare a fi şi April. O cabană minunat de romantică, fără a fi însă exagerat de dulce sau sofisticată. Nici extravagantă.*

April apăru cu o tăviţă. Pe ea se aflau un ceainic, ceşti, farfurioare şi un borcan cu

miere. O puse pe măsuţă apoi se aşeză lângă cămin.

— Nu trebuia să te deranjezi, protestă Joanna.

— Nici un deranj. îmi place să fac ceai. Turnă ceaiul, puse câte un bulgăraş de miere în fiecare cană şi i-o întinse Joannei pe a ei.

— Mulţumesc, April.

— Cu plăcere. April zâmbi şi bău puţin. Şi acum, zise ea, dă-mi voie să mă lămuresc. Mi-ai spus că vrei să faci un fel de grotă? Se uită spre Joanna, curioasă.

Joanna încuviinţă.

— Da, zise ea. Am adus câteva fotografii cu mine. Pe unele le-am luat din reviste, iar altele sunt fotocopii după nişte cărţi. Iţi vei face o idee.

Lăsă ceaşca pe masă şi scoase un plic mare din geantă.

— Cred că pare o aiureală, continuă ea în timp ce deschidea plicul şi scotea fotografiile, dar cred că vei înţelege la ce mă gândesc.

îi dădu fotografiile lui April care le privi cu atenţie. După ce termină le puse pe măsuţă şi zâmbi.

— Sunt extraordinare, spuse ea, entuziasmată, cu ochii scânteietori. Lovi fotografiile cu mâna. Şi chiar te gândeşti la aşa ceva?

— Sigur. Joanna zâmbi şi ea. Era mulţumită

de efectul fotografiilor. Am văzut fântâna şi zidurile de piatră pe care le-ai făcut la casa lui Ingrid şi Ronald Wilson şi mi-au plăcut. Sunt fantastice.

— Mulţumesc, zise April.

— Oricum, ceva mi-a zis că tu ai putea face asta, zise Joanna.

— Uimitor, răspunse April. Nimeni nu mai face aşa ceva acum.

— Eu, da, zise Joanna râzând. Cel puţin, aş vrea să fac. Chiar dacă pare puţin extravagant. Pe proprietatea noastră e clădirea asta veche, din piatră, care pe vremuri a fost grajd. Nu e prea mare, dar de acolo se văd foarte bine munţii.

— O grotă e ca o peşteră, nu? zise April. Sau cam aşa ceva.

Joanna încuviinţă.

— Da, de obicei da. Dar eu aş vrea să fie mai curând un fel de pavilion de grădină, nu o grotă adevărată. Cred că i-am zis grotă pentru că vreau ca întreaga cameră să fie încrustată cu scoici şi pietricele. Pereţii, podeaua şi tavanul. Cu toate detaliile, ca în camerele pe care le-ai văzut în fotografii.

April bătu din palme şi râse iar.

— Este minunat, se entuziasmă ea.

Joanna zâmbi.

— Dar nu vreau să copiem pur şi simplu fotografiile, zise ea. Vreau să avem un plan al

nostru. Făcu o pauză şi o privi pe April. Am auzit bine? Cred că mi s-a părut că tocmai ai acceptat proiectul, nu-i aşa? continuă ea.

April zâmbi.

— Oricum, am câteva idei. Soţul meu şi cu mine facem afaceri cu orhidee şi aş vrea ca picturile murale să reflecte asta. Ştii, orhidee făcute din scoici şi pietricele, cam asta ar fi ideea. O privi întrebătoare pe April.

April mai bău puţin ceai, apoi se aşeză.

— Ce-ar fi să-ţi arăt ce am mai făcut? întrebă ea. Cred că ar trebui să vezi.

— Ar fi minunat, zise Joanna.

— Scuză-mă o clipă. Mă duc să le aduc.

Pe când părăsea încăperea, Joanna zări nişte acuarele pe care nu le observase la început şi se ridică să le vadă mai bine. Erau scene de pe plajă, dunele de nisip şi marea şi câteva peisaje montane.

April se întoarse cu un dosar mare din piele.

— A, văd că mi-ai descoperit micul meu hobby, zise ea. Sau, cel puţin, unul dintre ele.Sunt încânătoare, zise Joanna. Cu adevărat încântătoare.

— Mersi, zise April privindu-le matern. Acum mă ocup de botanică. Flora locală. O să-ţi arăt înainte să pleci, dacă vrei.

— Sigur, răspunse Joanna. Ador florile. Chiar am în maşină câteva acuarele cu flori pe care vreau să le dau la înrămat.

— Zău? Ei, oricum, între timp o să-ţi arăt câteva lucruri pe care le-am făcut din scoici şi pietre.

Se aşezară amândouă pe canapea, iar April lăsă mapa jos, pe măsuţă. O deschise şi începu să răsfoiască paginile, arătându-i Joannei fotografii şi desene ale proiectelor la care lucrase.

— Fantastic, spuse Joanna, arătând spre o alee de grădină făcută din pietricele aranjate în modele complicate.

— Mda, mulţumesc, murmură April. După cum vezi n-am făcut prea mult, cel puţin nu din scoici, şi majoritatea sunt lucrări de exterior. Terase, ziduri, fântâni, din astea. Dar majoritatea acestor creaţii sunt legate de ideea ta. Crearea unui model formal, apoi proiectarea tiparelor pentru realizare. Uneori din plăci de faianţă şi piatră. Din orice vrea clientul. O privi pe Joanna. Sunt sigură că aş

putea realiza acelaşi lucru din scoici şi din piatră. Am făcut o cameră cam în stilul acesta, dar nu am fotografii.

— De ce? întrebă Joanna.

— Clientul era un om extraordinar de bogat din Los Angeles, spuse ea, care n-a vrut să se fotografieze nimic. Nu voia să existe „scurgeri", după cum spunea. Cred că era puţin paranoic.

— Trebuie să te înţelegi cu tot felul de oameni, zise Joanna.

— O, da, replică April.

Joanna dădu din cap apoi se uită iar în mapă.

— Văd că unele dintre lucrările tale sunt în stil neoclasic, altele în stil baroc sau rococo.

— După cum vrea clientul, zâmbi April. Dar încerc să pun cât mai mult din mine în fiecare lucrare. Să fac sugestii, de exemplu.

— Bine, zise Joanna, privind în sus. Mi-a plăcut foarte mult ceea ce am văzut, April. Sunt lucruri superbe. Aş putea perora toată ziua pe această temă, dar cred că ai mai auzit de multe ori aşa ceva.

Se opri şi mai luă o înghiţitură de ceai.

— Crezi că te interesează grota mea?

April încuviinţă.

— Sigur, zise ea, dar aş vrea să văd mai întâi clădirea.

— Grozav, se entuziasmă Joanna. Ştiam că

ne vom înţelege.

îşi trecu o mână prin păr, privind gânditoare în depărtare. Apoi se uită la April.

— Colecţionez scoici şi pietricele de ani. Am cutii şi cutii şi… cutii, de nu-ţi vine să crezi!

Râse, ochii violet sclipindu-i în lumină.

— Cred că vei zice că sunt nebună când le vei vedea. Oricum, am cataloage ale angrosiştilor, aşa că voi putea comanda orice ne trebuie şi nu avem.

— Din câte înţeleg, cataloagele s-ar putea să fie binevenite pentru că proiectul va dura mult. Poate mai mult decât crezi. Şi, oricum, trebuie să văd mai întâi clădirea.

— Bine, o poţi vedea oricând. Mâine e bine? Aş vrea să începem cât mai curând. Adică, bineînţeles, dacă eşti de acord.

— Stai să mă uit în agendă, zise April. Se ridică. De ce nu vii în birou cu mine? Ai putea să vezi picturile despre care ţi-am spus.

— Sigur, răspunse Joanna. Se ridică şi ea şi o urmă pe April printr-un coridor scurt într-o cameră micuţă, cu tavanul înalt, despre care bănui că fusese adăugată cabanei ca laborator sau seră. Avea trei pereţi cu geamuri, uşi franţuzeşti care permiteau ieşirea în grădină, iar tavanul era şi el mai mult din sticlă. Fusese proiectat astfel încât să permită să intre cât mai multă lumină naturală posibil. Camera era dominată de o masă mare de

lucru acoperită cu borcane umplute cu ustensile: creioane, pixuri, cărbune şi altele. Pe deasupra erau aruncate hârtii de diverse mărimi şi peste tot erau cărţi. în nişte urne înalte erau suluri cu proiecte şi, la ferestre, vaze cu flori. Pe un şevalet enorm era agăţată o acuarelă în lucru. Un fel de floare, observă Joanna.

— Ce cameră minunată, comentă ea.

— Inima casei, replică April, luându-şi agenda şi răs- foind-o. O studie o clipă, apoi se uită la Joanna.

— Mâine e foarte bine, zise ea. La orice oră îţi convine.

— Ce-ai zice de amiază? întrebă Joanna. Ne-am putea uita la clădire şi apoi am putea să mâncăm ceva.

— Să mâncăm? April ezită puţin, apoi zâmbi. Sigur, zise ea, de ce nu?

— Atunci pe la douăsprezece jumătate, da? zise Joanna.Bine, voi fi acolo.

— Asta-i una dintre acuarelele cu flori? întrebă Joanna, arătând spre şevalet.

— A, da, răspunse April. Evident neterminată. Este un soi de verbină. Am notat undeva numele corect.

— îmi plac detaliile, zise Joanna, privind-o cu atenţie. A, da, şi gândăceii. Ce inteligent!

April roşi uşor.

— Mersi, zise ea. Să-ţi arăt şi unele terminate. Deschise o mapă din piele şi începu s-o răsfoiască.

Joanna se apropie să se uite.

— Sunt cu adevărat încântătoare, zise ea. Dar ceea ce îmi place mai mult este imaginaţia ta. Să desenezi florile în detaliu şi apoi să adaugi gângăniile acelea micuţe şi restul...

— Este uşor să desenezi flori, spuse April. Este mai greu să le faci să pară interesante. De aceea am adăugat restul.

Joanna zâmbi.

— Mă bucur că-ţi place să faci aşa ceva. Mai ales că vreau să introduc şi câteva dintre orhideele noastre în grotă.

— O idee strălucită, spuse April.

— Sper, zâmbi autocritic Joanna. Unele dintre ideile mele n-au fost prea grozave, dar Ingrid Wilson m-a asigurat că tu, cel puţin, mă

vei înţelege.

— Nu cred că este vreo problemă.

— Nici eu nu cred, zise Joanna. îmi dau seama după felul în care trăieşti — adică felul în care ţi-ai decorat cabana şi restul — că avem idei asemănătoare şi cam aceleaşi gusturi. N-am întâlnit mulţi oameni care să-ţi semene.

— Eşti surprinsă? întrebă April, râzând.

— Da, recunoscu Joanna. Şi Ingrid mi-a spus că ai fost măritată cu Roger Woodward, actorul acela celebru. Deci cred că mă aşteptam la ceva mai... ei, nu ştiu...

— Mai sofisticat, completă April, zâmbind. Ceva gen Hollywood?

Joanna se înroşi, apoi încuviinţă.

— Cred că ai dreptate, zise ea. Nu este urât din partea mea?

— Nu, răspunse April. Mi s-a întâmplat de multe ori... atunci când oamenii au aflat că am fost căsătorită cu Roger. Se uită la Joanna cu o figură serioasă. Dar asta a fost în altă lume, şi a trecut o viaţă de atunci. Acum trăiesc aşa cum vreau şi îmi place foarte mult.

— Este minunat, zise Joanna. Nu cred că mulţi oameni ar putea spune asta. Se opri, apoi zise:

— Cred că mai bine aş pleca. Mi-a făcut multă plăcere să te cunosc şi să-ţi văd casa. Este încântătoare.

— Abia aştept să ne vedem mâine, zise

April, zâmbind uşor.,

— Mă duc să-mi iau geanta, zise Joanna, întorcându- se spre hol.

în sufragerie, Joanna îşi luă geanta şi o agăţă pe umăr.

— Vrei să-ţi las fotografiile? o întrebă. Sau le iau acasă?

— Ar fi foarte bine dacă le-ai putea lăsa, spuse April.

— Bine, îi răspunse Joanna şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse spre April.

— Ne vedem mâine.

April îi deschise uşa.

— Bine, atunci pe mâine.

— La revedere, April şi mulţumesc, spuse Joanna, pornind-o pe cărarea ce ducea spre pod.

— La revedere, zise April. închise uşa apoi o privi pe fereastră pe Joanna care păşea grijulie pe pod, agăţân- du-se disperată de balustradă.

Ce femeie încântătoare, dar ciudată este Joanna Lawrence, se gândi April. *Şi mi-a adus un proiect interesant, dar ciudat.*

Ciudat şi minunat, se gândi ea, dând din cap.

Atunci April nu ştia că viaţa ei va fi schimbată pentru totdeauna de Joanna Lawrence.

Joanna ajunse la Mercedesul ei şi,

aplecându-se, aruncă geanta pe scaunul din dreapta. Deschise apoi portiera şi intră în maşină. Respiră de câteva ori adânc, încercând să se calmeze. îşi simţea pulsul în gât, sufocând-o.

Drumul de înapoiere pe podul rustic fusese la fel de înfricoşător ca primul drum, iar acum, suprapusă peste excesul de adrenalină generată de frică, mai era şi o scânteiere de anticipare pe care o simţea cu tot trupul.

După câteva minute respiraţia i se încetini, iar inima îi reveni la normal. îşi puse mâinile pe volan. Nu tremurau, deşi erau încordate. îşi puse centura de siguranţă, apoi îşi extrase ochelarii de soare din geantă şi şi-i puse.

Porni motorul, auzindu-1 cum toarce leneş. Dădu înapoi după care, uitându-se şi în stânga şi în dreapta, întoarse pe drumul îngust.

Conducea încet, simţind bătaia vântului pe faţă, mirosul liniştitor de aer curat, proaspăt, deşi încă se mai resimţea în urma descoperirii. Coasta abruptă a muntelui se ridica în dreapta, şi prăpastia, cicatrice gigantică a pământului, rămăsese în urmă. Acceleră treptat pe măsură ce simţea cum îi revine curajul. Mersese pe acele drumuri de când se ştia şi nu avusese niciodată vreun accident.

Şi astăzi va fi la fel, îşi spuse ea, dar îşi aminti că atâtea lucruri fuseseră diferite în ultima vreme şi că, de fapt, întreaga ei viaţă

se schimbase.

Brusc începu să râdă, lovind uşor volanul cu mâna. *Nu poţi şti niciodată ce îţi rezervă soarta.* Se cutremură. Privea drumul din faţa ei, dar, în realitate, vedea doar corpul subţire, înalt al lui April Woodward sclipind în soare ca un fel de himeră, atrăgătoare, misterioasă, seducătoare, cu ochii căprui ce atrăgeau precum cântecul unei sirene.

Cred că am găsit-o, îşi spuse. *în cele din urmă.*

îşi dădu seama că ajunsese la poalele muntelui şi urma să reintre în traficul aglomerat aflat nu departe de drumul care o va duce înapoi în munţi, înapoi în munţii ei. Dar nu era încă acasă. Nu, încă nu. Va merge până la Capitola, la un magazin mic unde mai fusese, şi acolo îşi va da în cele din urmă acuarelele la înrămat.

O luă la nord pe autostradă, apoi pe ieşirea spre Capitola, încetinind pe când intra în sătuleţul aflat pe plajă, plin de cabane în stil victorian. Reperă magazinul şi parcă lângă el. Recuperă mapa din geantă, aplecându- se spre scaunul de alături.

Când deschise uşa auzi clopoţelul dar, uitându-se în jurul ei, nu-1 zări pe Woody. începu să studieze sutele de rame, unele montate pe pereţi, altele lipite pe nişte suporturi mari, mobile. Se apropie să vadă mai bine o ramă interesantă proptită de un perete când simţi brusc că o priveşte cineva. Tresări şi se uită în spate.

Un tânăr, cu braţele bronzate, musculoase, încrucişate pe piept, se uita la ea. Ochii lui întunecaţi i se plimbau în susul şi în josul trupului, iar Joanna simţi că roşeşte sub greutatea privirii lui.

Mă dezbracă din priviri, gândi ea, *sau cel puţin aşa pare.* De câte ori mai fusese acolo, el procedase la fel şi ea presupunea că ar trebui să se simtă flatată, dar, de fapt, o stânjenea. Dar, cel puţin, îşi ştia meseria.

— A, bună ziua, zise ea. N-am auzit când ai intrat.

— Eram în spate, răspunse Woody.

— Am adus câteva acuarele, îi spuse Joanna, arătân- du-i mapa. Şase, şi vreau să fie înrămate la fel.

Atitudinea lui Woody deveni mai apropiată de cea a unui om de afaceri.

— Hai să ne uităm. Pe aici. Se întoarse şi o conduse la
o masă mare, bine luminată.

Joanna începu să scoată acuarelele din mapă. Le împrăştie pe masă, apoi îl privi.

— Drăguţe, comentă el, scuturându-şi părul buclat. Veni lângă ea să le vadă mai bine. Da, cu adevărat frumoase.

— Ne ocupăm de orhidee, zise ea, iar acestea sunt nişte desene colorate manual din 1815. Aş vrea să le pun în...

Simţi brusc căldura şi greutatea corpului lui lipit de al ei şi atingerea uşoară a mâinilor lui pe fese.

Joanna întoarse capul spre el şi-i spuse:

— Opreşte-te, te rog.

El rânjea.

— Hei, zise el, depărtându-şi mâinile cu un gest care voia să însemne „Cine, eu?". Să nu-ţi faci vreo impresie greşită. Nu am nici o intenţie...

Ea adună repede acuarelele şi le puse înapoi în mapă, după care se întoarse să plece.

— Cred că va trebui să mă adresez altcuiva, zise ea şi porni spre uşă.

— Aşa să faci, îi răspunse rânjind bărbatul, pe când ea deschidea uşa.

Şi, în timp ce închidea uşa, îl auzi adăugând:

— Căţea.

Joanna se grăbi spre maşină, intră şi puse mapa pe scaunul de lângă ea. *Ce ticălos!* se gândi ea, ignorând farmecele victoriene ale satului în timp ce se îndrepta spre autostradă. Nu era chiar aşa înainte.

Dar, pe când se grăbea spre casă, spre Aptos, gândurile
ise îndreptară de la neplăcuta întâlnire la April Woodward.

April, se gândi ea, *este genul potrivit din punct de vedere fizic.* înaltă, subţire şi elegantă, fără să fie însă dură sau exagerată. Nu era o victimă a modei, care se lupta din greu să fie şic. *Era* aşa. Părul ei de culoarea nisipului, probabil blond înainte, era frumos tuns, iar ochii ei căprui erau adorabili. Trăsăturile ei, deşi nu erau ale unei frumuseţi clasice, erau izbitoare. Şi atitudinea ei, lucrurile de care era interesată! Perfect. Era o persoană creatoare, dar cu picioarele pe pământ — o calitate foarte importantă la tânăra pe care o căuta.

Şi totuşi, se gândi Joanna, *nu se poate prezice ce se va întâmpla, dacă ea este sau nu în realitate perfectă pentru planul meu.* Dar ceva îi spunea că nu va fi dezamăgită. *April Woodward pare tânăra potrivită pentru planul meu.*

Capitolul doi

Joshua Lawrence era în Camera de împerechere, o încăpere mică aflată în incinta serei. Aşezat pe o bară metalică, aplecat deasupra unei mese de lemn, cu părul decolorat de soare căzându-i în ochii de un

albastru închis, era pierdut pentru lume, concentrat asupra lucrului pe care-1 avea de făcut.

Din gură îi ieşea vârful unei scobitori care se învârtea încet, adunând cât mai multă salivă posibil. După câteva momente, scoase scobitoarea din gură şi, cu mâna într-o mănuşă de cauciuc, o ridică în lumină. Scobitoarea strălucea.

— A, bine, spuse el tare, deşi nu era nimeni în jur care să-l audă. Buzele lui senzuale se deschiseră într-un zâmbet larg pe când dădea satisfăcut din cap.

Pe masa pe care lucra erau două exemplare rare şi frumoase de orhidee, una dintre ele un Vultur Urlător *Paphiopedilum,* premiată, cealaltă un *Paphiopedilum* de alt soi. Repede, dar cu grijă, începu să folosească scobitoarea udă pentru a culege şi transfera minusculele capsule de polen de la un *Paphiopedilum* la celălalt.

Sexul, se gândi el, amuzat. *Nimic nu se compară cu el.* Pentru că, de fapt, chiar asta se întâmpla. Fertiliza o plantă cu polenul celeilalte.

Polenizarea de modă veche era un procedeu greoi care cerea o mare răbdare şi o mână foarte abilă. Dar era singura metodă de a poleniza un *Paphiopedilum.* Nu puteau fi înmulţite prin cultură celulară, o metodă rapidă care era folosită la alte orhidee. Totuşi,

această metodă învechită, greoaie şi de durată — între şase şi optsprezece ani până la obţinerea florii — merita. Cel puţin pentru Joshua Lawrence şi clientela lui selectă.

El crease unele dintre cele mai extravagante orhidee obţinute vreodată. Cu săculeţii lor ceraţi, lucioşi, cu se- pala avântată din vârf şi cu petele şi culorile lor bizare, deveniseră foarte căutate de colecţionarii din toată lumea. Deşi mai erau şi alţii care făceau hibridizări, hibrizii obţinuţi de el erau consideraţi cei mai buni, cu flori mari, petale aplatizate, pliuri elaborate, puf, puncte, pete şi dungi — toate într-o combinaţie extraordinară de culori, de la albul cel mai pur la un negru aproape absolut.

îşi puse scobitoarea în gură şi mai strânse salivă pe ea. Voia să fie sigur că va avea destul polen pe plantă. Privindu-şi ceasul observă că era aproape de ora dejunului, iar Joanna nu-1 chemase încă pe intercomul pe care-1 foloseau în casă.

Ciudat, gândi el. *Ar fi trebuit să mă cheme până acum, ea este de obicei punctuală şi eficientă. Şi, de altfel, îi place să stea lângă mine şi să mă urmărească polenizând plantele.*

El lucra în mica seră aflată în spatele casei lor de la munte şi, de obicei, când era acolo, dejuna cu Joanna. Era o seră specială, diferită de marile sere comerciale pe care le aveau în vale. Pentru că era aici, aproape de casă, ţineau în ea unele dintre cele mai rare şi mai scumpe orhidee. Erau protejate cu un sistem de alarmă complicat, încuiate permanent, cu lasere şi camere video aţintite noapte şi zi asupra plantelor. Poate sistemele de securitate păreau exagerate, dar unele plante valorau o avere. Mai multe fuseseră evaluate la douăzeci şi cinci de mii de dolari bucata, iar lotul din care proveneau era nepreţuit.

Se întinse şi apăsă butonul intercomului, chemând-o. O dată. De două ori. De trei ori.

Nici un răspuns.

Ce naiba?

întorcându-se iar spre orhidee, repetă procesul, aplicând meticulos polenul de pe Vulturul Urlător pe celălalt *Paphiopedilum.* După câteva momente se lăsă pe spate, satisfăcut. îşi întinse spatele şi braţele puternice, arse de soare.

încercă iar intercomul.

Nici un răspuns.

Rahat! Nici măcar Connie nu răspunde.

Puse orhideea polenizată înapoi pe masă şi trase alta afară. Trebuia să repete procesul de polenizare pe mai multe *Paphiopedilum.* Luând o altă scobitoare din cutiuţa de pe masă, o

puse în gură, gândindu-se unde o fi oare Joanna.

în ultima vreme nu a fost ea însăşi, se gândi el, răsucind scobitoarea în gură. *A fost distantă şi retrasă. Poate chiar puţin secretoasă. Dispare ore întregi fără să-mi spună unde a fost. Nici mie, nici lui Connie. Chiar a şi ţipat la Connie.*

îşi dădu seama brusc că ceva era foarte în neregulă. Joanna Lawrence n-ar ţipa niciodată la Connie oricât de supărată, nervoasă sau tracasată ar fi. Connie era ca un membru al familiei şi Joanna o admira, fiind de părere că luptele nesfârşite ale oamenilor ca ea clădiseră măreţia acestei ţări.

Examină noua scobitoare şi reîncepu polenizarea, încercând să se concentreze, dar gândindu-se de fapt la soţia lui.

Ce se întâmpla oare? se întrebă.

Era vorba oare de sora ei mai mare, Christina cea agasantă, care fusese de curând într-o vizită scurtă, dar neanunţată şi deosebit de enervantă? Se îndoia. Chiar dacă amândoi rămăseră epuizaţi după vizită, efectele secundare ale vizitei treceau de obicei repede şi, oricum, comportarea ciudată a Joannei începuse înaintea vizitei Christinei.

Probleme financiare? se întrebă. Trăiau foarte bine, dar compania avea perioadele ei de declin. în ultima vreme fuseseră presaţi de fraţii Rossi, concurenţii lor, să vândă la un preţ mai mic. Fraţii voiau tare mult să le ia

terenul şi serele.

Oftă iar. *Poate este ceva simplu,* îşi spuse. Poate are nevoie de un proiect nou la care să lucreze. Ea scrisese o carte despre orhidee care se vânduse foarte bine, dar aceasta fusese cu luni în urmă. Poate era pur şi simplu dorinţa de a avea un alt proiect?

îşi puse scobitoarea înapoi în gură, scuturându-şi uşor capul. *Nu,* se gândi el. *Nu este asta. Nicicum. Nu este aşa de simplu.* în ultima vreme... chiar în ultimele două sau trei luni., dacă e să spunem adevărul, în ultima vreme ea păruse complet neinteresată de el. Nu ţipase la el ca la Connie, dar nici nu-i dăduse atenţie. Nu ca înainte, asta era sigur.

Scoase scobitoarea din gură şi, ca mai înainte, o examină în lumină. Mulţumit, începu iar polenizarea. *Poate s-a plictisit de mine?* se gândi. *Poate săfie un fel de criză a celor şapte ani? Sau asta se întâmplă doar bărbaţilor? Şi, oricum erau căsătoriţi de zece ani. Criza celor zece ani?*

Nu ştia, dar era convins că ceva nu era deloc în ordine. Oftă, dădu orhideea polenizată deoparte şi începu procedurile pentru următoarea. *Poate,* se gândi el, *poate e din cauză că nu avem copii. Poate asta este.* Amândoi voiau copii, dar aşteptaseră multă vreme până să încerce. Apoi, în urmă cu doi ani, când încetaseră să mai folosească contraceptive, nu se întâmplase nimic. în cele din urmă se duseseră amândoi la doctor şi obţinuseră certificate de sănătate. Tot nimic. Cel puţin până acum. Şi acum. Ei, acum ea nu dorea nici măcar să mai încerce!

Brusc, ca un şarpe otrăvitor, un gând răutăcios i se strecură în conştiinţă, *foanna şi-a găsit pe altcineva.* Sări în sus şi, îngropându-şi capul în braţe, se gândi la anii fericiţi pe care-i petrecuseră împreună. Din momentul în care o văzuse o dorise, frumoasă, modernă şi pragmatică cum era. Şi la fel păţise şi Joanna. Sau, cel puţin, aşa spusese întotdeauna. Şi dragostea lor, se gândi el, crescuse cu timpul. Erau amanţi, parteneri, prieteni.

Atunci ce naiba se întâmpla?

Chiar atunci sună telefonul, tulburând liniştea serei.

— Alo?

— Josh, se auzi o voce cu accent hispanic, sunt Cari.

Un tremur nervos îl cuprinse pe Josh. Cari nu-1 deranja acasă decât dacă era vorba despre ceva foarte important.

— Ce s-a întâmplat, Cari?

— Cred că ar fi bine să vii repede aici, i se răspunse.

— Despre ce este vorba? repetă Josh.

— Ceva la aspersoare, zise el. Nu ştiu dacă este vorba de calculator sau nu.

Of, la naiba! înjură Josh. Fără să mai scoată o vorbă, aruncă mănuşile de cauciuc şi alergă la maşină.

Capitolul trei

Christina Cameron von Leydon stătea tolănită pe cearşafurile răcoroase Pratesi, iar o *culcita* de mătase se curba ameţitor pe sânii ei ampli, coborând spre coapse. Se uită la covorul Aubusson roz ivoriu, care acoperea marmura podelei vastului ei dormitor. Covorul era îndoit.

Zâmbi satisfăcută.

Era şi el acolo, şi ea de-abia aştepta să apară din nou.

Cu o ţigară Dunhill într-o mână şi cu o vodcă tonic în cealaltă, ea sorbi puţin din vodcă, apoi puse paharul pe măsuţa de lângă pat. Trase din ţigară, îşi ciufuli părul decolorat în şuviţe blonde şi argintii — „Cel puţin o duzină de nuanţe diferite!" ar fi spus oricui ar fi între- bat-o — de obicei aranjat într-un coif impecabil, acum zbârlit rău. Machiajul, care devenise din ce în ce mai elaborat pe măsură ce înainta în vârstă, avea nevoie de retuşuri.

Dar nu conta. Cu adevărat, nu. Nu astăzi. Pentru că el era de vină pentru părul ciufulit şi machiajul neglijent. El şi apetitul lui nesăţios pentru corpul ei. Un oftat de plăcere îi scăpă printre buze.

Toată yoga, antrenorii, liftingurile,
implanturile cu silicon — şi scoaterea
implantului — nesfârşitele mile

parcurse pe bicicleta staţionară, ca să nu mai pomenim de permanentul regim alimentar — toate meritaseră efortul. Aproape de patruzeci de ani, corpul ei era încă tânăr şi atrăgător.

Chiar şi pentru un armăsar ca Peter Rossi, se gândi ea.

El ieşi din baie, iar ea privi încântată trupul lui — musculos, înalt, bronzat, cu minunata jucărie dintre picioarele lui puternice. Cu ochii întunecaţi care sclipeau anticipativ şi cu un zâmbet poznaş pe buzele senzuale, el se îndreptă spre pat şi se aplecă spre ea, încântat de efectul pe care-1 avea corpul lui asupra ei.

Christina îşi stinse repede ţigara într-o scrumieră, se întinse şi îl pipăi. Apoi, aşezându-se, îi înconjură coapsele cu mâinile şi îi strânse puternic fesele în palme.

— Oh, da, scumpo, mormăi el. E bine. îi luă sânii în mâinile lui puternice, strângându-le cu forţă şi apăsân- du-i sfârcurile între degetul mare şi arătător.

Christina gemu, încântată, cu limba pe testiculele lui, apoi avansând în sus, pe mădularul în erecţie. Era tare, aşteptând momentul, iar ea nu avea de gând să-l deza-măgească. îşi deschise gura mare şi cuprinse cât de mult reuşi, sugând şi lingând, lingând şi sugând.

Peter gemu şi-i puse mâinile pe cap, mişcându-şi coapsele puternice aproape de gura ei, din ce în ce mai repede şi mai cu forţă, până ce se opri brusc cu trupul încordat.

— Uau! replică el. Sunt prea aproape, prea a naibii de aproape.

îi îndepărtă gura, apoi se aplecă, cu braţele pe ale ei, şi o ridică cu faţa spre el.

— Eşti prea a naibii de bună, Christina, spuse el, zâmbind. Prea bună.

O trase lângă el, sărutând-o aprig, cu limba între buzele ei, explorându-i gura, cu mâinile pe sânii ei, lovind şi fremătând, apoi peste fese şi între coapse.

Christina îi trase corpul lângă al ei, simţindu-i mâinile care o cercetau, penisul în erecţie lângă ea şi abandonă complet. îşi simţea coapsele umede şi gemu lasciv.

Peter se retrase o clipă, şi amândoi respirară din greu, apoi o lăsă pe pat unde ea rămase pe spate, dorind să-l simtă iar. Zâmbindu-i, se lăsă pe genunchi, îi despărţi picioarele, devorând-o din ochi. Se aplecă şi începu să-i lingă coapsele, cu mâinile pe fesele ei, ridicând-o la el. Gemetele de plăcere ale Christinei îl grăbeau să continue până ce limba lui găsi cel mai magic loc al ei şi se aruncă în ea, lacom să-i culeagă sucurile.

Ea ţipă şi se ghemui lângă el, cu mâinile în

părul lui negru ca pana corbului, cu trupul răsucindu-se de pe o parte pe cealaltă, pierdută în extaz şi în plăcere senzuală.

El se opri brusc, se retrase respirând greu, iar ea gemu. Dar nu fu dezamăgită multă vreme pentru că el se lăsă iar în genunchi, îi desfăcu iar picioarele, iar ea zări doar un moment bărbăţia lui triumfătoare înainte de a o pătrunde mai adânc decât ar fi crezut că este posibil, şi începu să pompeze ca un posedat.

în extazul dorinţei ei, mărită de dorinţa lui pentru ea, îi răspunse instantaneu, în ritmul lui, cu trupul în acelaşi ritm cu al lui, până ce, în frenezia care-i cuprinsese, stinseră orgasmul în acelaşi timp, Peter răcnind uşurat, iar Christina ţipând pe măsură ce valurile extazului îi cutremurau trupul. în cele din urmă, el se prăbuşi peste ea şi amândoi respirară adânc, cu trupurile acoperite de transpiraţie.

— Oh, Dumnezeule! gâfâi ea. Oh, Dumnezeule! A... a fost fantastic, Peter!

El o strânse în braţe şi se rostogoli pe o parte, rămânând în ea. îi strângea puternic fesele şi îi acoperea faţa cu sărutări, respirând greu.

— Doamne... Christina, oftă el, într-un târziu. Nu credeam... nu credeam că poate fi mai bine... mai bine... decât ultima oară.

Ea râse uşor, încântată de plăcerea lui, aşa cum era şi de propria ei satisfacţie.

— Nici eu, îi răspunse.

O sărută pe buze, ieşind uşor din ea, apoi se ridică puţin, cu un braţ petrecut după umerii ei şi o privi în ochi.

— Eşti o femeie dată naibii, spuse.

— Şi tu, Peter Rossi, zise ea, eşti un bărbat dat naibii.

El se întinse, luă ţigările şi bricheta de pe măsuţă,
aprinse o ţigară şi i-o dădu.

— Mersi, zise ea.

îşi aprinse şi el o ţigară şi suflă fumul înspre tavan.

— Cred că fostul tău soţ e nebun, zise el. De ce naiba căuta alte femei?

Christina dădu din cap.

— Poate îmi spui tu, că eu habar n-am. Trase din ţigară, suflă pe nas şi continuă. Dar ştiu că e un puţulică ca toţi ceilalţi şi sper că e fericit cu târfuliţa pe care şi-a luat-o, pentru că-1 costă o avere.

Peter râse.

— L-ai curăţat bine, nu?

— Păi, sigur, zise Christina. Ca şi pe ceilalţi doi ticăloşi dinaintea lui.

Peter râse iar.

— Aşa le trebuie, îi zise, mângâind-o pe mână.

Christina îl privi în ochi.

— Mă bucur că ne-am întâlnit în weekendul trecut la Joanna.

— Mda, şi eu, răspunse el, întorcându-i privirea. îşi stinse ţigara în scrumieră. Cred că m-aş putea obişnui cu astea. îi luă un sân în mână şi începu să-l frământe. Cred că facem o echipă bună.

Christina încuviinţă.

— Da, dar trebuie să păstrăm secretul, nu-i aşa? spuse ea, întinzându-se şi plimbându-şi buzele peste pieptul lui.

— Din mai multe motive,' spuse el.

Una dintre mâinile ei alunecă în jos pe stomacul lui şi se opri la baza penisului.

— Hei, zise el. Mai bine să nu începem iar. Nu uita, trebuie să mă duc la întrunirea aceea în Santa Barbara şi am şi o mulţime de afaceri de rezolvat.

— Da, ştiu, zise Christina, puţin nemulţumită, luân- du-şi mâna de pe el.

— Nu fi îngrijorată, iubito, zise el. Mă întorc mâine noaptea după ce se termină... dacă vrei să mai vin. îi zâmbi.

Ea îl lovi destul de tare.

— Te vei întoarce la noapte, îi spuse.

Christina se scufundase într-o baie fierbinte .şi parfumată şi îşi aranjase machiajul, apoi se strecurase într-un capot lung de mătase. îşi preparase o vodcă tonic, după care se

instalase în camera de zi a splendidei ei vile neoclasice, sorbind încet băutura, privind pe fereastră printre metrii de draperii de mătase care o acopereau, în depărtare, către Oceanul Pacific înceţoşat. Se zărea departe, dincolo de grădinile frumos amenajate cu statui şi cu o piscină uriaşă. Frumoasa şi costisitoarea privelişte oferită de dealul pe care se afla vila, în exclusivistul Montecito o încânta azi, în ciuda rănilor divorţului. Motivul era, fireşte, Peter Rossi.

Ce minune, se gândi ea. Venise în Santa Barbara adus de afaceri şi putuse s-o ajute să-şi lingă rănile. Şi în ce fel!

Astăzi actul de divorţ fusese elaborat de tribunal şi totul era oficial: Christina era liberă — din nou. Soţul numărul trei aparţinea trecutului şi, după cum îi spusese lui Peter, îl curăţase bine pe ticălos. Bine de tot.

Oftând copios, se întoarse şi se duse spre şezlongul crem, tapisat cu mătase. Aruncând pe el o pernă îmbrăcată într-o tapiserie antică, se tolăni comod. Luă o înghiţitură zdravănă de vodcă, apoi aşeză paharul de cristal pe măsuţa de bronz şi sticlă Giacometti de lângă ea. Admiră orhideea de pe măsuţă, strălucitoare în frumuseţea ei exotică. Joanna i-o trimisese ca s-o înveselească.

Ei bine, de data aceasta nu avea nevoie de sora ei ca s-o înveselească. Nici gând. De data aceasta avusese noroc. în mod normal, ar fi suferit cumplit de singurătatea şi plictiseala pe care le aduceau divorţul, de sentimentul teribil al pierderii şi înfrângerii care o cuprindea după eşuarea unei căsătorii. Dar nu şi de data aceasta, slavă Domnului, Peter Rossi venise exact la timp.

Simţi cum pulsul i-o ia razna doar gândindu-se la el. Aşa de înalt — aproape un metru nouăzeci şi cinci — şi cu un trup puternic, musculos — trupul solid al jucătorului de fotbal care fusese odată. Păr negru. Ochi căprui închis. Aproape de patruzeci de ani. Ştia că nu era de familie prea bună şi că era un afacerist nemilos, foarte ambiţios, foarte puternic, foarte bogat. Şi lipsit de scrupule. A, da, ştia şi asta, desigur. Se simţea de la o poştă. Dar ei i se părea această combinaţie — banii şi puterea şi lipsa de scrupule — un afrodisiac puternic, irezistibil, atrăgător.

Şi, culmea, se gândi ea cu o plăcere vinovată, Peter Rossi era concurentul principal al surorii şi cumnatului ei. îl urau şi se temeau de el. Şi bine făceau. El şi fraţii lui construiseră un imperiu uriaş; pornind de la mai nimic, iar acum râvneau şi la afacerea Joannei şi a lui Josh.

îşi zâmbi. Peter Rossi era cu adevărat fructul oprit — şi nimic nu putea fi mai gustos pentru buzele ei pofticioase.

Ridicând paharul, aruncă o privire spre orhidee. O *Paphiopedilum Lowii. Stilul Joannei,* se gândi. *Să-mi trimită o orhidee.*

Se întinse şi luă un boboc de orhidee. Era aproape înflorit, cu petalele roz şi verzi striate în unele locuri, pistruiate cu purpuriul cel mai întunecat în altele. *Grozav,* se gândi ea, chiar şi Joanna ştia că ea nu se dădea în vânt după orhidee. îi aminteau întotdeauna de tinereţea ei, de mirosul de compost al serelor şi de obsesiile tatălui ei, orhideele şi pământul.

Tremură, revoltată.

Cât de diferite suntem, sora mea şi cu mine! se gândi ea. Joanna chiar împărtăşea obsesiile tatălui lor şi era încântată cu adevărat de plantele astea scârboase. Se mulţumea să trăiască într-o mediocritate provincială, deosebită de lumea sofisticată a Christinei, încântată să trăiască în casa tatălui lor şi să-i continue munca.

Joanna, se gândi ea. *Joanna care a avut întotdeauna totul. Orice şi-ar fi dorit vreodată o femeie. Este izbitor de frumoasă şi sănătoasă tun. Are o grămadă de bani, chiar dacă nu este aşa de bogată ca mine. Are o casă frumoasă, chiar dacă nu aşa de sofisticată ca a mea. Şi, în primul rând, îl are pe Josh.*

O, da! Joshua Lawrence, cel cu trupul înalt şi Musculos, păr decolorat de soare, ochi albaştri, albaştri şi aspectul puternic, masculin. Şi un caracter plăcut. Un mascul încrezător în sine, nu un papiţoi macho.

Se lăsă pe spate în şezlong, cu privirea îndreptată spre orhidee, fără s-o vadă însă în realitate. întotdeauna invi- diase fericirea surorii ei.

Ei bine, se gândi ea, *nu sunt sigură că încă îmi mai invidiez surioara. Nu, într-adevăr, Josh Lawrence pure oarecum de mâna a doua faţă de Peter Rossi. Poate că Josh are clasă, dar asta nu e tot ce contează. Nu atât de mult ca puterea şi banii. Şi ca răutatea.*

Continuă să culeagă leneş bobocii orhideei, gândin- du-se la Joanna şi la Josh, la pământul şi la afacerea lor

— pământul şi afacerea care aparţinuseră tatălui *ei. Cred că am fost înşelată când a murit tata,* se hotărî ea. *Am primit doar banii, în timp ce Joanna a căpătat restul. Atunci mi s-a părut corect, dar acum... acum nu mai sunt aşa de sigură.*

Cred că meritam mai mult. Da, ar fi fost cazul să primesc o parte din pământ, şi o parte din afacere, de asemenea.

Christina mai privi planta trimisă de Joanna. Bobocii exotici, splendizi, erau împrăştiaţi pe masă şi pe covor, îi rupsese

toate florile.

Da, se decise. *Este timpul să capăt şi eu câteva dintre lucrurile pe care Joanna le-a avut dintotdeauna. începând cu bărbatul potrivit şi pe urmă... pe urmă vom vedea, nu?*

Capitolul patru

Atmosfera din uriaşa seră semăna cu cea dintr-o pădure tropicală: caldă şi umedă. Mirosul de compost, cu care Josh se obişnuise de mult, era aspru şi înţepător. Totuşi ceva lipsea, iar lipsa unui ingredient esenţial putea distruge orhidee în valoare de sute de mii de dolari.

Ceaţa, se gândi Josh, supărat. *Lipseşte afurisita de ceaţă.*

Vaporizatoarele de ceaţă, activate de computer, care scăldau plantele într-o ploaie tropicală şi creau umiditatea necesară plantelor se defectaseră — sau fuseseră sabotate — şi nu ştiau când. S-ar fi putut întâmpla oricând în weekend, de vineri după-masă până luni dimineaţa. Şi această perioadă putea fi diferenţa între moarte şi viaţă în fragila atmosferă tropicală.

Josh se învârtea prin seră, uitându-se când

într-o parte, când în cealaltă, examinând orhideele, căutând semnele distrugerii.

— Christina a fost la noi în ultimele zile aşa că n-am mai trecut pe aici în weekend. *La naiba!* Unul dintre puţinele weekenduri în care n-am trecut pe la seră. îşi privi administratorul. Cred că am încurcat-o, Cari, îi spuse.

— Mda, mormăi Cari Cespedes. Administratorul pepinierei, un peruvian neobişnuit de înalt şi solid, cu trăsături indiene, îl urma pas cu pas. Figura lui, de obicei pasivă, era acum îngrijorată. Trata pepiniera de parcă ar fi fost a lui şi părea la fel de nedumerit ca Josh de ultimele evenimente.

Examinaseră deja aspersoarele şi nu găsiseră nimic defect. Resetaseră apoi comenzile computerului şi aspersoarele fără probleme. Evident că problema era la computer. Ori funcţionase aiurea dintr-un motiv necunoscut, ori cineva îl resetase dinadins, pentru a omorî orhideele.

— Slavă Domnului că ecranele funcţionau, zise Josh, altfel am fi avut deja pagube serioase.

Cari mormăi iar, privind ecranele automate care se întindeau pe toată lungimea serei. Ele compensau umbrele norilor şi, dacă ar fi funcţionat greşit, plantele ar fi primit fie prea

multă, fie prea puţină lumină.

— O catastrofă majoră ne-ar şterge practic de pe faţa Pământului, continuă Josh. Şi exact asta ar dori fraţii Rossi. Ca să vină apoi să culeagă resturile.

Cari se uită la el.

— Tot încearcă să te convingă să vinzi?

Josh încuviinţă.

— Mda, zise, mergând mai departe. Nu renunţă. Este singura direcţie în care se pot extinde. Se opri brusc şi se întoarse spre Cari. Tot nu înţeleg cum ar fi putut să intre cineva, spuse el, privind în ochii întunecaţi ai lui Cari. *Dacă* a intrat cineva. Miguel nici n-a văzut, nici n-a auzit *nimic*?

— Nu, răspunse Cari, dând din cap. L-am chemat când am văzut că aspersoarele nu funcţionau. Mi-a spus că n-a văzut şi nici n-a auzit nimic noaptea trecută. Nimic şi pe nimeni.

Josh se scărpină în cap.

— La naiba! înjură. Nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat. Trebuie să-i chemăm pe cei care au instalat asper- soarele şi poliţia.

— Poliţia? întrebă Cari.

— Sigur, răspunse Josh. Noi n-am găsit urme de intrare forţată, dar ei poate vor găsi. Ştii, poate vor observa ceva ce nouă ne-a scăpat.

— Posibil, zise Cari, neîncrezător. Nu

credea că vreun poliţist ar fi putut observa lucruri care lui îi scăpaseră oricât ar fi încercat.

— Şi cheamă-1 pe Miguel, zise Josh. Spune-i că vreau să discutăm.

— L-am chemat deja. Te aşteaptă în birou.

Josh păru surprins, apoi zâmbi şi îi spuse.

— Mersi, Cari, mi-o iei înainte. Se întoarse şi porni grăbit spre uşa serei, apoi se întoarse şi strigă:

— Dacă mă caută cineva, sunt la birou. Dau telefoane şi discut cu Miguel.

Cari încuviinţă.

Josh fugi sprea marea clădire în stil victorian care se ridica în câmpul colorat, mărginit de sere. Clădirea albă, imaculată, părea nepotrivită, o bucată de tort din secolul al nouăsprezecelea, decorată cu tot felul de brizbrizuri, acum mărginită din toate părţile de sere.

Familia Joarmei din partea tatălui, familia Cameron, construise casa în secolul trecut şi locuise aici lucrând miile de acrii de pământ care-i înconjurau. Verzele d

eBruxelles şi căpşunile, apoi sparanghelul, fuseseră produsele lor de bază, cum mai erau încă pentru mulţi fermieri din zonă. Dar Mitchell Cameron, tatăl Joannei, avusese alte idei.

Mitch fusese muşcat de morbul orhideelor, era chiar
o victimă a orhidelirului, o obsesie nu tocmai rară în Anglia victoriană. Era şi un visător şi un romantic care începuse să cumpere orhidee de când era adolescent, construise o mică seră şi începuse hibridarea, creând noi orhidee. După ce moştenise terenul de la tatăl lui, oprise în cele din urmă activităţile obişnuite ale fermei şi se dedicase în exclusivitate orhideelor şi, după câţiva ani, începuseră să curgă bani cu nemiluita.

Atunci o ceruse de nevastă pe frumoasa Julia Lenoir. Familia ei avea fermele de lângă pepinieră, iar ei se cunoşteau din leagăn. Julia acceptase, încântată şi el începuse să contruiască clădirea viselor lor, conacul în stil McKim, Mead şi White. Dar nu era aici în vale, ci în munţii Santa Cruz, unde aerul era rece şi curat, şi priveliştea magnifică, departe de mirosul de compost, fertilizante, insecticide şi chiar de recolte.

în acea casă stăteau acum Joanna şi Josh şi, ca şi Mitchell înaintea lor, foloseau clădirea victoriană ca birou şi depozit.

Timpul s& spui adio

Josh urcă treptele de lemn de la intrare, împinse uşa şi intră în coridorul aerisit al casei. Luna, soţia lui Cari, stătea în spatele unui birou, bătând ceva la computer, cu telefonul la ureche. Josh se întrebă cum reuşeşte să ţină receptorul cu unghiile ei lungi, colorate. Pe jumătate ve- nezueleană şi pe jumătate americană, Luna se născuse în Statele Unite şi era cetăţeană americană. Căsătoria lui Cari cu femeia aceasta mândră şi temperamentală îi adusese Cartea Verde. Se războiau într-una de când se cunoscuseră şi se iubeau foarte mult.

— Bună, şefu', zise ea, cu buzele ei rujate despărţite
într-un zâmbet care scotea la iveală nişte dinţi uimitor de albi. ■

— Bună, Luna, răspunse el, şi nu-mi mai spune şefu'.
0 privi, întorcându-i zâmbetul. Te rog?

— Sigur, şefu', zise ea, neluându-1 în seamă, ca de obicei. îi arătă biroul cu capul, părul ei negru ciufulin- du-se. Miguel e acolo, te aşteaptă.

— Mersi, Luna. Se întoarse şi se îndreptă spre uşile din sticlă ce duceau spre ceea ce, cândva, fusese salonul. Intră şi-l văzu pe Miguel aşezat pe un scaun. Se juca, mângâind-o pe Lucy, pisica bicoloră, albă cu gri.

Josh se aşează şi el şi se uită la Miguel. Era un mexican scund şi solid, aproape de patruzeci de ani. Era probabil retardat — Josh nu era sigur — dar era oricum foarte încet la minte. Copilul unor muncitori emigranţi, primise de lucru de la Josh atunci când nimeni altcineva nu l-ar fi angajat. Miguel era inocent, aproape un copil, îşi spuse Josh, şi îi era devotat lui şi pepinierei.

Miguel îl privi, rânjind cu toată gura.

— Lucy, ea mă place, zise el. Lucy joacă cu mine.

— Ştiu, Miguel, spuse Josh. Chiar am văzut ce mult te iubeşte. Miguel, voiam să vorbim despre ieri noapte.

Brusc, figura lui Miguel se schimonosi de frică. Ochii
1 se măriră şi, pentru o clipă, păru gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu fi îngrijorat, Miguel, îl linişti Josh. Nu e nimic. Vreau doar să aflu ce ştii tu.

Miguel îşi răsuci capul dintr-o parte în cealaltă, aproape apatic.

— N-am văzut nimic, zise el. Nimic, nimic, nimic. N-am văzut nimic.

Josh îl privi un timp, gândindu-se cât de înţelept fusese să-şi ia un paznic de noapte handicapat.

— Eşi absolut sigur? întrebă. N-ai văzut nimic? Chiar nimic?

Capul lui Miguel zvâcni dintr-o parte în cealaltă, şi mai violent.

— Nu, nu văd nimic.

— Ai auzit ceva? întrebă Josh. Orice îţi aminteşti! Poate ceva era diferit? Neobişnuit?

— Nu, nu, nu! Nimica! Miguel continua să scuture capul, închizând ochii, cu o expresie tulburată.

Părea să fie o groază adevărată, se gândi Josh şi n-ar fi vrut să-i mai pună şi alte întrebări. *Ce am de câştigat, de fapt?,* se întrebă. Dar simţea că trebuie să afle răspunsul la o altă întrebare.

— Crezi că s-ar fi putut ca tu să... vreau să zic, din întâmplare... să fi adormit, Miguel? Ştiu că nopţile sunt lungi şi singuratice şi...

Miguel izbucni în lacrimi şi Lucy fugi din braţele lui.

— Nu, nu, nu! strigă el. Niciodată! Io nu adorm niciodată la slujbă. Niciodată!

Lacrimile i se scurgeau pe obrajii murdari, iar Josh simţi nevoia să se ia la palme. Se ridică şi se duse lângă Miguel. îi puse o mână pe umeri şi îl bătu uşor.

— Nu-i nimic, Miguel, îi spuse liniştitor. Nu-i nimic. Uite. Se întinse spre birou şi scoase un Kleenex. Suflă-ţi nasul şi şterge-ţi ochii, zise el, dându-i batista. E în regulă acum. Fără întrebări, îţi promit.

Miguel îşi suflă nasul şi se şterse la ochi. îl

privi jalnic pe Josh.

— Lucy a fugit de mine, spuse.

— Se va întoarce, spuse Josh. Apoi îi veni brusc o idee, una strălucită. Sau, cel puţin, aşa credea.

— Hei, Miguel. Ce-ai zice de un câine care să stea noaptea cu tine? Ţi-ar plăcea, nu? Un câine dresat care...

Miguel se dădu înapoi, înspăimântat, mărind ochii. Privindu-1 pe Josh de parcă ar fi fost un drac, începu să tremure.

— Io... io... frică de câini! se bâlbâi el. Fr... fr... frică de câini!

O, Doamne, se gândi Josh. *în unele zile chiar nimic nu-mi merge bine.*

— Las-o baltă, Miguel, spuse el repede, bătându-1 uşor pe umăr. Nu contează. Uită ce-am spus. Nu vrem să facem nimic care să te sperie. Uite, vezi, Lucy vine înapoi. Vezi?

Slavă Domnului! se gândi. *Chiar la timp. Se aplecă, luă pisica de jos şi i-o întinse lui Miguel.*

— Uite, Miguel, spuse. Vrea s-o ţii iar în braţe. Uită-te.

Miguel se uită în sus la pisică şi zâmbi imediat. O luă
pe Lucy de la Josh, o aşează în poală şi începu s-o mângâie, cântându-şi încetişor.

Josh se întoarse la scaunul lui, se aşeză şi se gândi: *Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită.* Oftă. *Ei, bine, ce naiba? Care e problema?* Ridică telefonul, apoi îl lăsă iar jos.

— Miguel? spuse.

Miguel îl privi.

— De ce nu pleci afară împreună cu Lucy să rogi pe unul dintre băieţi să te ducă acasă cu maşina? Trebuie să dormi ca să poţi lucra la noapte. Bine?

Miguel încuviinţă.

— Bine, spuse el vesel. Se ridică şi ieşi din încăpere, închizând cu grijă uşa.

Când nu-1 mai putea auzi, Josh ridică telefonul şi formă numărul serei. îi răspunse Cari.

— Cari, roagă pe unul dintre băieţi să-l ducă pe Miguel acasă. Repede. Nu vreau să fie aici când vin poliţiştii. O să-l sperie de moarte cu întrebările lor.

Cari mormăi.

— Am înţeles, spuse el şi închise.

Josh sună la compania care le instalase aspersoarele. Trebuia să-i sune mai întâi pe ei şi apoi poliţia. Lovind uşor cu creionul în birou, aşteptă să-i răspundă cineva, gândindu-se: *Sper să dea Domnul să verifice ei sistemul şi să-mi spună că a funcţionat prost, dar nu cred că se va întâmpla aşa.*

Mai târziu, Josh stătea în birou împreună cu Cari. Oamenii companiei care se ocupa de aspersoare veniseră şi plecaseră. Nu descoperiseră nimic în neregulă la echipament şi îi spuseseră lui Josh că singurul defect posibil ar fi o eroare umană.

— Cu alte cuvinte, zise el, cineva s-a jucat cu echipamentul.

— Exact, îi răspunseseră cei doi tehnicieni.

Poliţiştii veniseră imediat după aceea şi investigaseră
toată zona, inclusiv serele. Se întorseseră fără să fi obţinut nici un rezultat.

— Sunteţi sigur că nimeni altcineva nu mai poate deschide porţile? îl întrebaseră.

— Da, le spusese el. Doar Cari, eu şi soţia mea. Atât.

Când îi conduse la maşină, unul dintre poliţişti se întoarse spre Josh şi îi spuse:

— Cred că aţi face bine dacă v-aţi supraveghea mai îndeaproape oamenii, domnule Lawrence. Mie mi se pare că e o treabă făcută din interior.

Josh încuviinţase şi îi mulţumise politicos, dar, în sinea lui, refuza să creadă că cineva care lucra pentru el ar fi făcut aşa ceva.

Trebuie să fie vorba de altceva, îşi spuse. *Noi suntem practic ca o familie.*

Se uită la Cari, aşezat pe scaun în faţa lui.

— Nu-mi place treaba asta, îi spuse, dar

cred că trebuie să ne luăm un câine de pază. Oftă. Poate îl poţi ajuta pe Miguel să se împace cu ideea asta, să se împace cu animalul. Dacă nu, am putea instala camere video de supraveghere, sau am putea să angajăm pe altcineva şi să-i găsim lui Miguel altceva de făcut.

Cari dădu din cap şi se ridică în picioare.

— O să încerc, dar îl ştii pe Miguel.

— Da, îl ştiu pe Miguel, zise Josh. Oricum, ne vedem mâine dimineaţă.

— Bine. Cari se întoarse şi ieşi din cameră.

Josh întinse mâna spre telefon ca s-o sune pe Joanna, dar, chiar în acel moment, telefonul sună.

— Alo?

— Domnul Lawrence? se auzi o voce masculină.

— Da, răspunse Josh, încercând din greu să audă. Pe fir se auzea mai mult zgomotul de fond.

— Sunt Peter Rossi.

— Da, domnule Rossi. Vă rog, puteţi vorbi mai tare, nu vă aud bine.

— Sunt pe drum, se auzi, ceva mai tare.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Rossi?

— Tocmai mă întrebam, domnule Lawrence, spuse bărbatul, dacă nu cumva v-aţi răzgândit şi nu vreţi să vindeţi compania. în afacerea asta se pot întâmpla atâtea lucruri. Toate

serele şi tot terenul sunt o responsabilitate uriaşă, nu?

Josh se înroşi şi făcu un efort uriaş să-şi controleze furia.

— Nu, domnule Rossi, replică. Nu sunt de acord. Dimpotrivă, mi-a plăcut întotdeauna să-mi asum responsabilitatea.

Şi, după aceasta, trânti telefonul.

Rahat, spuse el, tare. Rahat, rahat, *rahat]*

Capitolul cinci

April îşi turnă un pahar de vin, un chardonnay relativ ieftin, dar delicios, marca Alexander Valley, pe care-1 descoperise nu demult, şi amestecă sosul spaghetelor pe aragaz. Mirosindu-i aroma, zâmbi.

Woody îl va adora, se gândi.

Amestecă nişte usturoi cu unt, puse un fileu de cod, adăugă din sucul de roşii făcut de ea, aruncă măsline verzi şi capere cu puţin din sucul propriu, două frunze de dafin, sare şi piper.

Roger, fostul ei soţ, îi spusese de mai multe ori că, în sufletul ei, era doar o ţărancă şi asta se vedea cel mai bine din felul în care gătea. întotdeauna preferase mâncărurile simple, nesofisticate, cu legume şi fructe proaspete, dacă era posibil şi singurele lucruri complicate pe care le gătise erau mâncărurile pe care i le făcuse lui Roger pentru a-i satisface gusturile baroce. Motto-ul lui fusese „cu cât mai modern, cu atât mai bun" — sau „înfrumuseţează, înfrumuseţează, înfrumuseţează".

Se întoarse în jurul mesei de bucătărie din lemn de pin, aşezându-şi paharul pe suprafaţa

ei lustruită de vreme şi mai amestecă de câtev.a ori salata. *Gata,* îşi spuse. Luă o înghiţitură de vin şi se întoarse să verifice sosul spa- ghetelor. *Perfect.* Stinse focul. Va fi gata într-un minut atunci când ea şi Woody vor merge la masă. Uitându-se la ceas, se întrebă pe unde umbla el. De obicei venea de-vreme şi stătea până târziu. Se aşeză şi începu să răsfoiască o revistă de grădinărit, gândindu-se la Woody.

El reuşea să-i aducă întotdeauna un zâmbet pe faţă. Era în parte Peter Pan, în parte Teddy Bear, în parte sur- fist, în parte om de afaceri. Avea treizeci şi trei de ani, cu un an mai mult decât ea. Fusese prieten din copilărie cu Roger şi acum avea un magazin de înrămat în Capitola. Cu buclele care-i ajungeau până la umeri, bronzat în permanenţă, cu un zâmbet orbitor de alb, o atacase brusc şi direct la început. Dar se retrăsese repede când văzuse că ea nu e interesată sau nu e pregătită, şi o făcuse într-un mod foarte curtenitor. Poate din cauză că fusese prieten cu Roger şi avea un respect deosebit pentru ea. Nu ştia cu adevărat, dar se bucura că nu fuseseră mârâielile îmbufnate tip Casanova sau jeluirile şi recriminările unui pretendent respins.

Nu, Woody îi devenise treptat prieten — fără complicaţiile unor relaţii sexuale. Deşi îl bănuia că şi-ar fi dorit mai mult, el se

mulţumea totuşi s-o lase în pace, fără să-i ceară nimic.

Mai luă o înghiţitură de vin şi închise revista. *Unde este?* se întrebă, privind ceasul.

Şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, auzi uşa salonului deschizându-se şi vocea familiară a lui Woody.

— April? se auzi vocea lui de bariton. Hei, fetiţo, unde eşti?

— Aici, Woody, îi răspunse. în bucătărie.

Intră agale, cu mâinile în buzunarele jeanşilor uzaţi, cu o cămaşă hawaiană atârnată neglijent, adulmecând aerul.

— Miroase grozav, declară el, clipind poznaş din ochi. O sărută pe frunte.

April râse.

— Ia nişte vin, îi spuse, ridicându-se să-i aducă un pahar.

— Stai, zise el, îl aduc eu. Luă un pahar dintr-un dulap, îl umplu, apoi se aşeză în faţa ei.

— Noroc, îi ură, ţinând paharul ridicat.

— Noroc şi ţie, îi ură April, ridicându-şi şi ea paharul şi lovindu-1 uşor de al lui.

— Ai avut o zi grea? îl întrebă ea după ce mai bău puţin.

— Mda. Dădu din capul lui lânos şi începu să bată darabana cu degetele pe masă. Am terminat nişte comenzi mai vechi. Am primit comenzi noi. Am mai făcut nişte hârţogăraie.

Ştii tu. Toate-s vechi.. încetă să mai bată în masă şi o privi zâmbind.

— Dar tu?

— A fost... ceva diferit.

— Da? Cât de diferit?

— M-am întâlnit cu o doamnă care vrea să facă o grotă... sau cam aşa ceva, răspunse ea.

— O grotă? întrebă el, cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Pe proprietatea ei are un grajd vechi, spuse April. Vrea ca tot interiorul să fie acoperit de scoici şi pietricele. Cu fresce.

— Nu zău? Pare o muncă uriaşă.

April încuviinţă.

— Aşa ar trebui.Şi o vei face? o întrebă.

— Nu sunt încă sigură, zise ea. Mă duc mâine să văd clădirea şi să aflu exact ce vrea doamna. Se opri să mai ia o înghiţitură de vin apoi îl privi. Dar dacă vrea ceea ce cred eu că vrea, sper să ne înţelegem pentru că este ceva cu adevărat interesant. Cea mai mare lucrare a mea de până acum.

— Uau, zise el, sună grozav.

— Şi ce grozav va fi, Woody. Fresce de orhidee şi...

— Orhidee? spuse el, privind-o uimit.

— Orhidee, repetă ea. Se ocupă de orhidee.

Woody se ridică brusc şi o privi serios.

— Cine este? întrebă.

— Joanna Lawrence, spuse ea. Este...

— *Ştiu* cine este, spuse Woody, sumbru.

— Ştii? întrebă April, surprinsă.

— Mda, zise el. Am lucrat ceva pentru ea. Luă o înghiţitură zdravănă de vin şi puse paharul la loc. Este ca to§ite femeile bogate, ştii? Răsfăţată şi arogantă.

I— Mie mi s-a părut foarte simpatică, zise April. De fapt, o adevărată doamnă.

El îşi termină paharul, apoi îşi turnă altul.

— Mda, îngână el, sarcastic. *Pare* o adevărată doamnă. Dar, după mine, nu este decât o *nenorocită* bogată şi snoabă. Tu nu vii de unde am venit eu, aşa că nu ai de unde să ştii. Ea provine dintr-o familie veche, cu un

tată mare mahăr, ştii tu. Sora ei mai mare e o târfă de societate. Ştii tu. Face trotuarul de la San Francisco până în Los Angeles, cu escale cu tot. Oriunde se adună gunoi bogat.

April îl privi.

— Pari puţin invidios, îi spuse ea. Asta nu-ţi stă în caracter, Woody.

— Hm, bine. Nu e important. Oftă din nou şi o privi cu atenţie. Dar, April, fii atentă. îndreptă un deget spre ea. Păzeşte-ţi spatele. Cei ca ea sunt adevăraţi vampiri.

April luă o înghiţitură de vin şi îşi privi prietenul. îl mai văzuse pe Woody enervat şi mai înainte. Adora dramele şi, atunci când lipseau, le inventa. Dar, acum, părea ceva diferit.

April încuviinţă.

— Mă bucur că mi-ai spus. De cele mai multe ori am probleme cu clienţii. Şi unii dintre ei pot fi cu adevărat nişte belele. De fapt, cred că cei mai bogaţi sunt belelele cele mai mari. Chiar dacă sunt prietenii unor prieteni. Oricum, domnule Pearlman! Se uită la el şi zâmbi. Ţi-e foame?

— Păi sigur, zise el, zâmbind la rândul lui, dinţii strălucindu-i foarte albi, în contrast cu pielea bronzată.

— Atunci poţi pune masa, iar eu voi termina de pregătit mâncarea.

— Imediat, zise Woody, ridicându-se şi

îndreptându- se spre un dulăpior în care se aflau farfuriile.

Mai târziu, după ce terminaseră mâncarea, se tolăniră pe canapelele din living, sorbind din cafea. Woody făcuse focul în cămin ca să alunge răcoarea serii de primăvară şi lumina lui dansa pe feţele lor în timp ce vorbeau, aşezaţi faţă în faţă la măsuţa de cafea.

— Ghici pe cine am văzut în ultimul weekend? întrebă Woody.

— Pe cine?

— Pe David Jarman, spuse el chicotind.

— Pfui, bombăni April, strângând din dinţi. Şi chiar trebuie să-mi spui.

— Mă gândeam că te interesează, spuse Woody, cu ochii strălucindu-i răutăcios. Era cu o adevărată păpuşă Bărbie. Ştii cum. Păr decolorat, ochi mari, albaştri, trup perfect — ţâţe mari. Şort mini, de piele. Râse.

April râse şi ea.

— S-ar zice că şi-a găsit femeia perfectă.

Woody dădu repede din capul lui lânos.

— O să se însoare cu păpuşica! Râse iar.

— Să se însoare cu ea! Exact ceea ce merită. Dar din câte ştim noi s-ar putea să fie o femeie inteligentă şi simpatică.

— Sigur, April, aprobă cinic Woody. Sigur.

April zâmbi.

— Şi eu care eram sigură că mă aşteaptă pe mine, spuse ea, amuzată. Oftă teatral. Dar

milionarii ăştia din Silicon Valley sunt toţi grăbiţi, nu-i aşa? Nu prea au timp să meargă la cumpărături aşa că pun mâna pe ce apucă. Se încruntă. Şi când te gândeşti că m-am întâlnit cu... cu sacul ăsta de testosteron! Şi tu! îndreptă arătătorul spre Woody. Şi tu ne-ai făcut cunoştinţă!

— Mda, se opuse el, dar nu ştiam că nemernicul te va invita să ieşi cu el.

— Sigur, zise April.

— Nu, zise Woody, ridicându-se. Chiar nu ştiam, April. Când umflaţii ăştia din Silicon Valley coboară pe plajă în weekend, nouă din zece nu caută decât un singur lucru.

Ea aprobă.

— Tocmai de aceea mă întreb de ce ne-ai făcut cunoştinţă.

— De unde era să ştiu că el va dori să iasă cu tine? spuse el, în defensivă. Ştii, nu am vrut să-ţi întind o cursă.

— Bine, Woody, spuse ea. Bine. Dar în viitor să nu-mi mai faci servicii din astea. Nu cred că voi reuşi vreodată să uit târâtura aia agresivă. Făcu o pauză şi sorbi din cafea.

— Deşi a fost interesant, spuse ea, gânditoare. Mi-a dovedit că nu e obligatoriu să fii un actor îngâmfat şi egocentric din Hollywood pentru a fi îngâmfat şi egocentric. Poţi fi un vrăjitor al tehnicii care a câştigat milioane de dolari în Silicon Valley şi să fii la

fel de îngâmfat şi egoist. Râse. Un rahat la fel de mare.

— Nu suntem toţi aşa, April, zise Woody.

— Nu, sunt sigură că tu nu eşti. Cel puţin nu *cred* că eşti. Bănuiesc că n-am întâlnit încă bărbatul potrivit. Se uită la Woody. Acum am treizeci şi doi de ani. Ce şanse mai am?

Woody se ridică şi veni lângă ea. Se aşeză alături şi-i dădu un sărut cast pe frunte.

— întotdeauna mă vei avea pe mine, April, zise el, iar ochii lui întunecaţi erau serioşi.

Ea se uită în sus spre el.

— Mulţumesc, Woody, zise ea, strângându-1 de braţ. Eşti dulce.

După aceea se întrebă serios: *Ce şanse am? M-am întâlnit cu o grămadă de bărbaţi încă de când eram la liceu. Am fost căsătorită. Mă întâlnesc cu bărbaţi pe care cred că alte femei ar fi încântate să-i înşface imediat, să iasă cu ei, chiar să se mărite. Dar eu de ce nu găsesc oare omul potrivit? O fi din cauza mea? Voi fi întotdeauna singură?*

Se simţea ciudat, o femeie de treizeci şi doi de ani, singură pe lume. Nici o familie, doar nişte veri îndepărtaţi. Nici un proiect în branşa soţilor, dacă-1 excludea pe Woody. Dar, îşi aminti ea, îşi dorise o viaţă independentă, iar acum trebuia să suporte consecinţele.

Ceva în sinea ei însă, ceva instinctiv, îi spunea

că viaţa ei e pe punctul să se schimbe în bine

sau în rău, şi că nu mai avea ce face.

Capitolul sase

Josh intră în curtea pietruită din faţa casei lor de munte şi opri vechea maşină Toyota Land Cruiser F340. Nu văzuse Mercedesul Joannei afară, şi garajul în care-1 ţinea de obicei era gol, cu uşa larg deschisă.

Bine, se gândi el, oprind motorul şi ieşind, *Connie ştie sigur unde e.* Văzu că Plymouthul

era parcat într-un colţ al curţii. Urcând trepetele de piatră din faţa uşii, simţi mirosul puternic al wisteriei, apoi observă că era pe punctul să înflorească. Se îmbrăcase în buchete purpurii, lucioase, care se întindeau în tot lungul casei.

Voi să intre pe uşă, apoi îşi privi ghetele.

— Ce mizerie, comentă el. Erau pline de noroi din pepinieră, ca de obicei, şi nu avea cum să le cureţe pe preşul de la intrare. Se întoarse la stânga şi intră pe o poartă a grădinii ce ducea la vestiarul din colţul casei. Deschise uşa şi o strigă pe Connie. Nici un răspuns.

Aşezându-se pe vechea laviţă de pin de lângă uşă, îşi desfăcu şireturile de la ghete, îşi trase şosetele şi-şi mişcă degetele de la picioare. Apoi sări din hol în bucătărie, unde ar fi trebuit s-o găsească pe Connie.

— Connie, strigă iar. Nici un răspuns.

Văzu că nu era nimeni în bucătărie

— .La naiba, murmură el. Apoi o zări pe Connie pe geam, pe terasa din spate, vorbind la telefon. Rânji. Connie, ca şi cumnata ei, Luna, adora să vorbească la telefon. Cu cine şi despre ce, habar n-avea. Cum nu prea ştia spanioleşte, nu înţelegea nimic din conversaţiile ei telefonice. Nu dorea s-o deranjeze, aşa că se îndepărtă repede de la fereastră.

Se uită pe tabla de lângă refrigerator, căutând un bilet de la Joanna. Nada. Deschise marele frigider Sub-Zero şi scoase o sticlă de vin alb. Va fi bun, se gândi el, după o zi nenorocită în pepinieră. îşi turnă un pahar şi se apropie iar de geam, uitând-o deja pe Connie.

Ea îl zări de acolo de unde stătea, lângă masa de tek, şi el observă cum închide imediat telefonul şi se îndreaptă, zâmbind, spre casă.

Când intră în bucătărie, Josh îi zise:

— Connie, ştii că nu trebuie să închizi telefonul din cauza mea.

— Ştiu, zise ea, în engleza ei cu o urmă de accent, dar tocmai terminasem. Vorbeam cu o prietenă. Cu degetele ei fine, desfăcu elasticul care-i strângea părul într-o coadă de cal, apoi îl scutură şi-şi trecu degetele prin el. îl privi.

— Ce mai faci, Josh? se interesă ea.

— Bine, Connie, replică el, apoi adăugă:

9 *împuia6apui adio*

— Mă rog, un fel de a spune.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu figura ei frumoasă, brusc îngrijorată.

O privi şi zâmbi trist.

— Vrei un pahar de vin, sau te grăbeşti?

— Ştii că nu mă grăbesc dacă ai ceva să-mi spui, îi zise. Vreau şi eu un pahar cu vin. Se duse la refrigerator, scoase sticla şi-şi turnă un pahar.

— Vrei să-l bei afară?

— Sigur, spuse ea. Hai să mergem.

O luă înaintea lui, cu frumosul ei trup minion, îmbrăcată în negru. Un tricou simplu, negru, jeanşi băgaţi în cizmele negre de cowboy. Nu semăna deloc a fată în casă şi era înţeleaptă mai presus de vârsta ei, se gândi el pentru a mia oară.

Se îndreptară spre masa veche de tek şi se aşezară sub umbrela de soare. Terasa de piatră era mare, accesibilă din fiecare cameră a primului etaj al casei în formă de potcoavă. Pe latura mare, peste un podeţ, era piscina, cu apa ei albastră uşor încreţită de vânt. Dincolo de piscină, vârfurile şi canioanele impresionante ale munţilor Santa Cruz erau acoperite de verdele primăverii.

— Ce te supără, Josh? îl întrebă, luând o înghiţitură de vin.

El oftă.

— Eu... tocmai mă întrebam dacă ai

observat că Joanna se comportă... hm... cam ciudat în ultima vreme?

Connie clipi, apoi îşi întoarse privirea.

— Păi... începu ea, bătând uşor cu degetele date cu ojă roz în masă, nu ştiu.

El îşi dădu seama că şi ea ştie ceva.

— Haide, Connie, o îndemnă el. Ştia că, dacă începea să vorbească, nu s-ar mai fi oprit. Connie îndrăgea conspiraţiile, fie cu Joanna, fie cu el, dar într-un mod pozitiv. Nu conspira niciodată *împotriva* unuia dintre ei.

Connie luă o înghiţitură de vin, apoi lăsă paharul jos.

— Poate singurul lucru care o supără pe Joanna este căţeaua ei de soră, nu? Râse şi-l privi poznaş.

Josh râse şi el, fără să vrea.

— Mda, aşa este, încuviinţă, dar apoi deveni serios. Şi asta nu e totul, Connie. Sunt îngrijorat, continuă el, şi am nevoie să ştiu ce crezi tu. Nimeni nu o cunoaşte pe Joanna mai bine decât tine şi ştiu că voi nu aveţi secrete una faţă de cealaltă.

Mai luă o înghiţitură, apoi îl privi.

— Bine, Josh, spuse ea, ezitând, aşa cred. Se uită în altă parte. A fost plecată mult şi tot timpul se gândeşte în altă parte. Ştii la ce mă refer?

El încuviinţă.

— Ştiu exact la ce te referi, spuse. *Bine,* se

gândi el. *Am prins-o.*

— Parcă ar fi pe altă lume, spuse Connie. Şi nu-mi mai spune unde se duce. îl privi cu subînţeles.

— Nici mie. Se uită la piscină, apoi o . privi iar pe Connie. Ai idee ce se întâmplă? o întrebă.

— Nu, răspunse Connie încet. Nu-mi spune nimic. Am început să mă gândesc că, poate, îmi ascunde ceva, ştii?

— Crezi că o îngrijorează ceva? insistă Josh.

Connie îşi înăbuşi un oftat.

— Nu ştiu, spuse ea. Ştiu doar că a fost... Se uită la Josh şi râse. A fost o *căţea,* Josh. Uneori. Pentru nimicuri.

Josh zâmbi. Ştia că cele două ţineau una la alta ca două surori, aşa că nu se simţi ofensat.

Mda, zise el, şi ăsta-i celălalt lucru care mă îngrijorează. Nu-i stă în fire. Deloc.Connie dădu din cap.

— Nu, nu este, aprobă. Lovi iar masa cu degetele. *Misterioso,* spuse ea sumbră, privind în depărtare.

— Crezi că..., începu înainte de a fi întrerupt de o voce veselă.

— Hei, voi doi! strigă Joanna din uşă. Lăsă câteva pungi pe jos şi apăru zâmbind pe terasă.

Josh se ridică în picioare şi o sărută pe obraz.

— Salutare, frumoaso. Beam un pahar de vin. Vrei şi tu?

— Sigur, spuse ea.

El se îndreptă spre bucătărie.

Joanna o sărută pe Connie pe obraz, apoi se aşează.

— Am întrerupt vreo şedinţă de bârfă? întrebă, zâmbind amuzată.

— Nu, spuse Connie. Noi, ştii tu, respiram aer curat.

Joanna râse.

— De când ai tu timp să stai să respiri aer curat, Connie? o întrebă, privind-o în ochi.

Connie se scutură.

— Ei, de acum, spuse ea. Apoi râseră amândouă. Ştia, desigur, că Joanna îşi închipuia că ea fusese subiectul conversaţiei

lor şi mai ştia şi că Joanna nu va încerca să smulgă informaţii de la ea, bucuroasă să-i lase să se ocupe de conspiraţia lor.

Josh se întoarse cu vinul Joannei, i-1 dădu, şi se aşeză.

— Mersi, spuse ea, luând o înghiţitură. Mmm. Ce gust bun. Lăsă paharul jos şi se uită la Josh. Ce ai făcut azi?

El se încruntă. Era aşa de veselă încât nu avea chef să-i spună ce s-a întâmplat la pepinieră, dar trebuia.

— Lucram aici, zise el, iar Cari m-a sunat de la pepinieră. Aşa că m-am dus acolo. Şi, fie că sistemul automat de aspersoare a avut o defecţiune, fie a fost sabotat.

— Cum! exclamă Joanna, ridicându-şi sprâncenele, alarmată. O, Doamne! Au fost pagube? *Dumnezeule*, se gândi, *asta-i chiar culmea!*

— N-au prea fost, spuse el. Am avut noroc de data aceasta, dar ar fi putut să fie un dezastru. Nu ştim cât timp n-a funcţionat. Putea să fi fost vineri după-amiază. Cu vizita Christinei, nici unul dintre noi n-a fost acolo în weekend. Se uită la Connie. Fratele tău a descoperit, aşa că lui trebuie să-i mulţumim că ne-a salvat ziua.

Connie încuviinţă, sorbindu-şi vinul.

El îşi privi iar nevasta.

— Au intrat şi au ieşit mulţi din seră, însă

Cari a fost singurul care şi-a dat seama că aspersoarele nu funcţionau.

— Of, Josh. Joanna se opri, privindu-1. Şi crezi că cineva a aranjat sistemul?

El încuviinţă.

— Este posibil, spuse, posomorât. Dar poliţia n-a descoperit nici o urmă de intrare forţată. Nimic suspect. Firma care mi-a vândut echipamentul a trimis nişte oameni, iar ei au spus că nu a fost o defecţiune a calculatorului.

— Scuzaţi-mă, spuse Connie, împingând scaunul înapoi şi ridicându-se. Trebuie să plec.

Joanna o privi.

— Nu mai vrei un pahar de vin?

— Nu, mulţumesc. Chiar am multe de făcut, spuse Connie. O sărută pe Joanna. Ne vedem mâine dimineaţă.

Josh se ridică.

— Pa, îi spuse, făcându-i cu ochiul. Ne vedem mâine.

Connie le făcu semn cu mâna, se întoarse şi dispăru

rapid.

Josh se aşeză, iar Joanna îl privi, îngândurată.

— Ai spus poliţiştilor despre fraţii Rossi care vor să ne cumpere afacerea?

— Nu. Mi s-a părut că ar fi părut puţin

paranoic. Şi, oricum, n-au găsit nimic, aşa că ce sens avea?

— Cred că ai dreptate, spuse Joanna, dar ceva îmi spune că sunt implicaţi.

— N-aş exclude posibilitatea asta, aprobă Josh. Luă o înghiţitură de vin. Peter Rossi m-a sunat la birou. Voia să ştie dacă m-am răzgândit.

— Cum?! exclamă ea. Doamne, dar chiar că au tupeu.

— Sigur. Din câte am auzit, când au cumpărat vechea piaţă Giglio n-aveau nevoie de clădiri. Le stăteau în drum. Aşa că, în loc să cheltuiască bani cu demolarea, au plătit pe cineva să arunce un chibrit şi pe urmă au umflat şi asigurarea pentru incendii.

— Cred că oamenii ăştia sunt foarte periculoşi, Josh, spuse ea. Sunt capabili de orice.

— Bine, spuse el, cred că pot să mă descurc. Oricum, spuse el, lăsând paharul jos, am vorbit destul despre mine. Tu ce-ai făcut? o întrebă, curios să vadă ce-i va spune. Deşi văzuse pungile, ştia că nu fusese toată ziua la cumpărături.

Expresia Joannei trecu brusc de la îngrijorare la un zâmbet radios.

' — Oh, Josh, să nu-ţi vină a crede! spuse ea, agitată. Am întâlnit cea mai încântătoare doamnă!Josh o privi, fericit s-o vadă zâmbind.

— Cine? întrebă. Cine este această doamnă încântătoare?

— Ţii minte zidurile şi fântâna de la Ingrid şi Ronald Wilson care ţi-au plăcut aşa de mult?

— Sigur, spuse el. Erau spectaculoase.

— Ei bine, am sunat-o pe Ingrid şi am aflat cine le-a făcut, spuse Joanna.

— Era cineva de aici? întrebă Josh.

— Da, răspunse Joanna. O cheamă April Woodward şi locuieşte pe aici. Aici în munţi. Aşa că am sunat-o şi m-am dus azi s-o văd. Zâmbi jucăuş şi mai bău puţin vin.

— Şi? întrebă Josh.

— Şi vine mâine aici să se uite la grajdul acela vechi, de piatră, spuse Joanna. Cred că e la fel de entuziasmată de idee ca şi mine.

— E grozav, dragă, spuse Josh, dar chiar vrei să faci asta? Adică mi-a plăcut aranjamentul de la familia Wilson, dar e mult de muncă şi...

— Vai, Josh, *trebuie* să-l fac! spuse Joanna, bătând din palme. Mă bucur că ai vorbit de familia Wilson, pentru că mi-a dat de gândit. Ştii că am colecţionat ani de zile scoici şi pietre şi întotdeauna am visat să-mi fac un fel de grotă.

Josh râse.

— Doamne, Joanna, dacă ştiu, spuse el. Se întinse peste masă şi îi luă o mână în mâinile lui. N-o mai văzuse aşa de vioaie de mult timp şi asta îl asigura că totul era bine.

— Ştii, spuse el, colecţionarea scoicilor şi a pietrelor este singurul lucru la tine care cred că seamănă a obsesie.

— Ştiu, zise ea, dar nu mă pot abţine. Oricum, i-am dus nişte poze lui April. Ştii, camerele acelea fabuloase făcute din scoici şi faianţă şi alte lucruri. Şi am discutat. Se uită în ochii albaştri ai lui Josh. Şi ştii ce?

— Ce? zâmbi el.

— Cred că ea a înţeles ce vreau să fac.

— Asta-i chiar uimitor, o aţâţă Josh. Poate e nebună şi

ea.

— Nesuferitule. Joanna îi strânse mâna. Nu, aşa a fost. A făcut chiar ceva asemănător pentru cineva din Los Angeles, continuă ea. Dar nu aşa de mare. Deci. Se opri şi se tolăni în scaun. Mâine vom vedea despre ce e vorba.

— Sper să meargă, zise el, dar eşti sigură că vrei să începi un proiect aşa de mare? Adică este...

— Ţi-am spus, îl opri Joanna. Trebuie. Este ca... ei bine, este ca un fel de moştenire. Ca şi cartea despre orhidee. îl privi serioasă dar, în acelaşi timp, dornică. Ceva care să aibă puţin

din mine. Ceva ce pot lăsa acestei lumi, Josh. Ceva care va rămâne aici după ce eu... eu nu voi mai fi.

O privi uşurat. Ştia că n-ar fi trebuit să-l îngrijoreze purtarea ei din ultima vreme.

— Semeni aşa de mult cu tatăl tău, spuse.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, ştiind exact ce voia el să spună, dar dorind să-l audă spunând-o.

— Eşti o visătoare şi o creatoare, spuse el. Ai un instinct creator care este puţin diferit şi care trebuie să se exprime. Şi, pe Dumnezeul meu, trebuie să-ţi laşi amprenta ta în lume.

Joanna privi masa, roşind uşor din cauza vinului şi a cuvintelor lui. Ridică iar privirea şi îi spuse:

— Cred că toţi vrem să contribuim cu ceva, nu? Vrem să dăm ceva înapoi, să facem ceva mai mult decât să trecem pur şi simplu prin această lume, nu? S-o facem un loc mai bun?

— Stii ce? spuse Josh.

— Ce?

— Te iubesc, Joanna, spuse şoptit. Cu adevărat.

Un zâmbet îi flutură pe faţă şi din ochi îi ţâşniră lacrimi.

Şi eu te iubesc, Joshua Lawrence. Mai mult decât vei şti vreodată.

Capitolul 7

şapte

April îşi conducea Jeepul în sus, pe drumurile periculoase de munte, încetinind ca să se uite la semnalizatoarele rutiere pe care Joanna i le indicase. Era un drum care semăna cu al ei, frumos şi mortal în acelaşi timp, acoperit cu frunzele şi coronamentele stejarilor, brazilor, chiparoşilor şi eucalipţilor, completat de zonele în care, din cauza alunecărilor de teren, drumul se îngusta brusc.

Nu era totuşi pregătită pentru ce o aştepta după ce luă ultima curbă, după indicaţiile Joannei, şi începu să urce dealul. Ajungând la un mic platou pe vârful muntelui, încetini maşina, întorcându-şi capul în stânga şi în dreapta, încercând să cuprindă minunăţia absolută care o înconjura: vârfuri şi canioane de dimensiuni ameţitoare, îmbrăcate în verdele proaspăt al primăverii, pătate în culorile vibrante ale florilor sălbatice. Era absolut uimitor.

Zări în faţă aleea care ducea spre casa Joannei. Intră pe ea, conducând printre merii care mărgineau drumul. Ajunse repede la două porţi masive de piatră peste care erau felinare de bronz, înverzite de vreme. Porţile mari erau larg deschise, părând că stăteau

întotdeauna aşa, gata să întâmpine musafirii. Gardul care se întindea de o parte şi de cealaltă a porţii, înconjurând grădinile, era din fier.

Intră printre stâlpii de piatră, ajungând într-o curte, în stânga se ridica o clădire mare, cu un singur etaj, cu obloane şi ornamente albe ca zăpada, îmbrăcată în wisteria purpurie. Chiar în faţă era un garaj acoperit cu trandafiri căţărători roz pal, mulţi înfloriţi. Locul avea aspectul solid şi confortabil oferit de combinaţia dintre bani şi îngrijire afectuoasă.

Trăgându-şi geanta mare după ea, April urcă scările din piatră din faţa uşii principale. Era vopsită în verde închis, cu tente albăstrii. Sună şi aşteptă.

Uşa se deschise şi o minionă extrem de drăguţă, cu părul negru şi ochi întunecaţi, o întâmpină.

— Bună, spuse ea, veselă. Tu eşti April, da?

April încuviinţă.

— Da, zise ea, zâmbind.

— Eu sunt Connie, spuse femeia, deschizând larg uşa. Intră. Joanna te aşteaptă.

April se luă după ea, privind în jur. Aspectul exterior al casei nu o pregătise pentru imensitatea şi grandoarea de modă veche a interiorului. în holul spaţios de la intrare era o masă Regency peste care era suspendat un

candelabru scânteietor de cristal, şi o scară elegant spiralată ducea la etaj. Urmărind-o pe Connie, care mergea repede, April abia apucă să zărească încăperile din stânga şi din dreapta, lemn lustruit, argint şi aramă, şi covoare şi ţesături strălucitoare.

Chiar în faţă, zări fereastra franţuzească din spatele casei prin care se vedeau terasa de piatră şi vârfurile înverzite ale munţilor îndepărtaţi. Fusese în multe case din acea zonă, unele aparţinând unor oameni foarte bogaţi, dar nu credea că mai văzuse vreo casă care să respire o pace aşa de luxuriantă. Voia să mângâie ţesăturile, să pipăie lemnul lustruit, să se bucure de spectacolul din jurul ei, dar Connie o aştepta cu un zâmbet nerăbdător.

— Pe aici, îi spuse, deschizând uşa.

— Mulţumesc, Connie.

O văzu pe Joanna aşezată la masa mare de teck, sub o umbrelă. Pe terasă erau sute de cărţi şi reviste. Când o văzu, Joanna îşi scoase ochelarii de soare şi se ridică s-o întâmpine.

— Salut, o strigă ea. Bine ai venit.

— Mulţumesc, spuse April. Este aşa de frumos aici, Joanna! Nu ştiam. Nu-mi vine să cred că, de când locuiesc aici, n-am mers niciodată pe acest drum. Se uită către piscină şi dincolo de munţi şi de prăpăstii. Este divin!

— Aşa este, nu-i aşa, spuse Joanna,

întinzând mâna.

April i-o luă şi i-o strânse.

— Hai aici, spuse ea, stai jos şi spune-mi ce ţi-ar plăcea să bei. Ceai, apă minerală sau sifon, orice vrei.

April se aşeză şi se uită la paharul Joannei.

— Tu ce bei?

— Ceai verde la gheaţă.

— Grozav, spuse April. Şi eu vreau la fel.

Joanna se întoarse spre Connie, care aştepta.

— Connie, de ce nu ne aduci nişte ceai de la frigider?

— Sigur, spuse Connie, îndreptându-se spre casă.

Joanna se aşeză şi privi la tânăra din faţa ei. Era şi
astăzi la fel de frumoasă ca ieri.

— După ce bei, îţi voi arăta împrejurimile, îi spuse. E bine aşa?
Da, răspunse April, uitându-se în jur,
încercând să

observe toate plantele, florile, tufele şi copacii. Respiră adânc, încântată de parfumul adus de briza uşoară. Nu mă pot sătura de acest loc, se entuziasmă ea. Este spectaculos şi... voluptuos, într-un fel. Intr-un fel liniştit.

Joanna o privi surprinsă.

— Ai nimerit-o, cred, la tanc, spuse ea. O voluptate calmă.

— Locuieşti aici demult? întrebă April.

Joanna încuviinţă.

— De fapt, niciodată n-am locuit în altă parte, îi spuse. Tatăl meu a construit acest loc atunci când s-a căsătorit cu mama, aşa că eu am crescut aici. Apoi, după ce m-am măritat cu Josh, tata a murit şi ni l-a lăsat nouă. Se opri şi zâmbi. Locuiam în căsuţa aceea de pe plajă pe care ne-a dat-o tata când ne-am căsătorit. Lângă Pajaro Dunes, în plină pustietate. Era de fapt o cabană, dar era minunată.

— Ei, oricum, locul ăsta este, cu siguranţă, spuse April. Este aşa de necalifornian. Adică vreau să spun că clădirea şi toate celelalte par să fie aici dintotdeauna. Mă înţelegi? Au *rădăcini* aici.

Joanna râse.

— într-adevăr, nu prea seamănă a California. Plină de cocioabe din plastic construite ieri sau alaltăieri.

Connie se întoarse cu o tavă pe care era un ceainic cu ceai şi pahare şi o aşeză pe masă.

— Ăsta-i zahăr adevărat, Sweet 'n Low şi

miere, spuse ea, tumându-i ceai lui April.

— Mersi, Connie, spuse April, pun eu restul.

— Sigur, spuse Connie. Atunci mă duc să pregătesc masa, bine?

— Da, spuse Joanna. Vom fi gata cam în jumătate de oră sau cam aşa ceva.

— Bine. Connie se îndreptă repede spre bucătărie.

— Este aşa de drăguţă, spuse April, şi pare aşa de energică şi fericită.

— Este minunată, zise Joanna. înainte să moară tata, practic i-a adoptat pe Connie şi pe Cari, fratele ei. Pe atunci îi chema Consuelo şi Carlos şi tocmai veniseră, împreună cu mama lor, din Peru. Locuiau într-o rulotă într-un lagăr oribil de emigranţi. Connie a venit să lucreze aici, iar Cari la pepinieră.

— Şi-au schimbat numele? întrebă April, bându-şi ceaiul.

— Da, încuviinţă Joanna. Voiau să fie cât mai americani. Şi încă mai vor.

— Deci nu stau legal, spuse April.

— Cari, da. S-a însurat cu Luna Garber, jumătate vene- zueleană, jumătate evreică. Şi ea lucrează la pepinieră. Dar Connie... este cam complicat. Joanna râse încet.

— Cum? întrebă April, intrigată.

— Ei bine, Connie a găsit pe cineva cu care să se mărite. Aşa că i-am împrumutat cinci mii de dolari să-l plătească pe tip...

— Cinci mii de dolari? exclamă April.

Joanna încuviinţă.

— Se pare că ăsta e preţul zilei. Oricum s-au căsătorit şi, când au avut interviul la imigrări, Connie n-a trecut.

— Poftim? întrebă April. Dar cum se poate?

— Cel cu care dădea interviul avusese probabil o zi proastă, spuse Joanna. A mirosit că ceva nu era în regulă pentru că n-au putut răspunde la tot felul de întrebări personale, unul despre celălalt. Era clar că de-abia se cunoşteau, cu atât mai puţin să fi trăit ca bărbat şi nevastă. Şi aşa că ea n-a primit Cartea Verde.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Aşa cum e situaţia acum, spuse Joanna, a trebuit să angajăm un avocat foarte scump, specializat în astfel de cazuri, care s-o ajute. Până acum a avut doar succese, aşa că vom vedea. între timp, tipul cu care s-a măritat a şters-o cu banii. Râse iar. Pe aici se întâmplă întotdeauna mici drame.

— Aşa se pare, spuse April. Cred că ai fost foarte generoasă cu ea.

— Ei, zise Joanna, Connie lucrează aici de când avea optsprezece ani şi parcă face parte din familie. Sunt la fel de apropiată de ea ca de sora mea, Christina. A fost cu adevărat minunată. *Este* minunată. Şi inteligentă, şi ambiţioasă.

— Este aşa de drăguţă, zise April. Mă mir că cineva nu s-a căsătorit cu adevărat cu ea.

— Pare ciudat, nu? răspunse Joanna. Se mai întâlneşte cu câte cineva, dar Connie e cam ciudată. Adică e foarte pretenţioasă. Cam snoabă când e vorba de bărbaţi. Cum arată, cu ce se ocupă. Vrea să depăşească cât mai mult copilăria trăită în sărăcie în Peru. Şi mai cred că încă nu s-a îndrăgostit cu adevărat.

— Şi asta contează mult, nu, spuse April, râzând.

— Da, fu de acord Joanna. Observă că April îşi terminase ceaiul. Eşti gata să vezi grajdul cel vechi?

— Da, îi răspunse April. De-abia aştept.Bine, urmează-mă, spuse Joanna, împingându-şi scaunul de lângă masă şi ridicându-se în picioare.

Se îndreptă către micul podeţ de lemn din capătul terasei care ducea până în zona piscinei.

— îmi plac podeţul şi priveliştea, spuse April, cu entuziasm. Este perfect.

— Tata a început să le facă, răspunse Joanna, dar şi Josh şi eu am mai lucrat mult.

Trecură de piscină şi continuară să meargă pe terenul accidentat până ce April zări grajdul cel vechi cam la treizeci de metri, pe un teren în pantă, înconjurat de meri. De aici, priveliştea munţilor şi a prăpăstiilor era chiar şi mai dramatică decât de pe terasă.

— Uau, Joanna! spuse ea. Cred că este un loc grozav de amuzament sau de meditaţie. Ştii tu, să citeşti, să te îndepărtezi de activităţile zilnice.

— Am descoperit, când lucram la cartea despre orhidee că, deşi casa este foarte mare, mi-ar fi prins bine un loc izolat — o altă clădire — ca să mă pot concentra.

Ajunseră la grajd şi se aşezară în faţa lui.- Joanna o privea pe April, încercând să ghicească după expresia ei la ce se gândea, dar expresia lui April nu putea fi descifrată.

Fără să mai spună nimic, April începu să înconjoare clădirea, cu Joanna pe urmele ei.

Apoi intră şi privi în jurul ei. în cele din urmă, cu mâinile în şolduri şi picioarele înfipte bine în pământ, o privi pe Joanna în ochi. Expresia ei era gânditoare.

— Ştii ce cred? spuse ea, cu un ton plat.

— Ce? întrebă Joanna, puţin îngrijorată că April ar fi putut considera clădirea nepotrivită.

April zâmbi larg.

— Cred că e perfect, spuse ea. Chiar perfect pentru ce vrei să faci.

Joanna respiră uşurată. *Slavă Domnului!* se gândi. *Va accepta proiectul.*

— Grozav, spuse ea. Mă bucur că simţi aşa. Mi-a fost frică că o să crezi că sunt o nebună pentru că vreau să aranjez locul ăsta, cu atât mai mult cu cât vreau să fac ceva aşa de complicat.

April scutură capul.

— Nu, nu, spuse ea. Chiar aşa este. Cred că e corect. Se întoarse spre locul unde fuseseră odată uşile garajului care dădeau în boxe. Uite, spuse ea. începu să vorbească repede. Aceste deschideri sunt perfecte pentru uşi franţuzeşti. Cerşesc uşi franţuzeşti. S-ar vedea munţii şi din partea aceasta. Apoi, continuă ea, celelalte trei părţi pot rămâne cum sunt. Fără uşi, fără ferestre. Complet închise. Se întoarse şi se uită iar spre Joanna. Vei fi înconjurată de fresce şi modele arhitecturale făcute din scoici şi pietricele.

- Ochii Joannei străluciră.

— îţi place cu adevărat ideea, nu?

— Exact, încuviinţă April. Poate fi fabulos, fantastic. Apoi adăugă, liniştită. Poate fi cu adevărat magic.

Chiar cuvintele pe care vroiam să le aud, se gândi Joanna. Deci, accepţi proiectul?

— Păi... ar trebui să vorbim despre termenul de predare, orare, şi aşa mai departe, spuse April. Dar, da. Zâmbi. Mi-ar plăcea să primesc proiectul.

— Minunat, April, spuse Joanna. Sunt încântată. Se întinse şi o îmbrăţişă pe April, apoi o sărută pe obraz.

Era ceva spontan şi într-atât de nepotrivit cu modul ei obişnuit de comportare cu o persoană pe care de-abia o cunoştea încât Joanna se trase înapoi şi râse nervos.

— îmi pare rău, spuse ea. Eu... eu de-abia te cunosc, însă sunt aşa de fericită.

April roşi uşor.

— Nu-i nimic, spuse ea. Şi eu sunt aşa de încântată şi... şi deja simt că ne cunoaştem de foarte multă vreme.

— Şi eu mă simt la fel, spuse Joanna. Ca şi cum ai fi o veche prietenă. Se opri, gânditoare. Cred că gândim asemănător, spuse ea. Amândouă suntem cam pragmatice cred, dar ne place puţină fantezie, puţin umor în viaţa noastră.

— Da, aprobă April. Cred că ne plac aceleaşi lucruri.

Joanna o luă de mână.

— Aş vrea să-ţi mai arăt ceva, apoi cinăm.

Bine?

— Sigur, spuse April.

— Pe aici, spuse Joanna, arătându-i un colţ al grajdului.

April o urmă într-un colţ în care folii mari de plastic
ascundeau ceva. Joanna trase foliile de plastic, şi April văzu că erau sute de cutii mai mari şi mai mici. Ajungeau aproape de tavan.

Joanna deschise o cutie de plastic şi o întoarse spre April.

— Iată, spuse ea.

April veni mai aproape şi se uită. Ochii ei se lărgiră de uimire la vederea scoicilor colorate strânse în interior. Apoi inspiră adânc.

— Parcă ai fi adus oceanul acasă cu tine. Şi sunt frumoase, spuse ea.Da, spuse Joanna, sunt sute. Toate strânse în cutii, după tip.

— Incredibil! exclamă April.

— Oricum, sper să putem folosi cele pe care le-am strâns, spuse Joanna.

— în primul rând, răspunse April.

Joanna închise cutia de plastic.

— Acum putem merge la masă. Adică, dacă ai văzut destul.

— Da, răspunse April, pentru început.

Joanna o conduse printre meri, pe terenul accidentat, către piscină şi terasă...

— Connie e o bucătăreasă grozavă, spuse ea pe când mergeau. Ştie să facă mai multe specialităţi peruviene. * Cu prelucrări proprii, desigur. Şi sunt delicioase. Singura problemă e că majoritatea îngraşă. Şi este greu să le refuzi.

April râse.

— Ca multe alte lucruri bune din viaţă.

Ajungând la masă, observă că fusese aranjată frumos,
cu porţelanuri şi argint scânteietor, şi cristaluri. Era chiar şi o faţă de masă din in, albă, cu şerveţele asortate, în mijlocul mesei era un vas mic cu orhidee delicate, mov deschis, atât de frumoase încât păreau ele însele comestibile.

— Totul este aşa de frumos, spuse April. Nu ar fi trebuit să te deranjezi aşa.

— Să faci lucrurile bine nu este niciodată un

deranj prea mare, răspunse Joanna.

April o privi şi înţelese că vorbea serios. Era o femeie care nu ar fi precupeţit nici un efort pentru ca lumea ei să fie pe cât de frumoasă ar fi reuşit s-o facă.

— N-am mai văzut orhidee mov ca acestea, zise April.

— Sunt *Cattleya skinneri,* îi spuse Joanna. Nu sunt nici rare, nici pretenţioase, dar cred că au o culoare foarte frumoasă. Acolo, îi arătă ea, tu stai acolo. Ii arătă un scaun. Iar eu voi sta aici.

Se aşezară şi, ca prin farmec, apăru Connie din bucătărie, ducând o tavă.

Rămăşiţele dejunului zăceau împrăştiate pe farfurii, mărturie a talentelor gospodăreşti ale lui Connie. Boluri încă roz de la supa cremă de ere veţi aromată cu cilantro. Farfurii cu roşu, alb şi maro de la o *caisa,* o tavă cu piept de pui, cartofi piure şi avocado. Conţinutul salatierelor abia fusese atins, iar farfuriile de desert păreau nefolosite pentru că mâncaseră delicioasa tartă a lui Connie direct din tavă.

— A fost dumnezeiesc, spuse April, împăturindu-şi şerveţelul.

— Connie nu dă greş niciodată, spuse Joanna. Ştii, m-au sunat oameni de peste tot, chiar din Europa, după ce-au mâncat aici. Toţi voiau să ştie reţeta ei pentru supa de creveţi.

— Şi a spus-o?

— Nu prea, râse Joanna. Odată, o doamnă din înalta societate, o colecţionară de orhidee

din Franţa, a sunat, iar eu am implorat-o pe Connie să i-o spună. Ştii, doamna aceea e un client foarte bun.

— Şi i-a dat-o? surâse April.

— Ei, i-a dat o *versiune* a reţetei, spuse Joanna. Nu mai ştiu ce a uitat, dar a uitat ceva.

ss

Râseră amândouă.

April se trezi că mângâia orhideea de pe masă cu vârfurile degetelor.

— îmi pare rău, spuse. Te face să doreşti s-o atingi.

— Nu-i nimic. După cum ţi-am spus, nu sunt nici rare, nici pretenţioase. Ai putea s-o iei acasă la tine.

— Da? Sprâncenele lui April se ridicară.

— Sigur, îi spuse Joanna. Sunt uşor de îngrijit. îţi voi da un pliant cu instrucţiuni înainte să pleci. Le ţinem în pepinieră, pentru clienţi. Ai vrea să vezi sera înainte să pleci?

— Da, îi spuse April. Mi-ar plăcea foarte mult. Dacă accept proiectul, cred că ar trebui să mă împrietenesc cu orhideele...

— Vino după mine.

April o urmă peste podeţ până lângă piscină, apoi pe o potecă care ducea la o mică seră din apropiere.

— Nu mi-aş fi dat seama că este aici, spuse April. Cel puţin, nu din casă.

— Aceasta a fost şi ideea, răspunse Joanna. Aici sunt mai mult orhidee speciale. Rare şi

scumpe. Iar Josh are aici „Camera de împerechere".

— Ce are? April se îneca de râs.

Joanna o privi şi-i zâmbi.

Ai auzit bine. Camera de împerechere. Este numită aşa pentru că aici polenizează orhideele. Manual. Unele sunt foarte sensibile. El creează hibrizi. Aceasta este una dintre ocupaţiile principale în industria orhideelor. Cel puţin într-a noastră. Crearea hibrizilor. Dacă scoţi ceva nou şi diferit atragi atenţia lumii şi *vinzi.* Dar este un proces lung şi nu poţi fi sigur ce vei obţine când încrucişezi plantele.

Scoase o telecomandă din buzunarul pantalonilor ei largi, de culoarea nisipului. Formă un număr şi o îndreptă spre poarta serei. Se auzi un declic apoi Joanna deschise uşa.

— Trebuia să avem un sistem de siguranţă aici pentru că orhideele sunt foarte scumpe.

April o urmă pe Joanna înăuntru şi deschise gura, surprinsă.

— Oh, n-am mai văzut aşa ceva, spuse, privind exotica combinaţie de boboci şi culori. Roşu, roz, purpuriu, alb, galben, verde, aproape negru — toate culorile curcubeului şi unele pe care nu credea că le mai văzuse până atunci. Plantele însele, cu frunzele lor ciudate erau şi ele imagini de neuitat, de la orhideele micuţe din ghivece cu frunze cum nu mai văzuse, până la orhidee aproape de mărimea copacilor.

— Aşteaptă până o să vezi pepiniera, spuse Joanna. Observă locul în care Josh polenizase *Paphiopedilum Loivii.* îţi place asta?

April studie planta.

— Este extraordinară, spuse ea. Verde şi roz şi purpuriu. Cu adevărat frumoasă.

— Josh încearcă s-o hibridizeze cu altceva, nu sunt sigură cu ce. Poate cu mai multe alte orhidee. Să vadă ce va ieşi.

— Mi-am auzit cumva numele? se auzi o voce adâncă, masculină, din spatele lor.

— Oh! exclamă Joanna. Nu mi-am dat seama că eşti aici.

El o luă în braţe, sărutând-o pe buze. April îi urmări, surprinsă de felul în care-şi arătau dragostea unul faţă de celălalt în prezenţa unei persoane străine. Erau aşa de naturali împreună, se gândi ea, aşa de intimi.

— Josh, spuse Joanna, prietena mea, April Woodward. Şi April, acesta e soţul meu, Josh.

Josh se înclină şi îi strânse mâna lui April, privind-o în ochi.

Ce ochi, se gândi ea. *N-am mai văzut aşa ochi până acum. Sunt aproape hipnotici în adâncurile albastrului lor. Şi zâmbetul! Cu dinţi albi, albi, în contrast cu pielea bronzată. Şi părul!*

îşi dădu brusc seama că-1 priveşte fix, că-1 ţinuse de mână mai mult timp decât se cuvenea. îi eliberă mâna, se uită în jos o clipă, apoi iar la el.

— Mă bucur să te întâlnesc, spuse ea. Joanna tocmai îmi arăta la ce ai lucrat.

— Vârful icebergului, spuse el, zâmbind. Ce crezi despre proiect, April? Ai avut timp să te

gândeşti?

— Este foarte interesant, răspunse ea, şi cred că putem face ceva.

— Am fost deja la grajd, spuse Joanna, şi lui April i-a plăcut.

— Bun, spuse Josh. Mi-e teamă că nu mulţi înţeleg ideile minunate ale soţiei mele. Luă mâna Joannei şi o strânse între ale lui. Cred că e unul dintre lucrurile care îmi plac la ea.

— Oh, Josh, spuse Joanna, cred că şi ţie ţi s-au părut unele cam aiurite.

El râse.

— Mda, aşa este.Ascultă, spuse Joanna, ce ar fi să-i arăţi sera lui April în timp ce eu mă duc în casă şi pregătesc câteva lucruri să le ia acasă la ea? Vă deranjează?

April încuviinţă.

— Mie îmi convine.

— Eşti sigură că nu te vei plictisi de moarte? întrebă Josh.

— A, nu, zise April. Nu cu toate aceste flori fantastice.

— Ne vedem în casă atunci, spuse Joanna; se întoarse şi ieşi din seră.

— Deci ce ţi-a arătat Joanna? întrebă Josh, privind-o pe April.

Ochii lui sunt magnetici, se gândi ea. *Nu trebuie să mă mai uit la ei. Şi părul! Nu observasem cât de decolorat de soare este, plin cu şuviţe de aur.*

— Bine, spuse April, venindu-şi în fire. Mi-a

arătat ceva pe care tu să polenizezi, pe acolo. Arătă spre *Paphiopedilum Lowii.*

— Chiar te interesează? întrebă el.

— Oh, da, încuviinţă April.

El îşi dădu seama că ea vorbea serios şi o aprecie pentru asta. Mulţi erau interesaţi de produsul finit — o floare frumoasă, exotică — dar puţini doreau să ştie cum ajunge să fie astfel.

îi arătă ecranele şi felul în care funcţiona sistemul de aspersoare de ceaţă, controlat de computer. Apoi îşi puse mănuşile şi îi arătă cum folosea scobitori ca să ia polenul de la o plantă şi să le polenizeze pe celelalte.

îl urmări fascinată cum luă o scobitoare muiată în salivă din gură şi o roteşte printr-o orhidee, apoi cum mută scobitoarea, acum plină cu polen, pe o altă orhidee

— .Te dezgustă? o întrebă, privind-o.

— Nu, spuse ea, dând din cap. Mi se pare fascinant. Le faci, mai mult sau mai puţin, să facă sex.

El zâmbi.

— Aşa este.

După aceea se plimbară prin seră şi el îi arătă diverse tipuri de orhidee, caracteristicile lor, ţara de origine şi o mulţime de alte detalii care deveniră un vârtej confuz în capul ei.

Josh se întoarse, îi văzu privirea şi râse.

— Am luat-o prea repede, spuse el. Şi încerc să spun prea multe unei persoane care nu ştie aproape nimic.

— Da, recunoscu April, dar este fascinant şi văd că eşti pasionat.

— Mda, spuse el. M-am molipsit de la Mitch Cameron, tatăl Joannei. El avea boala — febra orhideelor — şi mi-a transmis-o mie. De atunci nu mi-a mai trecut. Se opri şi o privi. Am venit într-o vară să lucrez aici, când eram la colegiu. Se opri şi râse. Şi nu am mai plecat.

— Da? se miră ea. Chiar aşa?

— Da. El încuviinţă şi surâse.

Ce *surâs,* se gândi ea.

— M-am îndrăgostit de orhidee, de Mitch Cameron şi de fiica lui.

— Ce întâmplare, comentă ea. Să nimereşti peste toate astea. Este o viaţă aşa de... aşa de

diferită.

— Aşa este şi a ta, spuse el. Cel puţin din câte mi-a spus Joanna.

Ea îl privi.

— Cred că... cred că ai dreptate, spuse ea. Nu sunt mulţi interesaţi de ceea ce fac eu şi cu atât mai puţini cei care fac aşa ceva.

— Şi îţi place? Adică îţi iubeşti cu adevărat munca, aşa, cu pasiune?

O privi atent şi îşi dădu brusc seama că până atunci ignorase corpul ei lung, subţire, ochii căprui chihlimbarii, şi părul de culoarea nisipului, şi trăsăturile ei deosebit de frumoase. Acum când o văzuse — când o văzuse cu adevărat — i se păru imposibil să nu o fi observat atâta vreme. Când venise lângă ele, îşi concentrase toată atenţia asupra Joannei şi nu reuşise să îşi dea seama că o fiinţă aşa de încântătoare fusese în preajma lui tot timpul.

. — Da, îi răspunse ea, privindu-1 în ochi. îmi iubesc cu pasiune munca. Fie că e vorba de scoici sau faianţă sau piatră sau acuarele, pun tot ce am în ea. îmi place cu adevărat. Este ceea ce mă ţine... îmi displace cuvântul... adunată..., dar cred că e potrivit.

Făcu o pauză şi zâmbi.

— Cred că, dacă restul lumii pare nebună şi lipsită de control... Oftă şi se scutură.

— Dacă restul lumii e nebună şi scăpată de sub control, terjnină Josh în locul ei, cel puţin

tu ai munca ta. Şi este ceva ce *poţi* controla într-o oarecare măsură. Poţi decide unde să aşezi bucata de faianţă sau scoica sau cum vrei să arate acuarelele. îţi poţi găsi liniştea.

— Exact, încuviinţă ea.

Ce ciudat, se gândi el, pare să gândească exact ca Joanna. Şi ca mine. Şi are şi aceeaşi atitudine, uşurinţă şi autocontrol ca şi Joanna. Pare să fie la fel de practică ca Joanna, în ciuda imaginaţiei ei. Nu-i de mirare că se înţeleg aşa de bine.

— Acum cred că mai bine te duc în casă, spuse Josh. Am nişte hârtii de făcut şi apoi trebuie să mă duc la pepinieră.

— Mulţumesc pentru tur şi pentru informaţii, spuse April.

— Sper că nu te-am speriat, zâmbi Josh.

— Nu, zise April, deloc.

Părăsiră sera şi se îndreptară spre casă. Pe terasă, în depărtare, Joanna stătea la masă şi îi urmărea, zâmbind uşor.

Ce bine arată împreună, se gândi ea. Sunt perfecţi unul pentru celălalt. Şi pariez că deja le e mai uşor să discute unul cu celălalt, să se cunoască unul pe celălalt.

Ridică mâna şi le făcu semn şi amândoi îi făcură semn la rândul lor. Putea vedea că râd împreună, împărtăşind ceva amuzant.

Perfect! se gândi ea.

Când ajunseră la masă, Josh se aplecă şi o

sărută pe Joanna pe obraz.

— Am nişte hârtii de făcut. Pe urmă trebuie să mă duc la pepinieră.

— Iar pleci? îl întrebă. '■>

— Da, spuse el. Am multă treabă.

— Bine, dragă, spuse Joanna, ne vedem mai târziu, atunci.

Josh se întoarse spre April.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Şi sper ca proiectul să iasă bine.

— Şi mie mi-a făcut plăcere, replică April. Şi sunt sigură că proiectul va merge foarte bine.

Pe când el se îndrepta spre casă, Joanna îi spuse lui April.

— Mai stai jos niţel şi pe urmă te las să pleci.

April îşi trase un scaun şi se aşează vizavi de Joanna.

— Soţul tău este foarte simpatic.

— E aur curat, replică ea. De fapt este ca Ford Knox. Râseră amândouă.

— Ce norocoasă eşti, îi spuse April.

Joanna încuviinţă şi zâmbi.

— Oh, da, spuse ea, cu ochii ei violeţi privind în depărtare. Da, într-adevăr. Şi, n-aş vrea să mă laud, dar cred că sunt cea mai norocoasă femeie de pe pământ.

Lui April i se păru că detectează o notă falsă, poate şi puţină tristeţe în ochii Joannei. Se întrebă ce naiba o putea întrista pe

această femeie, dar apoi îşi zise că şi-a imaginat tristeţea din ochii ei.

— Bine, zise Joanna, uitându-se la April. Am câteva lucruri să-ţi dau pentru acasă şi cred că ar trebui să discutăm unele amănunte chiar acum. Dacă nu te deranjează.

— Sigur, spuse April. Dă-i drumul.

— Nu ştiu cum procedezi tu de obicei, dar mă gândeam că ai putea să-mi faci o schiţă a proiectului şi o antecalculaţie. Ştiu că eu va trebui să aleg orhideele pe care le vei folosi tu, dar aş vrea cel puţin să ştiu ce crezi tu că ar merge.

— Şi când ai vrea să ţi le dau? întrebă April.

— Cam într-o săptămână.

— O săptămână! se înecă April. E mult prea repede, Joanna.

— Mă grăbesc, îi spuse simplu Joanna.

April o privi şi văzu că era serioasă.

— Bine atunci. Voi renunţa la altele, dar pot s-o fac.Bine, spuse Joanna. Săptămâna viitoare, atunci. Se opri, cu o expresie gânditoare pe faţă. Şi acum, continuă ea, termenul de predare.

April o privi. Avea impresia că Joanna dorea ca acest proiect uriaş să fie terminat ieri.

— Aş vrea ca tot proiectul să se termine în şase luni, spuse ea. Cel mult. Patru luni mi-ar conveni mai mult, dar e bine şi în şase.

April scrâşni din dinţi şi zâmbi forţat.

— Au, zise ea. Săptămâna viitoare e ceva, dar să-l termin în şase luni? Joanna, ar fi o provocare uriaşă.

— Pariez că-ţi plac provocările, îi spuse Joanna.

— Nu, vorbesc serios. Ar însemna să amân sau să renunţ practic la orice altceva. Se opri, muşcându-şi o unghie, apoi o privi pe Joanna, părând că a ajuns la o concluzie.

— Bine, zise ea într-un târziu. Garantez şase luni. Patru luni, imposibil, nu pot promite aşa ceva, dar aş putea încerca totuşi.

Joanna zâmbi.

— Asta voiam să aud, spuse. Se întinse peste masă şi o prinse pe April de mână. Va fi un proiect măreţ, April. Crede-mă, nu vei regreta.

— Sunt sigură că nu, răspunse April, dar se întreba dacă nu regreta deja, măcar puţin.

— Şi acum, spuse Joanna, acesta este un

exemplar al cărţii despre orhidee pe care am scris-o acum doi ani. îţi poţi alege câteva flori preferate, şi săptămâna viitoare vom hotărî împreună pe care le vom include în frescă. îţi convine?

— De acord. Şi mulţumesc mult. Ai fost foarte amabilă şi generoasă

— A, dar mă vei răsplăti, spuse Joanna. Aşa că nu fi îngrijorată.

— Bine, atunci e timpul să plec, spuse April. Am o grămadă de lucru până săptămâna viitoare.

— Să-ţi dau un avans pentru săptămâna aceasta? întrebă Joanna.

— Nu, nu este necesar. Vom vedea săptămâna viitoare.

Se întoarse în casă, unde sacoşele o aşteptau pe April
în faţa uşii din faţă. Se sărutară ca două vechi prietene, apoi April plecă.

Joanna o urmări ieşind din curte, apoi se rezemă de uşa închisă, respirând uşurată. *Am găsit-o!* se gândi ea. *Of, da, într-adevăr, Josh. Am găsit femeia perfectă!*

April conduse încet înapoi, prin munţii periculoşi, cu mintea zăpăcită de frumoasa şi evident ciudata Joanna Lawrence. *Ce femeie este,* se gândi ea. *Ce minte originală şi ce preocupări diferite.*

Şi lumea ei! se mai gândi April. Aşa frumoasă, aşa perfectă! Ca şi cum ar fi trăit într-un univers fermecat. Sălaşul ei de pe culmea muntelui era extraordinar de elegant, totuşi cald şi primitor. Atenţia faţă de detalii era incredibilă, de la palisadele acoperite cu iederă, la felul în care era pusă masa.

April se opri la un semn care indica o alunecare de teren, privi atentă în jur, apoi continuă drumul.

Trebuie să fiu atentă la drum, se gândi ea.

Dar mintea ei rătăcea ineluctabil înapoi la paradisul terestru al Joannei Lawrence. Exista, desigur, şi o completare a acestei imagini paradisiace: Josh Lawrence.Aproape inuman de frumos, cu părul lui decolorat de soare şi pielea bronzată, cu nasul lui roman şi bărbia pătrată, fermecător şi amabil şi răbdător şi îndrăgostit de viaţă. Frumuseţea lui, se decise ea, era cu atât mai mare cu cât el părea indiferent la ea. Oh, da, era relaxat, confortabil, sigur pe el.

Joanna şi Josh Lawrence: ce cuplu! Putea invidia uşor dragostea lor deplină şi imaginea vieţii perfecte care emana din ei.

întorcându-se pe autostradă, îndreptându-se spre sud, către modesta, dar încântătoarea ei cabană montană, îşi plimbă o mână prin păr.

Şi totuşi, se gândi ea, *şi totuşi... este ceva în neregulă cu ei şi cu lumea lor binecuvântată. Nu,* se corectă ea, *este ceva ciudat cu Joanna. Da, Joanna. Este ceva sigur... nu, nu suspect, dar este ceva care nu pare adevărat.*

Dar ce? se întreba ea. *Şi de ce simt aşa? Caut viermele din măr? Sunt aşa de sceptică încât refuz să accept ceea ce pare să fie real? Oare nu poate exista cu adevărat o astfel de căsnicie ca a ei?*

încetinind ca să poată ieşi de pe autostradă, se întrebă dacă sentimentul pe

care-1 avusese nu putea fi rezultatul vreunei premoniţii. Uneori îşi zicea că nu poate avea încredere în propriile ei instincte, acele sentimente care stăteau ascunse în interiorul ei. Totuşi, sentimentul că era ceva în neregulă în imaginea pe care familia Lawrence o prezenta lumii nu voia să dispară. Nu putea spune exact despre ce era vorba, dar ceva o avertiza să fie atentă.

Capitolul opt

Soarele, într-o ultimă desfăşurare de portocaliu arzător, dispăruse în spatele munţilor, iar aerul serii începea să se răcească. Priveliştea accentua dramatic copaci şi cărări. Luminile dădeau apei din piscină o culoare liniştită, turcoaz. Lumânări mari, parfumate, toate mirosind dulce a miere, ardeau în suporturi ornamentale aşezate pe mese, pe zidurile grădinii şi chiar în jurul piscinei.

Era timpul preferat de înot al Joannei. îşi terminase tururile de seară şi acum plutea liniştită pe saltea, privind cerul. îi plăcea să înoate şi dimineaţa devreme, dar, dacă putea să aleagă, prefera să înoate sub lumina stelelor.

De la difuzoarele ascunse, muzica japoneză koto plutea în aer. Muzica i se părea Joannei

foarte relaxantă — o ciudăţenie, presupunea ea, pentru că prietenii făceau haz. Lui Josh îi plăcea, dar chiar şi pe el îl enerva uneori.

Acum avea piscina doar pentru ea şi totuşi combinaţia dintre lumină, apă, aerul înmiresmat şi muzica era miraculoasă. Mintea şi trupul ei — toate simţurile ei — percepeau că li se oferise un masaj special, exotic, iar rezultatul era o imensă pace lăuntrică.

O, da, se gândi ea, liniştea domneşte. Cel puţin pentru moment.

Exact ce mi-a recomandat doctorul, se hotărî ea, zâmbind poznaş. Pentru că avea nevoie disperată de aceste momente intime — cel puţin în ultima vreme — pentru a-şi reveni. Uneori se gândea că, dacă n-ar fi fost aceste clipe, ar fi înnebunit.

în această seară reuşise să se calmeze, să se bucure de viaţă, aşa cum era, şi să nu se îngrijoreze pentru ziua de ieri sau pentru mâine, sau pentru săptămâna viitoare, sau pentru luna viitoare- Nu. Nu se va îngrijora pentru problemele de la pepinieră, sau pentru Josh sau pentru toate responsabilităţile pe care le avea acum... sau le va avea în viitor.

Nu. în această seară simţea că poate să fie mulţumită. Şi avea pentru ce; îşi enumeră în gând toate motivele, unul câte unul, mulţumind stelelor ei norocoase — sau cam aşa ceva — că i se permisese o astfel de viaţă

plină de belşug şi de veselie şi de dragoste.

Se rostogoli de pe saltea, înotă până la treptele înguste ale piscinei şi ieşi din apă. Luă o înghiţitură de vin alb de pe masa de lângă piscină, apoi îşi alese un prosop de plajă mare, pufos şi începu să se şteargă.

Deodată simţi nişte braţe puternice cuprinzându-i mijlocul şi o răsuflare caldă pe ceafă. Se sperie pe moment, dar aproape imediat recunoscu mirosul masculin inconfundabil al lui Josh.

— Eşti aşa de frumoasă, îi şopti el, sărutând-o pe gât.

— Şi tu miroşi aşa frumos, răspunse ea. Chiar dacă m-ai speriat rău.

— Zău? întreba el, ciugulindu-i urechea.

Nu-i nimic, de data asta de iert.Se întoarse cu faţa la el, iar el o sărută pe vârful nasului.

— O să te uzi leoarcă de la mine, îi spuse, sărutându-i bărbia.

— Nu-mi pasă, spuse Josh, zâmbind. Poţi să mă uzi de câte ori vrei.

Joanna râse.

— Eşti la fel de flămând ca mine? îl întrebă.

— Da, aş putea mânca. De fapt, sunt lihnit.

— Bine, zise ea. Atunci mă poţi ajuta să prepar un mic ospăţ.

— Ce? întrebă el, arcuindu-şi sprâncenele întrebător.

— Friptură, spuse ea. Antricoate. Nişte cartofi copţi cu rozmarin pe care trebuie doar să-i încălzesc la microunde, şi o salată.

— Pare gustos, spuse el. Şi lasă-mă să ghicesc ce am eu de făcut.

— Ai nimerit. Pune fripturile pe grătar în timp ce prepar eu salata.

— S-a făcut, răspunse el.

— Bine. îl îmbrăţişă strâns, apoi îi dădu drumul. Stai să scap de costumul de baie şi mă întorc.

— Ce-ai zice să amestec şi nişte cocteiluri între timp? întrebă el.

— Minunat, spuse ea, deja ieşind de pe terasă pe uşile franceze care duceau în dormitorul lor.

Josh se îndreptă spre bucătărie, de unde

scoase o sticlă de Stalichnaya de la gheaţă, vermutul din dulăpiorul de lichioruri, şi începu să amestece cocteilurile, punând doar o idee de vermut în vodcă.

De-abia terminase, când Joanna apăru în bucătărie cu părul încă umed, îmbrăcată doar cu un caftan scurt făcut dintr-un muslin alb, gofrat. La piept avea un anchior mare.

— Gata? îl întrebă.

Josh mai amestecă puţin cocteilul, apoi agită vasul în aer.

— Voilâ, spuse el, zâmbind. Umplu paharele până aproape de margine şi îi dădu unul.

— Cum, fără măslină? Fără sifon? glumi Joanna.

— Doar nu vrei să strici sublimul şi curatul gust de alcool, nu? replică Josh, ridicând paharul.

Joanna râse.

— Dacă spui tu, nu.

Ciocniră paharele şi băură câte puţin.

— Uau! E tare! exclamă Joanna.

—Ca să te las fără puteri, draga mea, spuse Josh, amuzat.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse ea. îşi lăsă paharul jos şi se duse la refrigerator, de unde scoase o tavă cu fripturi. Astea sunt pentru tine, spuse ea. Pun cartofii la microunde şi fac salata.

— în sânge, ca de obicei? întrebă Josh.

— Arsă pe dinafară, aproape crudă înăuntru.

— Cum doreşte clientul, spuse Josh şi luă tava cu fripturi şi cocteilul, le puse pe o tavă şi se duse în spatele terasei.

în câteva minute, Joanna făcu o salată din mai multe verdeţuri şi roşii proaspete şi o condimentă cu usturoi, ulei de măsline şi oţet. Cuptorul cu microunde ţiui şi ea scoase cartofii mirosind a rozmarin. Aşezând totul pe o tavă, i se alătură lui Josh pe terasă, unde fusese aşternută deja masa. Se aşeză şi începu să bea.

— E aproape gata? întrebă ea.

— în curând, spuse el. Se aşeză lângă ea şi luă şi el o înghiţitură de martini, privindu-şi nevasta. Pari puţin obosită. E din cauza noului proiect?

Joanna dădu din cap.

— Nu, nu, spuse ea hotărâtă. Mă simt bine şi cred că proiectul va fi grozav. Făcu o pauză şi îl privi pe Josh. Cum ţi se pare April?

— Ei bine, începu el, cred că... cred că mi se pare în regulă.

Joanna râse.

— Hai, Josh, poţi cu siguranţă să spui mai mult.

El zâmbi.

— Bine, mi se pare capabilă şi entuziastă şi... ei bine, nu ştiu.

— Ei, hai, îl rugă ea. Spune.

— Ce să spun? întrebă el, în defensivă.

— Arată nemaipomenit. Aşa-i? Joanna îl urmărea.

Josh se înroşi uşor.

Joanna simţi în interiorul ei un amestec de sentimente. *Chiar a plăcut-o pe April,* se gândi ea. *Chiar a fost afectat de ea. Altminteri n-ar reacţiona aşa.* Era bucuroasă, dar, în acelaşi timp, se simţea puţin... puţin... geloasă? *Of, Doamne!* îi displăcea să simtă că ar putea fi astfel.

— Poate e mai bine să renunţ la acest proiect, îl necăji ea. Cred că te cam simţi atras de ea.

Josh se întinse şi îi luă mâna în mâna lui, trăgând-o lângă el. O sărută, apoi se trase înapoi, privind-o în ochi.

Ştii foarte bine, îi spuse el, aproape şoptit, că nimeni de pe lume nu mă poate face la fel de fericit ca tine.Joanna aprobă în tăcere.

Fără alt cuvânt, Josh se ridică, trăgând-o cu el. O luă în braţe şi o sărută tandru.

— Of, te iubesc atât de mult, şopti el. Apoi buzele lui îi mângâiară fruntea, ochii, nasul, obrajii, urechile şi gâtul. începu s-o sărute pasionat, din ce în ce mai dornic, cu mâinile plimbându-se pe fesele ei tari, rotunde şi împingând-o spre el.

Joanna îi răspunse instantaneu, bucurându-se că-i este aproape, dorinţa lui pentru ea mărind-o pe a ei. îşi plimbă mâinile pe spatele lui puternic, apoi oftă când simţi mădularul lui în erecţie apăsat puternic de ea.

Se trase înapoi, privindu-1 în ochi.

— Repede, spuse ea, trăgându-şi sufletul, opreşte grătarul.

Josh se întinse în spate şi opri grilul, apoi o luă iar în braţe. O, *da,* se gândi el. *E clar că mâncarea poate să aştepte.*

O sărută iar pe buze şi îi luă o mână într-ale lui.

— Hai să mergem în dormitor, îi spuse. Bine?

— O, da.

Se duseră în dormitor împreună şi se dezbrăcară repede, lăsându-şi hainele morman pe jos. Josh aprinse lumânările, apoi rămase admirându-i trupul splendid în lumina

candelelor. Sânii ei obraznici, cu sfârcurile roz, ieşeau în relief dintr-un trup lung, subţire care culmina cu dulceaţa de lângă coapsele ei tari.

Joanna veni la el, cu dorinţa aprinsă de imaginea corpului bronzat, proporţiile sale clasice şi musculatura puternică accentuate de svelteţe. Erecţia lui o atinse în timp ce ea îşi petrecea braţele în jurul corpului lui musculos, oferindu-i buzele.

Josh o luă în braţele lui puternice, plimbându-şi-le apoi în susul şi în josul spatelui ei, de-a lungul feselor, să- rutând-o cu pasiune, adânc, cu limba explorându-i gura. Se trase înapoi şi o conduse spre pat, iar ea se lăsă pe spate, privindu-1. El veni deasupra ei, cu genunchii între coapsele ei, cu mâinile spre ea, urcând până la sâni, mân- gâind-o tandru. După aceea, lăsându-se înapoi, îi luă un sân în gură, sărutându-1 şi lingându-1, în timp ce-1 masa cu mâna pe celălalt.

Joanna gemu de plăcere şi se întinse în jos, spre coapsele lui puternice şi îi luă penisul umflat în mână, strângân- du-1 uşor. Josh se crispă pe moment şi gemu, apoi îşi desfăcu coapsele şi o lăsă să-l mângâie uşor cu vârfurile degetelor pe testicule.

Febril, el îşi plimbă limba pe sânii ei, pe bust, lingân- du-i şi sărutându-i carnea cu poftă, până ce ajunse la ri- dicătura dintre

coapse. Se ridică şi mângâie întunecimea cu degetele, bucurându-se de privirea de dorinţă carnală de pe faţa ei, ghidându-i mâna înapoi spre penis. îi introduse uşor şi blând mâna în clitoris, explorându-i jucăuş umiditatea pe când ea îi lovea mădularul.

Joanna gemu iar, cuprinsă de dorinţă.

— Oh, Josh, şopti ea. Te rog, te rog, nu mai pot aştepta.

El îşi retrase degetele şi îi luă mâna de pe mădular, apoi îi desfăcu picioarele. Aplecându-se, îşi îngropă gura între coapsele ei, lingând-o şi sărutând-o năvalnic, aţâţând-o nemilos cu limba.

Joanna se răsucea dintr-o parte în cealaltă, gemete de plăcere scăpându-i printre buzele desfăcute. Nu credea că se mai poate abţine vreo clipă, atât era de aproape de climax, însă el se retrase brusc şi îi acoperi trupul cu al lui într-o mişcare rapidă. Gura lui lacomă o căută pe a ei pe când o ridica ţinând-o de fese şi o pătrunse în întregime, până la capăt.

Joanna oftă tare şi îşi aruncă mâinile, cuprinzându-i spatele, deschizându-se pentru el, întâmpinându-i dorinţa. începură să se mişte împreună, într-un ritm din ce în ce mai năvalnic. Părea că au trecut doar câteva momente de la ţipătul ei până ce valurile contracţiilor începură s-o zguduie, cuprinzând-o într-un extaz al iubirii pe care

doar acest bărbat era în stare să i-1 ofere.

— O, Josh, strigă ea. O, Doamne. Oh, da. Da, da, *da*!

La strigătul ei, Josh împinse cu toată puterea, ne-
maiţinându-se deloc. Când atinse şi el climaxul, gemu de plăcere, cu întregul corp tensionat, apoi tremurând, pe când iubirea lui pentru Joanna izbucni din el, umplând-o până la refuz.

Căzu apoi peste ea, acoperindu-i faţa cu sărutări.

— O, Joanna, şopti el, răguşit. O, Doamne, a fost minunat.

— Oh, da, gâfâi ea, trăgându-şi respiraţia, strângân- du-1 lângă ea. Oh, da.

Coborî de pe ea, apoi rămaseră faţă în faţă în lumina lumânărilor, sărutându-se tandru, mângâindu-se blând, în timp ce respiraţia le revenea la normal.

în cele din urmă, cu mâinile pe faţa ei, o privi în ochi.

— Te iubesc atât de mult, îi spuse. Nu cred că vei şti vreodată cât de mult.

— Şi eu te iubesc, Josh.

în vocea şi în ochii ei era o urmă de tristeţe pe care
Josh nu o percepu pentru că o briză rece şi puternică prinse draperiile de la geam, care începură să fluture prin încăpere ca nişte

drapele. Candelele pâlpâiră şi aproape se stinseră.

Joanna tremură involuntar, apoi râse.

— Mai bine aducem mâncarea în casă, îi zise. Ce părere ei?

Josh o strânse uşor şi zâmbi.

— Poate e o idee bună. Dacă vântul nu a împrăştiat-o deja.

în salon, Joanna lăsă jos furculiţa şi cuţitul, apoi se şterse cu şerveţelul.

Josh o privi şi zâmbi.

— Renunţi? o întrebă. Ştiu că friptura e groaznică, e cam arsă, dar se *poate* mânca.

— E foarte bună. Dar am mâncat destul.

Josh o privi îngrijorat. Nu-i stătea în caracter să nu mănânce. Adora mâncarea chiar dacă îşi urmărea dieta şi caloriile consumate. Dar, se gândi el, probabil nu era nimic important. La urma urmei, salata era de acum cam ofilită, cartofii prea copţi după două călătorii în cuptorul cu microunde, iar friptura parcă era răsfiartă.

— Nu e prea grozav, nu? zâmbi el.

Joanna zâmbi.

— Nu este chiar cum am vrut eu să fie, admise ea, sorbind puţin vin.

E, cui îi pasă? replică Josh. îşi atinse buzele cu degetele, apoi le apăsă pe obrazul ei. Prefer să te mănânc pe tine la fiecare masă.Joanna zâmbi iar.

— Sunt sigură, îi spuse, apăsându-i degetele cu mâna. Poate de aceea sunt aşa de sătulă.

îl urmărea pe Josh cum mănâncă, reflectând la întâmplările acelei zile. înotul fusese minunat de relaxant şi revigorant, iar felul în care făcuseră dragoste atingea perfecţiunea. Şi totuşi, magia serii începea să dispară, iar ea se simţea din nou încolţită.

Oh, de ce, se întrebă ea, *de ce simt cum coboară întunericul acesta groaznic asupra mea? De ce mă simt ca şi cum mi-aş marca locul aici, lângă iubitul meu Josh?* Dar ştia răspunsul. Nu putea însă să-l verbalizeze încă, de parcă, nevorbind, ar fi ţinut oribila realitate departe de ea.

Nu, nu va permite sinistrului adevăr să

devină real. Nu acum. Nu

încă.

Capitolul nouă

Soarele împrăştiase deja ceţurile dimineţii şi aerul începea repede să se încălzească. Josh intră în salon, întin- zându-se şi scuturându-şi coama luxuriantă de păr.

— Bună dimineaţa la toată lumea, anunţă el.

Se aplecă şi o atinse pe Joanna cu faţa lui proaspăt bărbierită, inundând-o cu sărutări.

Joanna îl privi, zâmbind. Era ca un copil, se gândi ea. Strălucea de mândria şi satisfacţia unui băiat care, cu o noapte înainte, tocmai descoperise un mare secret al vieţii.

Connie, care prăjea creveţi în bucătărie, se uită spre ei cu o expresie nedumerită.

— Eşti groaznic de vesel în dimineaţa asta, Josh.

Josh îi făcu cu ochiul.

— Am avut o noapte excepţională, Connie. O noapte excepţională! Zâmbi. Şi am şi dormit buştean.

Connie râse şi îndreptă un deget acuzator spre el.

— Mai bine te-ai purta frumos.

— întotdeauna o fac, replică el. întotdeauna. Se aşează şi luă ziarul aşezat pe masa de lângă el şi începu să-l răsfoiască.

Telefonul sună şi Connie răspunse din bucătărie.

E pentru tine, Josh, strigă ea. E Cari

.Ridică derivaţia din salon.

— Cari? Ascultă câteva clipe, mormăind, apoi închise telefonul.

— Ceva important? se interesă Joanna.

— Nu, nu chiar, zise el, întorcându-se la ziar.

Joanna se prefăcea că e interesată de ultimul număr
din *Vogue,* răsfoindu-1 agale, bând cafea. în ciuda grozavei partide de sex, de-abia dormise în acea noapte. Şi, când reuşise cu greu să aţipească, o bântuiseră groaznice coşmaruri, aşa de înspăimântătoare, încât preferase ne-fericita insomnie.

Josh începu să ungă pâinea prăjită cu untul şi gemul de căpşuni pe care i le adusese Connie, spălându-le cu nişte cafea fierbinte. O privi pe Joanna.

— Ai mâncat deja?

— Da, îi răspunse ea, ridicând privirea din revistă. M-am trezit cu noaptea-n cap şi ţi-am luat-o înainte.

— Ce planuri ai pentru azi?

— Am o mulţime de curse de făcut şi o groază de telefoane de dat. Ca de obicei.

— Vei fi acasă la prânz?

Ea încuviinţă.

— Dacă tu vei fi, voi fi şi eu.

— Bine, zâmbi el. Eu voi fi sigur aici.

El termină repede de mâncat, se ridică şi, aplecându- se, o sărută pe obraz.

— Trebuie să plec, dar mă voi întoarce de la pepinieră pe la douăsprezece şi jumătate.

Josh ieşi în viteză din casă şi, de la distanţă, ele putură auzi cum îşi porneşte vechiul Land Cruiser. După ce nu-1 mai auziră, Joanna lăsă revista jos şi se îndreptă spre dormitor. îşi scoase repede capotul şi îşi puse treningul kaki, un pulover subţire din caşmir şi pantofii comozi, Gucci. înhăţând pălăria de soare şi geanta de umăr, se întoarse în bucătărie.

— Plec pentru un timp, Connie.

— Treburi? întrebă Connie, curăţând castraveţi.

Joanna încuviinţă.

— Da.

Connie o privi cu o expresie uimită, dar nu spuse nimic. în mod normal, Joanna i-ar fi spus exact unde avea de gând să se ducă şi cât urma să lipsească. Astăzi nu. Simţea şi ea, ca şi Josh, că ceva nu era în regulă.

Joanna se duse la intrarea în hol, de unde luă cheile de la maşina ei dintr-un vas Imari aşezat pe o comodă irlandeză. îşi scoase ochelarii de soare din geantă, îi scoase din etui şi-i puse la ochi. în cele din urmă îşi puse pălăria de pai şi se privi în oglinda aflată deasupra comodei.

— Merge, îşi spuse ea.

Se opri în faţa uşii şi deschise uşa garajului cu telecomanda. Vechiul ei Mercedes

decapotabil, un cadou de la tatăl ei, primit demult, era la locul lui şi ea se grăbi să intre în maşină. Capota era deja ridicată. îşi aranjă panglicile pălăriei ca să nu i-o zboare vântul, apoi porni motorul şi ieşi în curte.

Pe când lăsa casa în urmă şi începu să coboare muntele, oftă uşurată. *Slavă Domnului,* se gândi ea. *Pot scăpa de casă, de Connie, de Josh, de telefon.* De toate responsabilităţile şi deciziile pe care le implică o casă aşa de mare.

Avea un milion de lucruri de făcut, dar nu avea chef de nimic. Cumpărăturile puteau aştepta, proiectul grotei putea aştepta, diversele societăţi de orhidee puteau aştepta, toate acţiunile caritabile puteau aştepta. Iar prietenii ei, cu bârfele lor, cu problemele, cu micile lor înfrângeri şi victorii, puteau aştepta şi ei!

Trebuie să fiu singură, se gândi ea. *Singură cu gândurile mele.*

Ajungând la autostradă o luă, o decizie de moment, spre sud. Spre sud — încotro? Nu ştia, dar trebuia să conducă. Grăbindu-se în traficul lejer de dimineaţă de pe autostradă începu, în cele din urmă, să respire mai uşor. încetini maşina. Nu voia să fie oprită de patrulă şi observase că aceasta e la datorie, ca de obicei.

Devenea treptat conştientă de căldura soarelui pe corpul ei, de vântul care-i smulgea

pălăria, de priveliştea din jurul ei. în depărtare vedea, din când în când, Pacificul în dreapta ei, şi soarele care-1 lumina direct.

îşi continuă neatentă drumul, fără să observe că părăsise autostrada undeva în Watsonville şi începuse să meargă pe străduţe cu meandre dar, inevitabil se pare, urcând înapoi spre aceiaşi munţi pe care tocmai îi părăsise.

Drumul deveni o serie de curbe şi de zone cu alunecări de teren şi cu semne de oprire, exact ca drumul care ducea spre casa ei.

încetinind, îşi dădu brusc seama unde era. *Doamne,* se gândi ea. *Cred că am fost pe pilot automat sau cam aşa ceva.* Era ca şi cum o forţă, mai puternică decât ea, un soi misterios de magnet, o adusese aici. Descoperise că, în acest loc magic, teribilele dureri de cap care începuseră cu şase luni în urmă dispăreau adesea, chinul dispărând în cele din urmă.

Apropiindu-se de curba din stânga, deveni agitată. *Sper că nu e nimeni aici,* se gândi ea, uitându-se în jur.

Coti şi urcă încet până la parcarea micuţă. Era încântată că nu era nici o altă maşină acolo. Se uită peste grilajul înalt al grădinii. Era bogat împodobit cu o diversitate de trandafiri căţărători, unii uriaşi şi bătrâni. Se apropie să miroasă un Dainty Bess, un trandafir roz pal, parfumat, apoi descoperi familiara poartă din lemn şi intră, închizând-o

ca să nu scape căprioarele în grădină.

Se uită în jur.

Nimeni. Nici un suflet.

Zâmbi şi respiră adânc. Aerul era încărcat de parfumul miilor de trandafiri în floare. începu să meargă încet pe cărările din grădină, privind etichetele ca să se familiarizeze mai bine cu trandafirii ce creşteau acolo. Majoritatea erau de modă veche, de prin secolul al XVIII-lea şi erau mult mai parfumaţi decât hibrizii moderni care deveniseră aşa de populari.

îngenunchind, luă un Compte de Chamboard uriaş în mână şi îi adulmecă fragranţa, observând că, după etichetă, era din 1860. îşi continuă mersul, zâmbind din cauza numelor. Duchess d'Brantes, Marchioness of Lome, Lady Hillingdon, Bishop Darlington, Honorine de Brabant, Gruss an Coberg, Jacques Cartier, Louise Odier.

Straturile erau aranjate într-o manieră fantezistă, înconjurate de borduri vechi, şi cărările erau din pământ, asfalt sau pietriş. Şi gărduleţele erau diferite, de la lemn la fier ruginit. Exista totuşi un principiu călăuzitor în această grădină, se gândi Joanna, şi acesta era frumuseţea. Pura frumuseţe a culorilor şi a parfumului compensa lipsa de formalism a grădinii şi starea jalnică în care se afla.

Desigur, se gândi, *acest petec de pământ din mijlocul pădurii a fost scăldat în iubire.*

îşi continuă drumul, trecând de zona trandafirilor în ghivece şi se opri să privească boxa de lemn care servea de birou. Grădina funcţiona pe baza cinstei şi acolo era o cutie cu o fantă, în care se puneau bani sau cecuri pentru trandafiri. Joanna avea impresia că acest sistem continua să funcţioneze şi acum, tot aşa cum funcţionase de când îl ştia.

Zări în faţă o bancă de lemn, părăginită de vreme. Oferea un loc umbrit sub un copac escaladat de un venerabil Cecile Brunner roz. Se aşeză şi inhală adânc, savurând amestecul de mirosuri, căldura soarelui pe picioarele ei, răcoarea umbrei pe faţă. îşi închise ochii câteva momente, bucurându-se de linişte, pe când mintea ei, lipsită de preocupările casnice, începea să se focalizeze asupra problemei pe care trebuia s-o rezolve.

Trebuie să vorbesc cu cineva despre asta, se

decise ea. *Cât mai curând. Nu mai pot purta singură groaznicul secret multă vreme.*

Se gândise mai înainte că va suporta singură totul, ţinând greutăţile doar pentru ea, nemaiîmpovărând şi pe altcineva cu ele. *Cred că nu sunt aşa de curajoasă cum am crezut,* reflectă ea. *Pentru că trebuie să discut cu cineva. Acum îmi dau seama. Trebuie să împărtăşesc durerea asta teribilă, sentimentul acesta de pierdere irecuperabilă şi frica ce mă copleşeşte.*

Persoana potrivită ar fi fost, desigur, Josh. La urma urmei era soţul şi cel mai bun prieten al ei. *Trebuie să-i spun mai întâi lui Josh. Este normal să împart această povară cu el, în ciuda durerii şi suferinţei pe care le va simţi.*

Acum se simţea foarte mulţumită, cu acest loc şi cu ea însăşi. Simţea cum imensa povară care-i atârnase pe umeri era în sfârşit ridicată. Poate acum, se gândi ea, ceva din întunecimea care-i invada nopţile şi zilele va dispărea şi ea. De fapt, îi venea din ce în ce mai greu să ascundă adevărul de el.

Da, se gândi ea. *îi voi spune scumpului meu Josh. El merită să cunoască adevărul.*

Mai zăbovi puţin, rătăcind pe cărările grădinii, apoi se decise să plece, nu înainte de a înălţa o rugă de mulţumire acestui minunat, magic loc pentru alinarea pe care i-o adusese şi pentru adevărurile care-i deveniseră evidente.

Josh stătea singur la masa de pe terasă, terminând sandvişurile cu peşte pe care i le făcuse Connie. îndrăgea aroma de cilantro, dar în ultima vreme ajunsese la concluzia că ea punea cilantro în orice.

Sau poate sunt doar mofturos, se gândi el.

Se uită la rămăşiţele salatei de anghinare care fusese aşa de gustoasă. Oare şi în ea pusese cilantro?

Luă o înghiţitură de ceai cu gheaţă, apoi lăsă paharul jos şi se şterse la gură cu şerveţelul. Privi în lungul mesei spre locul pregătit pentru Joanna. *Grozav,* se gândi el. *Doar că nu este Joanna.* Şi acesta era motivul, ştia, pentru care era aşa de prost dispus. Iar îşi făcuse numărul ei de dispariţie.

în toţi anii căsătoriei lor, mâncaseră împreună ori de câte ori fusese posibil şi de puţine ori vreunul dintre ei lipsise. Poate, gândi el, aştepta prea mult de la ea. La urma urmei câte cupluri trăiau ca ei? Sau doreau, fiindcă veni vorba?

îşi dădu seama că majoritatea cuplurilor pe care le cunoşteau *nu voiau* să trăiască şi să muncească împreună, aşa cum făceau ei. însă Joannei şi lui acest mod de viaţă li se potrivea. Formaseră o echipă încă de la început şi nu puteau să conceapă că ar fi putut trăi altfel. Se gândea că era din cauză că el o iubea şi acum, după zece ani de căsătorie, la fel cum o iubise

şi la început.

Poate asta este problema, se gândi el. *Eu încă o mai iubesc, iar ea...*

— Josh! vocea limpede, inconfundabilă a Joannei îi răsună în urechi, întrerupându-i gândurile.

Se întoarse şi o văzu fugind pe terasă, zâmbind larg. îşi dădu scaunul într-o parte şi se ridică în picioare. Când ajunse aproape, o sărută şi o strânse lângă el.

— îmi... pare rău că... am întârziat, spuse ea, respirând greu.

— Unde ai fost?

Se aşează, lăsându-şi geanta pe jos, lângă ea. Josh se aşează şi el şi mai bău puţin ceai.

— Connie apăru cu o tavă cu sandvişuri şi salată şi îi turnă ceai.Mulţumesc, Connie, spuse Joanna. Apoi îl privi pe Josh. Eu... eu am avut mai multe drumuri de făcut.

El îşi dădu seama imediat că ea îi răspunde evaziv. Nu voia să continue pe acest subiect, jucând rolul unui inchizitor, dar nu se putu abţine.

— Ce drumuri? o întrebă, încercând să vorbească normal.

— Ei, ştii tu, îi răspunse, luând şervetul şi punându-1 în poală. Doar nişte prostii; am dus nişte lucruri la curăţătorie. Ştii tu, nimic important.

Ochii lui Connie se îngustară suspicios. Ştia că Joanna plecase cu mâinile goale şi mai ştia şi că nu venise acasă cu nici o cumpărătură. Dar nu spuse nimic.

Josh se uită curios la soţia lui. îşi aminti cum se hotărâse, pe când era în seră, să aibă o discuţie serioasă cu ea. Acum se simţea obligat să continue s-o chestioneze, să sape mai adânc în dorinţa ei recentă de a fi singuratică.

Dar amintirea intimităţii ultimei nopţi îndepărtă orice îndoieli ar fi avut cu privire la comportarea Joannei. Fusese ea însăşi în noaptea trecută, se gândi. Drăgăstoasă, apropiată şi atentă, iar sentimentul de fericire cu care rămăsese în urma nopţii lor de dragoste şi care-i făcuse dimineaţa aşa de

minunată îi dădea siguranţa că toate erau aşa cum trebuie.

Şi totuşi, se gândi el, *ar trebui să-i spun cât de îndepărtată a fost de mine în ultimul timp. S-o întreb, fără s-o sperii, dacă s-a întâmplat ceva ce ar trebui să ştiu.*

• Dar, înainte de a putea spune ceva, telefonul sună şi Connie, care punea farfuriile goale pe o tavă, ridică receptorul derivaţiei aflate pe o masă lângă ea.

— Alo? spuse ea, apoi ascultă un moment.

îi întinse telefonul lui Josh.

— Este Cari, îi spuse.

Josh luă telefonul de la ea.

— Mulţumesc, Connie, zise el. Ce s-a întâmplat, Cari?

Joanna îl urmărea, mestecând sandvişul. îşi putea da
seama că el devenea din ce în ce mai agitat şi se întrebă de ce-1 sunase Cari.

în momentul în care Josh închise telefonul, îl întrebă:

— Ce este?

Josh o privi doar, rânjind ca pisica din Cheshire.

— Ce este? repetă ea, cu adevărat curioasă acum.

— Ghici cine vine la pepinieră! o aţâţă Josh.

— Cine? întrebă ea, exasperată, dar amuzată în acelaşi timp de acest joc.

— Ghici.

— Of, Josh, termină! strigă ea. Cine vine?

— Domnul O'Hara, îi spuse el.

— Oh, Doamne! exclamă ea. Grozav! sări de pe scaun şi se repezi la el, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui şi sărutându-1 pe frunte.

— A sunat din maşină, continuă el. Vine din San Jose şi va rămâne doar o zi aici. Aşa că mai bine să-i dăm drumul.

Joanna îl sărută, iar apoi îl lăsă să se ridice în picioare.

— Vrei să vin cu tine? îl întrebă.

— Nu, nu trebuie, îi spuse el. Mă descurc şi singur cu cea mai mare plăcere.

— Foarte bine, răspunse ea. Voiam să mă uit prin cărţi, să strâng mai multe materiale pentru April, dar dacă ai nevoie de mine...

— Nu, zise el. Vezi-ţi de treburile tale. O sărută. Dar ai putea să mă ajuţi să strâng câteva specimene mai speciale din seră, să le iau cu mine.

— Să mergem, fu ea de acord.

Ţinându-se de mână, se îndreptară spre seră, puseră deoparte specimenele pe care le voia Josh şi făcură patru drumuri la Land Cruiser-ul lui ca să le încarce. Când Josh plecă, Joanna rămase în curte, făcându-i cu mâna. Josh îi făcu şi el cu mâna din maşină.

Mergând spre pepinieră, era conştient că s-a născut sub o stea norocoasă. Domnul O'Hara

era unul dintre cei mai bogaţi şi mai importanţi colecţionari de orhidee rare din lume şi să ai o orhidee în colecţia lui era o mare onoare printre crescătorii de orhidee. El putea cheltui până la cincisprezece sau douăzeci de mii de dolari pentru o plăntuţă înfloritä, iar Josh n-ar fi fost prea uimit dacă O'Hara ar fi cheltuit în acea zi chiar o sută de mii de dolari sau mai mult.

Entuziasmul lui era totuşi temperat de un sentiment supărător care-1 apăsa pe conştiinţă şi refuza să se lase îndepărtat. Era sentimentul deranjant că ceva important rămăsese nerostit, că acasă era ceva în neregulă.

Chiar trebuie să discut odată cu Joanna, îşi spuse el. *Trebuie.*

Capitolul zece

Primăvara se îndrepta răzbunătoare spre gloria verii. April circula în vechiul ei Jeep Wagoneer cu toate geamurile deschise. Briza umplea maşina cu atotputernicul miros de varză de Bruxelles. Unii ar fi strâmbat din nas, dar ei nu-i păsa. Erau acrii şi acrii plantaţi cu varză, pe ambele părţi ale drumului, pe câmpuri la fel de plate ca masa ei de bucătărie. In dreapta, se întindeau cât vedeai cu ochiul până la munţi, iar în stânga ajungeau până la dunele de lângă Pacific. întotdeauna se minunase că un teren aşa de scump era folosit pentru creşterea legumelor.

Conducea destul de repede, căutând din ochi intersecţia cu drumul care ducea spre pepiniera familiei Lawrence. Mersese pe acest drum de mii de ori pe când se îndrepta spre Monterey sau mai departe, dar nu observase niciodată indicatorul care arăta spre pepinieră.

Când Joanna o sunase cu o zi în urmă şi o rugase să se întâlnească acolo, crezuse că voia să ştie dacă schiţele preliminare erau gata. Trebuia să le termine mâine, dar April **1** îşi **3** închipuise că Joanna, ca atâţia alţi clienţi, se **7** îngrijorase, poate devenise puţin pisăloagă. în

loc de aceasta, fusese plăcut surprinsă când primise invitaţia la pepinieră, fără să i se pomenească nimic de schiţe.

Oricum, se bucurase s-o audă. După ce stătuse ca un pustnic în cabană o săptămână întreagă, muncind ore în şir, desenând, ştergând, desenând iar, era mai mult decât dornică să iasă la o plimbare. Woody încercase s-o convingă să iasă la un dejun, dar îl refuzase pentru că dorea foarte mult să respecte termenul limită impus de Joanna. Când nu desena, se uita prin cărţile şi desenele pe care i le lăsase Joanna, căutând idei, inspiraţie — orice i-ar fi aprins imaginaţia. Şi inspirată devenise, muncind febril, având chiar mai multe idei decât ar fi putut folosi în proiect.

Acum simţea că planurile preliminare erau mai mult sau mai puţin finale, dar voia să se mai gândească la ele noaptea.

Observă în stânga indicatorul care semnaliza „Pepiniera Lawrence". Nu mai fusese la o pepinieră de orhidee până atunci şi de-abia aştepta s-o vadă. Joanna era de părere că trebuia să vadă cât mai multe orhidee posibil ca să-i vină idei pentru grotă.

La vreo cinci sute de metri, zări pepiniera în stânga ei. Trase maşina în parcarea pietruită, înşfăcându-şi geanta, ieşi din maşină şi rămase aşa, uitându-se în jurul ei.

Apărându-şi ochii de soare cu mâna, admiră casa mare, victoriană, înconjurată de sere. Era

imaculată, impozantă, totuşi arăta nelalocul ei.

Nu văzu Mercedesul Joannei în parcare, dar urmări semnul spre poartă şi spre aleea ce ducea spre casă. Gardul era micuţ, mărginit de câţiva pomişori şi tufe, bine îngrijiţi, dar disproporţionat de mici faţă de casa uriaşă. Urcă scările şi deschise una dintre uşile duble, intrând în biroul răcoros.

Biroul fusese evident înainte un hol de intrare, o cameră de o formă ciudată aproape, dar nu exact rotundă, în mijloc era o masă la care stătea o femeie izbitor de frumoasă, cu părul negru lucios şi ochi mari întunecaţi şi machiată prea tare. Vorbea repede în spaniolă la telefon.

Când se uită şi o văzu pe April, zâmbi uşor şi îi arătă un scaun cu degetele ei lungi, cu unghiile lăcuite, dar nu se întrerupse din conversaţie. Torentul de spaniolă continua cu o viteză furibundă, ochii îi scânteiau, mâna liberă gesticula violent.

April se aşeză pe scaun şi o urmări fascinată pe femeie. Observă că buzele ei erau de un roşu aprins, reliefată de o nuanţă de roşu mai întunecat, iar linia care-i sublinia ochii căprui era purpuriu închis. Genele erau îngroşate de rimei, iar fardul îi scotea în evidenţă linia proeminentă a obrajilor. Dinţii îi străluceau foarte albi printre buzele rujate.

Brusc, femeia izbucni într-o serie de chicoteli

ascuţite, spuse: *„Ciao",* apoi lăsă telefonul în furcă.

— îmi pare rău, zise ea, într-o engleză cu o urmă de accent. Un client local. Local, local, *locali*

— Nici o problemă, zâmbi April. Trebuie să mă întâlnesc cu Joanna Lawrence aici.

Femeia înălţă sprâncenele.

— Joanna? Ah! Un moment, vă rog. Apăsă un buton al telefonului, apoi se uită iar la April. Şi cum vă cheamă? o întrebă.

— April Woodward.

April, spuse femeia, de parcă ar fi exersat. Apoi vorbi în receptor. E o doamnă aici. April Woodward.Trebuie să o întâlnească pe Joanna, dar Joanna nu e aici.

Ascultă o clipă, apoi închise telefonul.

— Josh, domnul Lawrence, va veni imediat.

— Mersi, răspunse April.

Draperiile de la uşa franceză se îndepărtară, iar Josh Lawrence apăru în birou, zâmbind, cu dinţii strălucin- du-i printre buze, la fel de albi ca ai secretarei. îmbrăcat într-un şort kaki, cămaşă kaki şi ghete de lucru, arăta exact ca un fermier, aşa cum şi era. *Mai arată şi extraordinar de frumos,* se gândi April.

— April, spuse el, întinzându-i mâna. Bine ai venit la noi.

April se ridică în picioare ca să-i strângă mâna.

— Sper că nu te deranjez, spuse ea, privind în ochii lui albaştri. Joanna mi-a cerut să ne întâlnim aici. Spunea că vom face marele tur al serelor.

— Nici un deranj, spuse el. Probabil că întârzie puţin. Ai făcut cunoştinţă cu Luna? Arătă spre secretara-re- cepţionistă.

— Nu, spuse ea, întorcându-se şi întinzând o mână spre Luna. Nu oficial.

Luna se ridică şi ea şi îşi strânseră mâinile peste masă.

— Mă bucur, spuse ea. Se uită la Josh şi

chicoti iar. Eram... vorbeam la telefon când a venit.

Josh zâmbi.

— Ca de obicei, spuse el, vesel. Se întoarse spre April. Hai, vino, încerc s-o prind pe Joanna la telefon.

April intră în biroul lui şi privi de jur împrejur. *Cred că aici a fost sala de masă,* se gândi. în faţa ei era un birou mare, victorian, în faţa unei ferestre. Scaunul era înspre fereastră, iar de cealaltă parte erau două fotolii îmbrăcate în piele.

— Ia loc, o pofti Josh, închizând uşa. încerc să dau de Joanna.

— Mersi, spuse April, luând loc.

îl urmări pe Josh cum se aşează pe marginea biroului şi formează un număr la telefon, apoi îşi întoarse iute privirea. *De ce mă simt ca şi cum m-aş holba?* se întrebă. *încerc să-i văd mai bine ochii albaştri, dinţii albi-albi şi corpul minunat de bronzat?*

— Hei, Connie, spuse el. Joanna e pe acolo sau vine încoace?

Ascultă o clipă, apoi zise:

— Mersi, Connie, ne vedem mai târziu.

Puse telefonul în furcă şi se întoarse spre April.

— E pe drum, spuse el. Refuză să-şi ia celularul altfel aş şti în cât timp ajunge. Zâmbi, scuzându-se. Sper că Luna nu te-a lăsat să

aştepţi.

— Nu-i nimic, îl linişti April. Am timp. Se simţi brusc neliniştită aşa cum era singură, doar cu el. *Ce prostie,* se gândi. *Este soţul Joannei şi este un bărbat bun, paşnic.* Cu toate acestea, se simţea nervoasă pe când încerca să întreţină conversaţia.

— Luna pare să fie o adevărată doamnă, spuse ea.

El râse.

— Luna e puţin maniacă, îi răspunse el. Dar se poate descurca cu opt sau zece telefoane în acelaşi timp şi scoate untul din ei. Adică/ spuse el privind-o amuzat, îi poate convinge pe clienţii răi-platnici să scuipe banii. Repede.

April zâmbi.

— Exact lucrul de care are nevoie orice birou.

— E grozavă, aprobă el. Soţul ei este administratorul nostru. Cari. îl vei întâlni azi. Este fratele lui Connie.

— Oh, spuse ea, deci întreaga familie e pe statul de plată.

— Cam aşa ceva, replică el, ridicându-se. Ce-ai spune să începem turul fără Joanna? îţi convine?

— Grozav, răspunse ea, doar dacă nu-ţi răpesc prea mult timp.

— Nu, întotdeauna pot să-mi fac timp să scap din birou.

April se ridică în picioare, iar Josh o conduse afară.

— Luna, suntem la sere, îi spuse el. Trimite-o pe Joanna după noi când ajunge.

Luna, cu urechea lipită de receptor, încuviinţă.

Se întoarseră în curticica interioară şi, printr-o poartă, ieşiră pe aleea care ducea la sere.

— Locul acesta este fascinant, spuse April.

— Familia Joannei a construit locul acesta pe la 1800, spuse Josh. Erau fermieri. Apoi tatăl ei a construit pepiniera care a crescut, şi a tot crescut. Aşa că a construit casa în care stăm noi acum şi s-a mutat de aici. Dar Mitch, tatăl ei, a vrut să păstreze casa ca spaţiu pentru birouri. Iar noi am păstrat tradiţia.

Ajunseră la un gard înalt din sârmă ghimpată care înconjura zona serelor. Porţile erau deschise şi ei se îndreptară spre o seră enormă.

— Doamne, spuse April, n-am mai văzut până acum o seră aşa de mare.

— Sunt şapte în total, răspunse Josh. Se întind pe o suprafaţă de opt mii de metri pătraţi.Opt mii! exclamă April.

— Da, zise el. Noi lucrăm în general ca angrosişti. Expediem mii de orhidee ieftine, uşor de crescut, la pepiniere din întreaga ţară. Mai lucrăm şi cu pepinierele care vând prin cataloage. Specialitatea noastră este, totuşi, vânzarea orhideelor rare — asta ne deosebeşte de celelalte pepiniere.

Deschise uşa serei şi o ţinu larg deschisă pentru ea.

April intră şi tresări uimită de mărimea locului şi de ceea ce păreau a fi mii de orhidee. La fel ca în micuţa seră de la casa lor, aerul mirosea a îngrăşăminte şi era foarte umed.

— Cred că aveţi aici toate orhideele de pe pământ, spuse ea.

— Nu chiar, răspunse Josh. S-au înregistrat oficial, până acum, peste douăzeci de mii de specii de orhidee şi peste o sută de mii de hibrizi.

— Nu ştiam, răspunse ea.

Porniră pe o alee care trecea printre rândurile de plante.

— Aceasta este una dintre zonele pe care noi le numim mană cerească. Toate acestea sunt *Phalaenopsis,* spuse el. Mulţi le spun Orhideea Fluture. Se vând foarte bine pentru că sunt relativ ieftine şi uşor de crescut acasă. Avem mii din acestea. Şi *Paphiopedilum* şi *Cattleya,*

din aceleaşi motive. Dar taiwanezii ne fac concurenţă la tipurile acestea şi este bine că, pentru a obţine mulţi bani, ne-am bazat întotdeauna pe soiurile rare. Pe asta şi pe renumele nostru.

— Taiwanezii? întrebă ea. Cum pot să vă facă aici concurenţă?

— Guvernul nostru le permite să le importe, dacă sunt cu rădăcinile goale, fără pământ, spuse el. Au invadat piaţa cu varietăţi aduse aşa, pe care le-au plantat apoi aici în ghivece. Acum taiwanezii au început să cumpere pământ şi să construiască sere de la Vancouver până la San Diego. Cresc cantităţi uriaşe, fără să le pese de calitate.

— Este... de necrezut, zise ea.

— Ba să crezi. Din fericire avem raritățile şi suntem recunoscuţi pentru calitatea orhideelor noastre. Asta ne ţine în viaţă acum, când mulţi au dat faliment.

îşi continuară drumul, trecând din seră în seră, o- prindu-se din când în când ca să admire un specimen deosebit sau ca să discute despre habitaturile naturale ale plantelor. El îi explică răbdător sistemul automat de aspersare care inunda periodic plantele şi răspunse întrebărilor ei referitoare la ecranele automate care se deschideau şi se închideau ca să compenseze umbrele produse de trecerea norilor. îi mai spuse că şi condiţiile de

mediu din sere erau diferite, în funcţie de tipurile de orhidee, într-un efort continuu de a reproduce habitatul natural al plantelor.

— Avem orhidee din locuri diferite, din Machu Picchu, din Himalaya, şi din cele mai tropicale părţi ale Braziliei. Aşa că trebuie să le recreăm condiţiile de viaţă.

Josh îşi putu da seama că pe April o interesează cu adevărat orhideele, chiar problemele tehnice, şi era încântat de torentul ei de întrebări. Mai întâlnise iubitori de orhidee, dar prea puţini erau interesaţi de altceva în afară de frumuseţea exotică a florilor şi de locul din care proveneau.

— Ştii ceva, îi spuse ea după o vreme. Am fost atât de absorbită de ce mi-ai spus încât am uitat să-mi iau notiţe.

— Notiţe? întrebă el. Pentru ce?

— Pentru grotă, desigur, spuse ea. Voiam să aleg orhidee care pot fi făcute din scoici şi pietricele.

— Deci te-ai hotărât să accepţi proiectul? întrebă el.

— Sigur, spuse April, entuziasmată. Am fost aşa de prinsă de el săptămâna trecută încât n-aş putea refuza.

Din spatele lor se auzi o voce inconfundabilă.

— Este prima oară când te aud spunând-o!

Surprinşi, April şi Josh priviră înapoi şi o văzură pe

Joanna, cu mâinile în şold, încruntată. Pentru o clipă, April nu ştiu ce să creadă, dar Joanna izbucni în râs şi se năpusti spre April s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute.

— Sunt aşa de încântată! strigă ea. M-am temut că vei refuza.

Josh le privea zâmbind. Era minunat s-o vadă pe Joanna aşa de încântată de un proiect şi, evident, găsise persoana potrivită pentru el. *Da,* se gândi el, *April este cu adevărat... specială.*

— Eram aproape gata să refuz, spuse April. Din cauza termenului prea scurt şi pentru că eram obligată să renunţ la alte proiecte dar, după ce mi-am petrecut ultimele zile făcând schiţe şi acum, când am văzut acest loc — dădu din umeri — cred că, într-un fel, m-am molipsit şi eu.

Ochii lui Josh se lărgiră de uimire şi o privi ciudat.

— Vrei să spui de morbul orhideelor? o întrebă.

— Mda..., începu April, cred că... cred că este o combinaţie a proiectului grotei cu scoicile şi pietricelele *şi* orhideele. Toate acestea împreună sunt o provocare rară şi... da, seducătoare.

— Ştiam eu, spuse Joanna, ştiam că am descoperit persoana potrivită.

— Bine ai venit în familie, completă Josh.

April îl privi şi zâmbi uşor.

— Mulţumesc, reuşi să spună, fără să înţeleagă prea bine declaraţia lui.

— Ai descoperit nişte candidate pentru grotă? întrebă Joanna.

— Tocmai îi spuneam lui Josh că am uitat să-mi iau notiţe, replică April. Dar am de unde alege.

— Ce-ar fi să vă las pe voi două să vă vedeţi de treaba voastră, spus Josh, şi eu să mă întorc la a mea?

— Foarte bine, spuse Joanna. Mai rămânem puţin aici, apoi ne întoarcem în casă.

Se sărutară, iar el se întoarse spre April.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse.

— Iţi mulţumesc foarte mult că ai pierdut atâta timp ca să te ocupi de mine, Josh, zise ea. Apreciez acest lucru.

El dădu din cap şi plecă.

— Şi acum, spuse Joanna, ai văzut totul?

— Cred că da, răspunse April, dar nu sunt sigură.

Bine, spuse Joanna, atunci mai dăm o raită şi îţi voi arăta plantele pe care le-aş prefera eu. Iar tu îmi poţi arăta preferatele tale. Vom face o listă, apoi le vom elimina pe cele care sunt în plus.Conservatorul neoclasic al lui Joanna şi Josh era pavat cu calcar vechi, franţuzesc. Era plin cu palmieri, ferigi şi, desigur, cu orhidee. în mijloc era o masă uriaşă *pietra durai,* ale cărei plăcuţe de marmură erau aranjate în modele fermecătoare şi în mijloc se vedeau turturele în copaci. Deasupra mesei era suspendat un candelabru de cristal cu şaisprezece braţe. Era locul de muncă ideal, se hotărârâ cele două, şi April îşi aşează schiţele chiar acolo.

După ce le privi cu atenţie o vreme, mişcându-le într-o parte şi în cealaltă, Joanna se uită la April care o urmărise uşor nervoasă.

— Sunt minunate, comentă simplu Joanna. Exact la ce mă gândeam.

April oftă uşurată.

— Grozav, spuse ea. Chiar am muncit din greu în săptămâna asta şi speram că vei fi mulţumită.

— Dar ar mai fi câte ceva, spuse Joanna, cu un ton de comandă.

A, nu, oftă April în sinea ei. *Acum va proceda probabil ca alţi clienţi şi va schimba tot ce am făcut eu.*

Joanna zări privirea consternată de pe figura

lui April, iar vocea şi comportamentul ei se îmblânziră imediat.

— Vai, spuse ea. Te-am speriat, nu?

— Nu-i nimic, spuse April. Dă-i drumul şi spune ce te nemulţumeşte.

— April! Joanna se întoarse şi îşi puse mâinile pe umerii ei, privind-o în ochi. Nu-i nici o problemă, îi spuse. îmi *plac* planurile tale, dar vreau să-ţi fac doar câteva sugestii. Asta-i tot. Acum, ia-ţi o figură mai fericită.

April nu se putu opri să nu zâmbească.

— Aşa-i mai bine, zise Joanna şi se întoarse la schiţe, răsfoindu-le până ce o găsi pe cea pe care o căuta. Era schiţa unui perete interior, cu tapet, nişe şi alte elemente arhitecturale, toate făcute din scoici şi pietricele.

— Uite, asta, de exemplu, spuse Joanna.

April se aplecă şi ea asupra desenului. Muncise aşa de mult la acele schiţe încât nu-şi putea închipui că cineva ar dori să schimbe ceva.

— Este o interpretare perfectă a unui perete într-o cameră neoclasică, spuse Joanna. Irr\i place. Dar vreau să faci doar *o singură* modificare.

April se uită la ea, şi Joanna zâmbi.

— înceţoşează marginile, spuse Joanna.

— Cum adică?

— Dacă vrei, să presupunem că acesta este planul pentru o grădină englezească.

— Bine, încuviinţă April.

— Şi acum, continuă Joanna, să presupunem că această grădină este plantată şi totul este foarte bine ordonat, ca aici. Fiecare scoică şi piatră este la locul ei.

April încuviinţă iar.

— Şi acum, spuse Joanna, privind-o, lasă plantele să crească prea mult. Lasă-le să se sălbăticească. Apoi, enunţând cu grijă fiecare cuvânt, spuse:

— Lasă liniile să fie puţin neclare. Lasă o scoică sau o piatră să treacă peste linie.

April o privi, începând să înţeleagă.

— Eu... eu înţeleg ce vrei să spui.

— Ştiam că vei înţelege, spuse Joanna, zâmbind.

— Aş putea să fac marginile puţin baroce, spuse April, privind planul.

— *Da!* exclamă Joanna. Pune o linie acolo, apoi suprapune o curbă peste ea. Cam în genul acesta.

— Va merge grozav cu scoicile, spuse April. Eşti un geniu, Joanna!

Joanna râse.

— Nu, îi spuse ea. Doar că m-am gândit mai mult. îmi imaginez arce de coral deasupra uşilor...

— Coral? exclamă April.

— Da, sigur. Ce anume nu-ţi place?

— Joanna, spuse April, coralul este o specie pe cale de dispariţie. Nu vei folosi, repet, *nu* vei folosi coral în grotă.

Joanna se uită la April şi văzu că era foarte serioasă.

— Păi, spuse ea, am colecţionat tone de coral de-a lungul anilor, aşteptând să-l folosesc. De ce să-l irosim?

— Pentru că atunci când oamenii vor vedea ce ai făcut aici, unii dintre ei vor încerca să copieze, spuse April. Vor cumpăra coral de oriunde vor găsi şi astfel vor încuraja magazinele să-l vândă. Este un cerc vicios.

— Dar...

— Fără nici un dar, spuse April, clătinând capul. Şi de altfel, există înlocuitori. Lucruri care nu sunt periclitate şi care se vor potrivi la fel de bine.

Joanna respiră adânc şi oftă. *Este o femeie foarte îndrăzneaţă,* se gândi ea. *Să explodeze aşa. Are curaj, nu glumă, şi are principii.*

— Ai câştigat, îi spuse, zâmbind. Trebuie să recunosc că mă simt puţin vinovată pentru că ştiam că este o specie pe cale de dispariţie, dar am vrut să-l folosesc oricum, însă te înţeleg.

— Ştii, îi spuse April, vom avea atâtea lucruri din care să alegem încât nu vei simţi lipsa coralului.

— Da, ştiu, spuse Joanna. Şi, apropo... Se îndreptă spre un raft de sub fereastră şi începu să scormonească, apoi scoase un vraf de cărţi şi cataloage. Uite ce am găsit, spuse ea, întorcându-se spre masă şi lăsând jos încărcă-

tura.

— Ce anume?

— Vei vedea, spuse Joanna. Luă un catalog din vârful mormanului şi i-1 dădu lui April.

April începu să-l răsfoiască, cu ochii lărgiţi de uimire.

— Fabulos, spuse ea, entuziasmată. Oh, Joanna, cum l-ai găsit?

— Am cumpărat nişte scoici dintr-un magazin din Monterey. Erau aşa de multe încât vânzătoarea mi le-a pus într-o cutie de la angrosistul ei. Apoi l-am sunat pe angrosist, în Oregon, am pretins că sunt o artistă care lucrează cu scoici, şi el mi-a trimis catalogul.

April o privi şi râseră amândouă.

— A fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată, spuse Joanna. Adică să-i spun doamnei că sunt *artistă.* Şi nu orice artistă, ci una care lucrează cu *scoici.* M-am simţit aşa de... neroadă... şi impostoare. Dar ea a înghiţit momeala cu cârlig cu tot. Şi alţii la fel. Pentru că am început să merg prin magazine, să cumpăr câte ceva şi să le spun vânzătorilor acelaşi lucru ca să-mi dea numele angrosiştilor.

— Ce deşteaptă eşti, spuse April. Desigur nu vom avea probleme în a obţine câte scoici vrem. Avem resursele noastre. Am lucrat şi eu cu angrosişti pe vremuri.Şi, în plus, spuse Joanna, mai avem şi miile de scoici pe care le-am colecţionat şi pe care aş vrea să le folosim mai întâi, dacă e posibil. Au o valoare sentimentală pentru mine.

— înţeleg de ce, spuse April, şi cred că este o idee minunată. Mai avem o problemă de discutat chiar acum

— de fapt două. Orhideele şi antecalculaţia. Nu voiam să ţi-o dau până mâine, dar o am la mine şi aş putea să ţi-o dau acum, înainte de a merge mai departe.

— De ce n-am discuta mai întâi despre orhidee? spuse Joanna, zâmbind.

— Aş vrea să fac schiţe după câteva dintre cele aflate aici şi să le şi fotografiez, apoi pe cele pe care le-am văzut azi la pepinieră.

— De acord, răspunse Joanna.

— Dar, spuse April, n-aş vrea să le iau acasă cu mine. N-aş vrea să fiu responsabilă pentru cele valoroase.

— înţeleg, spuse Joanna. îşi lovi un moment buzele cu degetele, gândindu-se, apoi o privi iar pe April. Poţi lucra aici cu ele, dacă doreşti. Ai putea folosi această cameră. Lumina este foarte bună. Ce părere ai?

— Nu-ţi voi sta în drum? întrebă April.

— Deloc, răspunse Joanna. Şi, oricum, vei petrece foarte mult timp aici, aşa că unde este problema?

— Bine, spuse April, dacă asta e părerea ta. Aş putea folosi locul acesta ca centru de comandă până ce lucrările de construcţie din grajd se vor fi terminat. După aceea mă voi muta acolo.

— Perfect, răspunse Joanna.

— Şi acum, antecalculaţia. Se întinse după geanta ei
de umăr, lăsată pe un scaun de lângă ea, şi scoase o mapă din care luă antecalculaţia bătută la maşină. Iată, studiază asta şi vezi dacă ai nelămuriri. Am micşorat costurile cât am putut.

Joanna luă antecalculaţia şi o privi un timp. April se îndepărtă şi începu să se uite pe fereastră, spre piscină, oferindu-i puţină intimitate Joannei.

- Văd că deja ai estimat costurile pentru instalaţii şi tâmplărie şi tot restul, spuse Joanna.

April se întoarse şi zâmbi.

— Cred că e bine, spuse Joanna. îl voi ruga pe Josh să o analizeze diseară când se va întoarce, dar nu cred să fie vreo problemă.

— Bine, spuse April, uşurată. Costul proiectului era uriaş, ştia, dar îi va ocupa următoarele luni şi va necesita multă muncă

Joanna se apropie de ea şi o îmbrăţişă, apoi

se dădu înapoi şi o privi

— Va fi bine, îi spuse Joanna. Aşa că nu te îngrijora.

Se întoarse, se duse la masă şi luă lista pe care o făcuse.

— Şi acum, să vedem, spuse ea. Mai am câteva lucruri pe care trebuie să ţi le spun. îţi voi da o telecomandă pentru porţile din faţă. De obicei sunt deschise, dar,

- uneori, s-ar putea să le găseşti închise. A, şi-ţi mai trebuie o telecomandă pentru seră ca să poţi lua florile de câte ori ai nevoie.

— Grozav, comentă April.

— Şi, April, continuă Joanna, nu ezita să-i ceri lui Connie orice doreşti din bucătărie. Mâncare sau băutură. Oricând. întotdeauna avem mai mult decât ne trebuie, aşa că, de fapt, ne vei ajuta.

April râse.

— Ce drăguţ, spuse ea, dar voi proceda probabil ca întotdeauna şi îmi voi aduce mâncarea cu mine.

— Cum doreşti, spuse Joanna.

— Acum, spuse April, aş vrea să merg la grajd, să fac nişte măsurători. Şi, în plus, aş vrea să fac câteva schiţe acolo. E vreo problemă?

— Sigur că nu, răspunse Joanna.

— Va dura un timp, îi spuse April.

— Atunci ai putea rămâne la cină, o invită Joanna.

— Ah, nu, spuse April. N-aş putea. Adică...

— Nu accept un refuz, spuse Joanna. Am putea bea şi nişte şampanie ca să sărbătorim începerea construirii grotei.

— în acest caz, râse April, nu pot refuza, nu?

— Nu, răspunse Joanna, clătinând capul. Sigur că nu.

— Bine, spuse April. începu să-şi strângă desenele şi-şi luă geanta de umăr. Ne vedem mai târziu, atunci.

— Vom mânca probabil pe la şapte jumătate sau opt, spuse Joanna. Şi vom bea şampania înainte. Vino când vrei, sau vin eu şi te iau pe sus.

— Bine, spuse April, îndreptându-se spre uşă.

Joanna o urmări cum merge pe terasă, cum traversează
podeţul şi zona piscinei, până ce dispăru. Se întoarse, încântată.

Ce minunat, se gândi ea. *Va merge mai bine decât credeam.*

Lumina începea să pălească în vechiul grajd, şi April îşi dădu seama că era mai târziu decât crezuse. Fusese aşa de absorbită de munca ei încât nu-şi dăduse seama cum trece timpul. îşi strânse măsurătorile şi le puse într-o mapă, în geantă. Apoi începu să adune cele câteva schiţe pe care le făcuse. Erau mult mai

detaliate decât cele pe care le arătase Joannei şi cuprindeau şi cele câteva sfaturi ale Joannei de „înceţoşare a liniilor".

îşi zâmbi. *Normal,* se gând April, *sunt încăpăţânată ca un catâr şi vreau ca totul să se facă după dorinţa mea.* Astăzi, Joanna îi dăduse o lecţie. Putea să respecte regulile şi să folosească structurile formale pe care le ştia aşa de bine, dar putea totodată să se joace — exact aşa cum făcuse cu desenele ei — şi totuşi să le îmbunătăţească.

După ce strânse totul, părăsi grajdul şi se întoarse, pe aleea mărginită de meri, în zona piscinei. Seara era minunată, aerul înviorător şi se bucura că îşi terminase munca din acea zi.

Pe când urca spre piscină, auzi râsete şi ploscăituri. Ajunse într-un loc în care putea zări piscina. Pe mese şi pe zidurile din jurul piscinei erau puse lumânări în suporturi. Imaginea era aşa de romantică şi încântătoare, încât April oftă, surprinsă.

Josh era în piscină şi o stropea pe Joanna, care stătea pe terasă, râzând în hohote.

— Asta capeţi pentru că m-ai stropit! râse el, stropind-o iar.

Joanna ţipă, încântată.

— Opreşte-te! strigă. Trebuie să mă schimb acum. Se ridică, urmărind halul în care arătau bluza şi pantalonii ei largi.

Aşa-ţi trebuie, spuse el, amuzat. Ieşi din piscină şi îşi îmbrăţişă cu braţele lui ude soţia, sărutând-o apoi pe buze.

Joanna chicoti iar, încântată.

— Ei, acum chiar că ai făcut-o, Josh, îi spuse. Dar nu încercă să scape din braţele lui.

April se simţi puţin stânjenită urmărind această scenă domestică, dar nu-şi putea îndepărta ochii de la ei. Imaginea era aşa de perfectă, exact cum îşi imaginase ea că ar trebui să fie un cuplu, tot ceea ce-şi imaginase că ar fi dorit să obţină de la un soţ.

Şi ce bărbat este, cugetă ea. *Aşa de înalt, şi puternic, şi frumos, dar tandru, blând şi jucăuş.*

Simţi un dor ascuns undeva, înlăuntrul ei. Nu era prima oară când îl simţea, dar trecuse mult de atunci. Era ca şi cum dorinţa s-ar fi trezit înlăuntrul ei după ce fusese stinsă de căsătoria nefericită.

— Aici erai! exclamă Josh şi, spre supărarea lui April, îşi dădu seama că o văzuse.

Ieşi din ascunzătoare, încercând să pară că de-abia ar fi ajuns acolo.

— Hei, îl strigă şi ea.

— Ne spionai! o necăji el.

— Nu, răspunse ea, apoi râse. Dar v-am văzut săru- tându-vă.

Joanna şi Josh râseră.

— Hai să bem nişte şampanie, spuse Joanna. Te aşteptam ca să deschidem sticla.

— Ce drăguţ din partea voastră, spuse April. Dar Josh să promită că nu mă va stropi.

— Promit, zâmbi el. Luă un halat de baie şi-l puse, îl legă, apoi începu să deschidă şampania aflată într-o găleată sub masă.

April îşi lăsă geanta jos pe terasă şi-l urmări.

— Mă întorc imediat, spuse Joanna. Trebuie să pun ceva uscat pe mine.

— Grăbeşte-te, strigă Josh după ea. Altfel s-ar putea să bem tot până te întorci. Se uită la April. Stai jos, fă-te comodă.

— Mersi, Josh, spuse ea, aşezându-se. Este aşa de frumos aici afară, la lumina lumânărilor.

— Aşa este, aprobă el. Ştii, poţi folosi piscina de câte ori vrei, când eşti aici.

— Mulţumesc, spuse April. Eşti foarte amabil.

— Ei, oricum, tot este aici, spuse el, aşa că de ce nu? Dopul ieşi cu un *poc* răsunător şi April urmări şuvoiul de bule din sticlă care scăpau.

— Voilâ!, spuse Josh. Turnă şampania în trei cupe de cristal aşezate pe o tavă de argint. După ce aşeză sticla înapoi în recipientul de argint, îi dădu paharul lui April.

— Mersi, spuse ea, dar nu crezi că ar trebui s-o aşteptăm pe Joanna pentru toast?

— Aşa e, spuse el, sunt un porc lacom.

Râseră amândoi.

— Deci eu voi bea puţin, iar ea nici nu va observa că lipseşte ceva din paharul meu. Se

opri şi lăsă paharul jos. Dar tu vei observa, continuă el. Aşa că mai bine o aşteptăm pe Joanna.

April zâmbi.

— Apropo, spuse el, Joanna mi-a arătat antecalculaţia ta şi cred că e corectă. Ai făcut-o ca o adevărată profesionistă.

— Mulţumesc, spuse April. Este un proiect mare şi nu mi-a fost uşor s-o fac. Pentru construcţii şi restul n-a fost complicat, mai greu a fost să estimez timpul meu.

— Sunt sigur că va fi bine, spuse Josh, şi sunt cu adevărat bucuros pentru că o face pe Joanna aşa de fericită. Seamănă aşa de mult cu Mitch, tatăl ei, tot timpul trebuie să creeze ceva. A aranjat cabana cea mică de pe plajă singură. A scris cartea despre orhidee şi întotdeauna face câte ceva pe aici. Ceva în grădină, sau redecorarea unei camere, sau schimbarea unei culori, sau ceva asemănător.

— Cred că e grozav, spuse April. Ar putea să-şi petreacă tot timpul la cumpărături ca unele doamne pe care le cunosc.

El râse.

— Slavă Domnului că n-am avut parte de aşa ceva.

— M-am întors, strigă Joanna. Se îndreptă spre masă şi se aşeză. Ce drăguţ din partea voastră. M-aţi aşteptat. Se întoarse spre April. Poftim, îi spuse, ţi-am adus un şal, în caz că ţi

se face frig. Vom cina peste aproximativ jumătate de oră.

— Mulţumesc, Joanna, spuse April. Luă şalul oferit şi-l puse în jurul umerilor. Era dintr-un bumbac indian moale, într-o frumoasă culoare ca pielea de căprioară şi îi stătea bine.

Observă că Joanna îşi pusese o bluză de mătase bej şi pantaloni asortaţi. în jurul gâtului era înnodat un pulover de caşmir alb. Părea îmbrăcată simplu, aspect pe care April ştia că era greu de obţinut. *Ca orice altceva legat de ea,* se gândi April. Muncea foarte mult pentru ca totul să pară foarte uşor.

— Bine, zise Josh, luând cupa de şampanie, voi ţine un toast.

Joanna şi April îl urmară, ridicând cupele.

— Pentru grota din scoici, spuse Josh, zâmbind. Un proiect extravagant despre care n-am crezut că va fi început vreodată.

Eu doar sper să ajung să-l văd terminat, se gândi Joanna.

Dar râse împreună cu ei, ciocnind paharele şi sorbind din şampanie.

Lui April îi plăcea gustul şi senzaţia dată de bulele pişcătoare pe limbă. Nu mai băuse şampanie scumpă de multă vreme. Nici nu avusese nimic de sărbătorit, de fapt.

— A, spuse Josh, încă un toast.

— Pentru ce? întrebă Joanna, ridicându-şi paharul.

— Pentru April, spuse Josh, uitându-se spre April, singura femeie pe care o cunosc care a ascultat-o pe Joanna şi chiar a auzit ce spune.

— Auzi, auzi, strigă Joanna, urmărind felul în care soţul ei o privea pe April. Simţi un fior de excitare, văzând familiaritatea care se formase deja între cei doi, poate chiar mai mult de atât.

April sorbi din şampanie împreună cu ei şi simţi fiorul aleanului cuprinzând-o iar. Era confortabil, excitant chiar să facă parte din viaţa acestui cuplu, dar era îngrijorată că acel mic fior putea însemna chiar mai mult

mai mult decât dorinţa de a fi o parte din acest loc cald şi primitor, că era ceva legat direct de însuşi Josh Lawrence.

Capitolul unsprezece

Era deja cu adevărat vară, iar lucrarea progresa. Uşile franţuzeşti fuseseră instalate, dar nu fusese bine până ce Joanna nu alergase şi nu cumpărase — la un preţ mare — rama potrivită. Mânerele simple de alamă instalate la început fuseseră înlocuite cu mânere sculptate din bronz aranjate — în ce altceva? — într-un model de scoici.

April îşi închipuise că, o dată munca începută, Joanna, ca alţi clienţi, va dispărea, verificând-o doar din când în când să vadă cum progresează. Fusese surprinsă descoperind că Joanna dorea să se implice mai mult. Cu unii dintre clienţii ei, aceasta ar fi fost o problemă. Joanna, totuşi, se dovedise utilă, oferindu-i sfaturi şi ajutând-o să ia decizii în momentele cruciale.

De exemplu, respinsese mica fântână care urma să fie aşezată în centrul camerei pentru că ar fi fost prea încărcată.

— Credeam că îţi va plăcea, îi spusese April.

— Fântâna ca atare este doar o bază,

răspunsese Joanna. Trebuie să fie foarte simplă. Ornamentarea se va face cu scoici şi pietricele. îţi aminteşti? Stabileşte o linie simplă, apoi înceţoşează.

April o privise, râzând. Nu va mai uita.

Când intalară în sfârşit fântâna potrivită, Joanna stătuse cu instalatorii, asigurându-se că reglau jeturile la înălţimea dorită şi că fiecare era îndreptat exact în direcţia corectă.

Pe de altă parte, Joanna învăţa din experienţa lui April. Observase că lucra împreună cu furnizorii, îndem- nându-i să facă tot ce puteau. Când o piesă turnată era „aproape de nivel", April îi convingea s-o facă exact la „nivel", smulgând de la ei timpul în plus necesar perfecţiunii.

Zilele zburară într-un asemenea vârtej încât, atunci când construcţia de bază fusese terminată şi când venise timpul ca April să-şi pună în acţiune magia ei — înfrumuseţând vechiul grajd-acum-grotă cu scoici şi pietricele — ea şi Joanna fură amândouă surprinse.

Deveniseră prietene din ce în ce mai bune în ultimele săptămâni, se gândea adesea April şi, într-o dimineaţă de vineri de la începutul lunii iunie, în timp ce se răcoreau împreună în piscină, April nu fusese deloc surprinsă când Joanna începuse să-i vorbească despre sora ei, Christina.

— Christina e cu patru ani mai mare şi poate

fi foarte arţăgoasă şi răutăcioasă, îi spuse ea. Dar, uneori, e foarte protectoare şi maternă. Am petrecut vremuri minunate împreună. M-a învăţat să mă îmbrac şi să mă machez şi mi-a povestit despre păsări şi albinuţe şi am discutat de multe ori despre băieţi. Fără mamă, nu-mi închipui cum m-aş fi descurcat altfel.

— Mai sunteţi apropiate? întrebă April.

— Ei bine, spuse Joanna, am stat mult împreună, iar acum ne mai vizităm din când în când. Eu mă duc în
Montecito cam de două ori pe an, iar Christina... ei, ea vine pe aici o dată pe an sau de zece ori. Este imprevizibilă. Râse. A fost aici acum câteva săptămâni. Dar suntem aşa diferite.

— Zău? întrebă April. Cum?

— în multe privinţe. Christina a fost întotdeauna foarte ambiţioasă. Şi nebună după bani. Şi nebună după bărbaţi, de nici nu-ţi vine a crede. O privi pe April. Poate ar trebui să spun nebună după bărbaţii cu bani şi putere. Şi cu un statut social elevat, de asemenea.

Râseră amândouă.

— Cred că multe femei sunt aşa, spuse April.

— Christina este, în mod sigur. Are treizeci şi şase de ani şi a fost măritată de trei ori. Toţi soţii ei au fost groaznic de bogaţi, foarte puternici şi foarte sus-puşi. Se învârte doar în societatea din Montecito şi Palm Beach, cei

bogaţi şi leneşi. Se bronzează şi merg la cursele de cai. Unii joacă şi polo. Majoritatea au conturi mari în bănci şi n-au muncit niciodată.

— Nu par a fi genul tău, spuse April.

Joanna clătină capul.

— Nicicum, spuse ea. Şi ştii, ceea ce e mai ciudat este că majoritatea sunt nefericiţi. Nu vreau să spun că toţi oamenii bogaţi sunt aşa, dar Christina întotdeauna nimereşte într-un grup de oameni plictisiţi şi neliniştiţi, şi cu adevărat nefericiţi.

— Fără scopuri sau ambiţii.

Exact, spuse Joanna. Au tot felul de obsesii. Coafura, hainele. Liftingurile şi bijuteriile. Ultimul amant. Toate problemele vitale. Zâmbi.April îi întoarse zâmbetul.

— Oamenii de felul acesta ar trebui să iasă în afara propriei persoane, spuse ea. Cred că aceasta e cea mai bună terapie când eşti melancolic. Să încerci să faci ceva pentru o altă persoană. O privi pe Joanna. Ţi se pare ciudat?

— Nu, la fel aş zice şi eu, spuse Joanna, râzând. Am şi spus-o de o mie de ori. Christina are nevoie de activitate caritabilă. Să se ocupe şi de altceva, nu doar de ea însăşi.

— Ai spus că sunteţi apropiate. Vă înţelegeţi bine? Adică, fiind aşa diferite?

Joanna se scuturã.

— Ei bine, zise ea, cred că ai putea spune că suntem de acord că nu avem aceleaşi păreri despre nimic. Şi totuşi am rămas prietene. înainte să moară tata, ne-a întrebat cum vrem să împărţim proprietatea. Urma să primim fie pământul şi afacerea, fie banii. Christina a sărit imediat la bani, şi eu am fost foarte fericită pentru că rămâneam cu pământul şi cu afacerea, aşa cum dorisem.

Se opri o clipă, privi în depărtare, apoi continuă.

— A mers de minune, cred, chiar dacă în realitate împărţirea a fost incorectă. Casa aceasta, şi cabana de pe plajă, şi pământul nu

valorează nici pe departe cât contul din bancă şi banii pe care i-a primit Christina.

— E uimitor, spuse April, că una dintre surori a primit mult mai mult şi totuşi n-au fost lupte.

Joanna încuviinţă.

— Nu-i aşa? Dar nu ne-am certat niciodată. Ţi-am spus. Suntem diferite. Mie nu-mi pasă de bani, iar Christinei nu-i pasă de afacere. Se opri, cu o expresie gânditoare pe faţă. Sau, cel puţin, nu-i păsa.

— Ce vrei să spui? Acum îi pasă?

Joanna se încruntă şi dădu din cap.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu prea cred, dar în ultima vreme mi-a pus tot felul de întrebări despre pepinieră. Lucruri pe care de obicei nu dă o ceapă degerată. Râse. Poate că doar s-a plictisit de atâţia soţi sau a devenit brusc sentimentală. Dădu din cap. Nu ştiu. Ei, oricum, zâmbi ea, este suficient să spun că, fără îndoială, am luat-o pe drumuri diferite. Drumuri *foarte* diferite, dar, într-un fel, ea mi-a fost ca o mamă când eram mică şi întotdeauna am apreciat asta. Nu voi uita niciodată.

— Ce a păţit mama ta? întrebă April. Acum câteva săptămâni nu s-ar fi simţit în largul ei să întrebe aşa ceva, dar ea şi Joanna deveniseră atât de intime încât nu se gândi de două ori.

— Chiar după ce m-am născut, îi spuse Joanna, s-a înecat.

— Oh, Doamne, spuse April. Nu ştiam.

— S-a întâmplat în golful Monterey, lângă

cabana de pe plajă. Tata avea o barcă şi au ieşit singuri în larg. S-a iscat o furtună pe neaşteptate şi, o dată cu ea, a venit şi un val de ceaţă. Erau valuri mari, iar ei se grăbeau să ajungă la mal. Valurile au scuturat rău barca şi mama nu avea vesta de salvare. A căzut peste bord şi s-a înecat înainte ca tata să poată face ceva. A căutat-o multă vreme, a cerut ajutor prin staţie, dar degeaba. A fost aruncată la mal a doua zi, chiar lângă cabana de pe plajă. O privi pe April cu ochii mari şi trişti.

— Ce groaznic, spuse April. Intodeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu mama ta pentru că te-am auzit pe tine şi pe Josh vorbind aşa de mult despre tatăl tău.

— Pentru mine n-a fost chiar aşa de groaznic. La urma urmei, eram prea mică pe atunci. Nu mi-o amintesc deloc. Şi Christina de-abia şi-o aminteşte şi, uneori, crede că nu şi-o aminteşte nici ea în realitate, ci doar fotografiile şi poveştile spuse de tata.

— Tatăl vostru s-a recăsătorit? întrebă April.

Joanna clătină capul.

— Nu, spuse ea. Cred că nu s-a mai uitat la vreo altă femeie. Tuşi. Era un nebun încântător. După ce mama s-a înecat, a dat foc bărcii şi a urmărit-o cum se scufundă, apoi s-a lăsat de băut. De atunci n-a mai băut nici o picătură.

— Se învinovăţea pentru accident? întrebă April.

— Aşa cred. Şi a încercat să se revanşeze faţă de noi. Ni s-a devotat nouă, ne-a copleşit cu dragostea. Uneori îmi vine să cred că a aşteptat până ce ne-am măritat amândouă şi atunci — doar atunci — şi-a permis să se îmbolnăvească de cancer şi să moară. Ştia că are cine să aibă grijă de noi, şi el putea să dispară.

— Extraordinar, spuse April. Aţi fost norocoase cu el, nu?

— Oh, da, spuse Joanna dând din cap. A fost cel mai bun tată — şi soţ — inimaginabil. întodeauna mi s-a părut aşa de nedrept — aşa de *crud* — că a murit de o moarte atât de groaznică. Aşa de lentă şi dureroasă. A suferit foarte mult la sfârşit, după ce a trăit o viaţă atât de onestă, de generoasă.

Se opri şi o privi serioasă pe April.

Cred că atunci mi-am pierdut credinţa într-un Dumnezeu al dreptăţii şi nu ştiu dacă mi-am mai recăpătat-o. încerc încă să înţeleg nedreptatea, cruzimea, durerea vieţii.Râse uşor.

— N-am vrut să fiu aşa de serioasă. Dar pot să-ţi spun că eu şi Christina am fost binecuvântate. Cred că n-au mai existat fete atât de iubite şi de răsfăţate ca noi.

— Mie nu-mi pari răsfăţată, spuse April. Mi se pare că ştii şi apreciezi ceea ce ai.

— Mulţumesc, April, spuse Joanna. Oricum, am impresia că te ţin din treabă.

— Fiindcă veni vorba, zise April, l-am rugat pe Woody să vină azi să mă ajute puţin.

— Cel despre care mi-ai povestit? întrebă Joanna. Cel care are magazinul?

— Da, răspunse April. M-a ajutat şi până acum la lucrările mari. Mă ajută când folosesc ciment cu uscare rapidă pentru montarea scoicilor şi a pietricelelor. Dacă trebuie lucrat rapid, am nevoie de cineva care să mă ajute. Economisesc timp, iar el se pricepe. Dar nu-l las să facă lucrurile mai complicate.

— Cu ce se ocupă la magazinul lui?

— Are un angajat acolo, care-l conduce, spuse April. Apoi economiseşte din timpul de surf ca să mai facă ceva treabă.

Joanna nu voia să-i spună lui April că-l cunoştea pe Woody Pearlman, cel puţin nu încă. Nu uitase drumul la magazinul lui şi felul

în care încercase s-o agaţe. Totuşi, în trecut, când mai fusese pe la el, lucrase bine. Poate, se gândi ea, tocmai atunci avusese o zi proastă.

— Probabil că ţine foarte mult la tine dacă lasă totul baltă şi vine să te ajute, îi spuse. Te iubeşte cumva?

— Nu, răspunse April. Ei... nu e vorba chiar de... iubire. Ei, la naiba, Joanna, habar n-am.

— Iar tu ce simţi pentru el?

April zâmbi, apoi râse.

— Nu-1 iubesc. Cel puţin aşa cred. Suntem prieteni de o vreme. El a fost prieten cu fostul meu soţ, aşa că ne cunoaştem de mult, dar a fost ceva gen frate şi soră. Cel puţin eu aşa cred. în mod sigur niciodată nu mi-au tremurat genunchii şi nici nu mi-a bătut inima mai repede din cauza lui. Woody e genul de bărbat cu care-mi place să merg la cinematograf. Ştii, pentru companie.

Joanna se simţi uşurată să audă acestea, dar nu-i spuse nimic lui April. *Woody Pearlman nu este demn de April,* se gândi ea. Sunt sigură. Ştia că ar fi avut sentimente amestecate despre orice bărbat cu care s-ar fi văzut April, că avea sentimente de proprietate asupra ei. Dar, amintin- du-şi scurta lor întâlnire, era sigură că Woody e un Casa- nova de primă clasă. *Omul ăsta urmăreşte un singur lucru.*

Şi atunci, se întrebă ea, *cum ţi-ai putea*

explica această prietenie? Era sigură că, după ce obţinea ceea ce dorea, Woody trecea la altă femeie. April nu l-ar mai fi interesat.

April ieşi din piscină.

— Mă duc să mă schimb şi să-l aştept pe Woody, spuse ea.

— Bine, îi spuse Joanna. Ne vedem la masă.

— Eşti sigură că nu te deranjez, Joanna? întrebă April.

— Nu fi prostuţă, răspunse Joanna. Oricum, azi e o ocazie specială. Construcţia s-a terminat şi începe adevărata muncă. Deci este momentul să aniversăm.

— Am făcut-o deja, ai uitat?

— Niciodată nu avem destule ocazii de sărbătorit în viaţa asta, râse Joanna.

— Bine, voi veni, spuse April. Se întoarse şi se îndreptă spre casă, întrebându-se, oarecum vinovată, dacă Josh va veni şi el la masă.

Woody stătea cu mâinile în buzunare, uitându-se curios la grajd. în cele din urmă îşi scutură coama de păr negru şi fluieră.

— Trei' să spun, April, zise el, cu admiraţie în glas, că o să fie o cameră a-ntâia.

— Da, răspunse April, a fost ideea Joannei, nu a mea.

— Hm, dar tu ai făcut tot proiectul, spuse

Woody, şi acum aranjezi şi scoicile. Se întoarse şi o privi. Ochii lui întunecaţi sclipiră. Acordă-ţi un pic de credit, ştii tu.

— Mersi, Woody, spuse April. Oricum, acum ai văzut planul şi ce trebuie făcut. Eşti sigur că ai timp să mă ajuţi? Am nevoie de tine doar pentru operaţiile rapide.

— Mda, zise el. îmi pot face timp pentru tine, April. Se uită iar în cameră. Şi care vor fi operaţiile alea rapide?

April râse.

— Spaţiile mari umplute cu scoici şi pietre identice. Fără modele complicate. Uite. îi făcu semn s-o urmeze la masa de lucru pe care şi-o aranjase. Pe ea erau împrăştiate tot felul de planuri.

— Priveşte modelul pentru peretele acela, spuse ea, arătându-i peretele sudic. Vezi zonele acelea mari? Aici se pune cimentul cu uscare rapidă. După care se aranjează scoici sau pietre identice.

— înţeleg, spuse Woody. Este o treabă simplă şi plictisitoare pe care o poate face orice idiot.Exact, îi răspunse April. Am păstrat lucrurile mai grele şi mai interesante pentru mine.

Woody râse.

— Tu eşti şefa.

April se uită la ceas.

— Fii atent, îi spuse. Mă grăbesc în casă, la masă. Poţi să găseşti singur drumul de ieşire?

— Sigur, răspunse Woody. Nici o problemă. Te superi dacă mai rămân puţin pe aici? Aş vrea să mai studiez planurile astea, să văd câtă muncă simplă, plictisitoare este.

— Sigur, Woody, răspunse ea. Era surprinsă că este interesat de muncă. Ştia că el lucrează foarte bine, repede şi eficient, pentru că o mai ajutase şi în trecut, dar crezuse întotdeauna că el doar se află în treabă şi că nu-i pasă prea mult de ceea ce face.

— In felul acesta, adăugă el, luni, când vom începe, voi şti exact pe care zone trebuie să lucrez. Pot să-mi fac un fel de program.

— Vai, Woody, râse April, eşti aşa de nostim. îl sărută pe obraz. Trebuie să plec. Ne vedem diseară, bine?

— Pe curând, spuse el. Distracţie plăcută.

Ea se întoarse şi părăsi grota, îndreptându-se spre piscină. Woody o urmări cu privirea până ce dispăru.

— Nu, stai jos, insistă Joanna. Totul e sub control şi nu am nevoie de ajutor.

— Dacă eşti sigură..., spuse April.

— Crede-mă, sunt sigură, rânji Josh.

Joanna se îndreptă spre casă, cărând o tavă plină cu vase murdare. Terminaseră de mâncat — tot, în afară de desert — şi trebuia să aducă desertul simplu, pe care-1 făcuse ea însăşi, şi cafeaua.

— Cortnie are liber azi? întrebă April.

— Da, răspunse Josh. Nu ştiu ce face. îşi ia liber din când în când fără să ne anunţe, dar nu e nici o problemă. Şi, oricum, Joannei îi place să se învârtă singură prin bucătărie când lipseşte Connie. Cred că îi place pentru că se întâmplă aşa de rar.

April râse.

— Aşa este, spuse ea. Mie îmi place să stau la bucătărie doar dacă trebuie să gătesc ceva special, pentru prieteni.

— Şi mie la fel, spuse Josh. Uneori este amuzant să gătesc ceva special doar pentru Joanna şi pentru mine sau să fac o mâncare specială pentru o ocazie. Dacă m-aş ocupa tot timpul cu asta cred că n-ar mai fi aşa de amuzant.

— Când eram mică, spuse April, mă aflam uneori în treabă, făcându-mi un sandviş special, sau altceva. Ceva foarte special. De exemplu, adăugam ciocolată caldă sau unt de

arahide.

Josh râse.

— Şi eu făceam la fel! spuse el. îmi făceam un sandviş din sardele, de exemplu, şi apoi puneam ketchup peste el. Sau trânteam ketchup în supă.

— Pfui! Acum pare groaznic, spuse April, dar când eşti mic şi singur acasă, faci tot felul de nebunii ca să te distrezi.

— Sigur, răspunse Josh, cu o expresie gânditoare. Chiar facem lucruri aiurite pentru ca viaţa să pară mai... bună.

— Da, aprobă ea.

— Mi se pare că ţi-ai făcut o viaţă foarte bună, spuse el. Ai cabana despre care mi-a spus Joanna şi munca ta. Şi îmi pari fericită.

April încuviinţă.

— Ai dreptate, Josh. Mă simt bine. Nu e întotdeauna ca în rai, dar e mult mai bine decât era. Iar proiecte de felul acesta, ca al tău şi al Joannei, mă ajută mult. Şi, fiindcă veni vorba, unde *este* Joanna?

— Dacă o cunosc bine, este în bucătărie, aranjând desertul, ceea ce ar putea să dureze o vreme. O privi şi zâmbi din nou. încearcă să facă totul perfect, nu cred că mai e nevoie să-ţi spun. Sunt sigur că ţi-ai dat seama.

Joanna îi urmărea pe cei doi de la ferestrele

serei. Desertul era gata, cafeaua era făcută, dar ea nu-şi putea dezlipi ochii de la scena care se desfăşura în faţa ei.

Lacrimi, atât de tristeţe cât şi de bucurie, i se scurgeau pe obraji. Camaraderia ce începea să se formeze între cei doi — camaraderie pentru care se rugase
— îi stârnise un noian de emoţii contradictorii pe care nici nu ştia că le are.

Acum, sfâşiată între sentimentul de bucurie şi un groaznic sentiment de pierdere, trebuia s-o pornească, încă o dată, pe drumul periculos şi înşelător pe care o apucase. Era o zonă necartografiată, pentru că toţi trei începuseră să devină foarte intimi, o intimitate potenţial distructivă, iar ea începea să se îndoiască de înţelepciunea hotărârii pe care o luase. *De ce îmi închipui că mă pot juca de-a Dumnezeu?* se întrebă.

Dar îşi aminti că *trebuia* să accepte acest joc periculos, că *trebuie* să vadă rezultatul complotului pe care-1 urzise.

La urma urmei, ce am de pierdut? se întrebă ea. *Absolut nimic.*

Şi ce au ei de câştigat?

Ştia şi răspunsul la această întrebare: *Totul.*

Woody stinse luminile în grotă şi începu să-şi croiască drum printre meri înspre piscină. Auzea, purtate de vânt, vocile blânde, adâncite în conversaţie, ca nişte şoapte, punctate când şi când de clinchetul gheţii din pahare.

Când ajunse lângă terasă, se opri şi rămase, fără să fie văzut, în umbra unuia dintre merii cei bătrâni. Josh Lawrence. Grozavul, strălucitul, bogatul Josh Lawrence, cu o mână pe April. Şi April. Mâncându-1 din ochi. Clar.

Lui Woody îi venea să scuipe. Mormăi

răutăcios, apoi se întoarse şi o porni în linişte înapoi, mergând pe lângă terasă, ca să nu fie văzut.

Cum a putut face aşa ceva? se miră el. *Cum de s-a lăsat atrasă de armăsarul ăsta bogat şi frumos?* După cum i se păruse lui, ei i se scurgeau ochii după ticălosul ăla.

De ce nu-mi dă mie ceea ce vreau? se întrebă. *De ce îi trebuie nemernicul ăla bogat?*

Când ajunse în curte, îşi scoase cheile de la maşină şi se îndreptă spre camionetă. Văzu vechiul Toyota Land Cruiser lăsat acolo. *Chiar vechi,* se gândi el. *Dar în condiţie perfectă.* Luă cheia şi, mergând pe lângă maşină, îi zgârie vopseaua galben canar de la un capăt la celălalt.

Aşa-i trebuie ticălosului, se gândi el, intrând în maşina lui şi pornind motorul. împrăştiind pietriş, ieşi din curte şi se îndreptă spre deal, nu prea încântat de micul lui act de răzbunare. Intrebându-se ce ar putea face ca să fie cu adevărat chit.

Capitolul doisprezece

Christina urcă treptele din beton, ţăcănind cu tocurile pantofilor ei scumpi, Gucci, şi se strâmbă dezgustată, dorindu-şi să fie invizibilă. încercase să-l convingă pe Peter Rossi să se întâlnească în altă parte, dar el insistase să vină în acest loc oribil — un magazin oarecare din capătul nordic al falezei din Santa Cruz. Era grăbit şi avea nişte treabă într-un loc de aici, îi spusese, şi nu era prea aglomerat după-masa devreme, în timpul verii, aşa că nimeni nu va şti că au fost aici.

Puţin probabil, se gândi Christina. *Domnul ştie, dar nimeni din cunoştinţele mele n-ar vrea să fie prins aici nici mort.*

Şi, în afară de aceasta, îi spusese Peter, erau prin apropiere zeci de locuri ascunse unde ar fi putut petrece vreo două ore împreună. Totuşi

se întreba dacă el n-o testează să vadă ce temperament are, să vadă dacă nu cumva se consideră prea grozavă ca să iasă cu cineva care nu e de familie bună.

Ar putea fi şi de pe Marte, se gândi Christina, *că tot nu mi-ar păsa.*

Muzica enervantă, de acordeon, umplea aerul, însă era acoperită de huruitul care se auzea de la montagne- russe, subliniat de ţipete de frică şi râsete. Mirosul de

porumb fiert şi vată de zahăr, accentuat de mirosul de bere, ulei de bronzat şi transpiraţie, era sufocant. Ei i se părea că pute.

Doamne! se gândi ea. *Nu mă simt la locul meu aici.*

Nu simţea decât dispreţ pentru această parte a omenirii atrasă de parcurile de distracţii, mâncarea ieftină şi de nenumăratele magazine de suveniruri care vindeau tricouri, scoici, bijuterii şi alte nimicuri. Privi un grup de motociclişti murdari, îmbrăcaţi în piele şi cu prietenele lor boite, cu un dezgust abia mascat, apoi observă poliţiştii care se învârteau în jurul grupului.

Se uită în altă parte, zâmbind. Poliţiştii nu păreau aşa de duri, dar ea ştia că erau.

Porni să se plimbe pe faleză, ignorând drumurile de pe plajă din stânga ei, rămânând aproape de magazinele bine luminate din dreapta, căutându-1 pe cel pe care-1 pomenise el. Până la urmă îl zări chiar în faţă: Poseidon's Garden. Tot un magazin de gablonzuri, ca atâtea altele, încetini mersul, încercând să-l zărească pe Peter prin uşile duble de sticlă, dar vederea îi era blocată de un cuplu îndopat cu steroizi, ea într-un bikini portocaliu minuscul care lăsa puţin loc imaginaţiei, el într-un slip aproape inexistent. Trupurile lor bronzate, pline de steroizi şi liftinguri, umpleau ambele uşi pe când ei

ieşeau din magazin cu pungile pline de cumpărături.

Cred că proştii au îngheţat, se gândi ea, pentru că aerul începuse deja să se răcească.

îi urmări plecând, observând mişcările lor încete, deliberate, care subliniau fiecare flexare a muşchilor.

Privi iar prin uşile magazinului, strâmbându-şi gâtul.

Şi-l zări pe Peter. înalt şi frumos. Mare şi puternic. Putea jura că inima se oprise o clipă la vederea lui. Stătea lângă nişte rafturi cu — ce? Scoici? Nu-şi putea da seama de aici. Respiră adânc şi intră. El nu se întoarse să vadă cine a intrat, dar o vânzătoare o privi.

— Pot să vă ajut? zise vânzătoarea cu o voce de zombi, arătând de parcă ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să vândă ceva. Era tolănită pe tejghea, cu bărbia în mâini, cu două degete trăgând şuviţele de păr blond, cu cercei în nas, în urechi şi pe sprâncene. Braţele ei slabe erau acoperite de tatuaje.

— Mersi, doar mă uitam, spuse ea, încercând să se comporte normal.

O pomi spre spatele magazinului şi simţi cum pulsul i se iuţeşte când se apropia de Peter, care n-o văzuse încă.

— Salut, îi spuse ea, apropiindu-se.

El se întoarse şi îi zâmbi.

— Salutare, răspunse el.

— Ce faci? îl întrebă Christina.

— Mă uit la ilustratele astea.

Ea observă că el ţinea în mână ilustrate cu rechini uriaşi, prinşi şi agăţaţi pe mal, într-o baie de sânge.

— Drăguţ, spuse ea, sarcastică.

El puse vederile la loc fără să comenteze şi luă un căluţ de mare dintr-o cutie din apropiere.

— Ăştia sunt bizari, nu? îi spuse, privind-o.

— Da, aprobă ea, dar sunt foarte frumoşi.

— Şi fragili, spuse el. Poţi să-i rupi în două cu un deget. Zâmbi ca un rechin.

Ea privi nedumerită figura lui frumoasă, nefiind preasigură cum să interpreteze acest comentariu. Era cumva o ameninţare mascată? Dar, la urma urmei, de ce s-o ameninţe pe ea? Nu era prea sigură, dar ştia că el este un... bărbat periculos. Şi asta o excita.

— Hai să plecăm de aici, spuse el. O luă de mână şi o conduse repede înapoi pe faleză, apoi câţiva metri spre sud şi în jos, pe o scară de beton.

— Am luat o cameră pentru noi într-un motel de pe strada asta, spuse el, ţinând-o cu braţele lui puternice pe după umeri, trăgând-o spre el.

Nici nu mi-a cerut părerea, se gândi ea. *Mi-a spus.* îi plăcea să fie tratată aşa. îi plăcea foarte mult.

Cocoţată pe tocurile ei înalte, îi era greu să

ţină pasul cu el fără să fugă, dar reuşi, stârnită de propria ei sexualitate şi de misterul acestei întâlniri.

Traversară strada şi intrară în curtea unui motel mic şi mizerabil. Era văruit în roz, şi literele roşii de neon ale firmei pâlpâiau: *The Seabreze.*

La intrarea în camera cu numărul 9, Peter scoase cheia din buzunar şi descuie uşa. O ţinu deschisă pentru ea, iar ea intră, privind de jur împrejur. *Slavă Domnului,* se gândi ea. *Cel puţin pare curat.*

El închise uşa, apoi se întoarse spre ea şi o luă brutal în braţe, sărutând-o pe buze, corpul lui puternic lipind-o de uşa închisă.

Ea simţi un fior de excitaţie cuprinzând-o şi oftă când el începu să-i împingă fusta în sus, plimbându-şi mâinile uriaşe pe coapse, până la fese, apoi apăsând-o şi mai tare de el. Simţi cât este el de excitat şi aproape leşină de dorinţă

— .Te bucuri să mă vezi, iubito? şopti el.

— Oh, Doamne, da, oftă şi ea, cu picioarele tremurându-i, udă deja între coapse.

Fără să mai spună altceva, el începu să-i smulgă hainele, apoi se dezbrăcă şi el repede şi o duse la pat. Se urcă pe ea ca un animal, intrând în ea cu un abandon egoist şi nemilos, trăgând sălbatic de ea, urmărindu-şi propria satisfacţie.

Ei îi plăcea, iar corpul ei răspunse aproape imediat la împingerile lui brutale prin contracţii extatice, cu sucurile curgându-i liber pe când, cu un geamăt, el se împinse în ea cu o izbitură puternică, eliberând o cantitate de lichid care aproape o inundă.

Se terminase aproape înainte de a începe, aşa de excitaţi erau amândoi, iar acum gâfâiau febril, cu o peliculă fină de transpiraţie acoperindu-le trupurile pe când zăceau înlănţuiţi, încercând să-şi liniştească respiraţia. Nu vorbeau, se priveau doar în ochi pe când mâinile lor începeau încet să mângâie, să exploreze, să descopere.

Trecuseră doar câteva momente şi ei iar se devorau unul pe celălalt cu nerăbdare, dar, de data aceasta, cu mai puţină duşmănie, savurându-şi corpurile pe îndelete, atingându-se în toate felurile, până ce, în final, atinseră climaxul împreună.

După ce-şi recăpătară respiraţia, Peter

aprinse câte o ţigară pentru fiecare.

— Mă bucur că ai venit la întâlnire, dragă, spuse el, sărutând-o pe obraz şi lovind-o jucăuş pe burtă. Ii dădu ţigara.

Christina o luă şi inspiră adânc.

— O, Doamne, şi eu, spuse ea, apreciind ceea ce spusese el, închipuindu-şi că Peter Rossi rar recunoştea că s-ar fi bucurat să întâlnească pe cineva.

— Sora şi cumnatul tău nu ştiu că eşti aici, nu-i aşa? o întrebă el.

Christina se înecă de râs, fumul de la ţigară rosto- golindu-i-se printre buze.

— Nici vorbă! spuse ea. Apoi îl privi, zâmbind timid. Dar asta nu mă îngrijorează, Peter. Dacă cineva îmi vede din întâmplare Rollsul sau mă vede pe mine, îi voi spune Joannei că am fost să-mi văd nişte prieteni din San Francisco sau cam aşa ceva. Că eram doar în trecere.

El îi zâmbi.

— Ai curaj, spuse el, lovind-o iar.

— De ce? întrebă ea încântată de atenţia pe care i-o acorda el. Pentru că mă culc cu duşmanul?

— Aşa-i, drăguţă, spuse el, trăgând din ţigară. Poate chiar îl ajuţi puţin pe duşman?

Râseră amândoi.

— Am de gând să-l umilesc pe nenorocitul ăla de cumnat al tău până voi obţine ce

doresc, spuse el. Până la urmă mă vor implora să le vând.

Ea îi auzi amuzamentul din glas şi nu se putu împiedica să nu împărtăşească bucuria pe care o resimţea el. Ştia că secretul şi răutatea pură a acţiunilor lor contribuiau la creşterea ardorii întâlnirilor — o duceau, de fapt, la nivele pe care Christina nu le mai experimentase până atunci.

Şi, se gândi ea mulţumită, *am o mare experienţă în domeniu.*

— Ei bine, din câte am auzit, spuse ea, uitându-se la el, îşi întăresc măsurile de pază. Suflă fum pe nas. Aşa că s-ar putea să fie mai greu de intervenit.

— Vom vedea, îi spuse el. Să mă ţii la curent.

Ea încuviinţă.

— Să văd ce pot afla de la Joanna fără să par că mă interesează prea mult, spuse ea. Nu vreau ca ea să-şi închipuie că mă interesează *prea* mult problemele lor.

Se uită la el.

— înţelegi? continuă ea. M-ar putea suspecta pe *mine.* Voi risca pentru tine, Peter. Vocea ei era aproape exuberantă. îl privi, aşteptând ca el s-o susţină.

Privirea lui Peter Rossi deveni mai dură, ochii părân- du-i aşchii de obsidian care o străpungeau.

— Te poţi descurca, dragă, spuse el, blând, privind-o în ochi. Trase corpul ei gol lângă al lui, strângând-o tare. Pentru noi, da?

— Pentru noi, răspunse ea, ca un ecou. Apoi zâmbi. Hm, continuă ea, lăsând ţigara jos. Cred că mă voi descurca.

— Mda, spuse el. Sigur. Se aplecă şi o sărută iar, pe buze, limba explorându-i gura uşor, aproape tandru. Apoi se retrase încet şi zâmbi.

— Vrei să ştii ce vom face în continuare? spuse el.

îl privi întrebătoare şi dădu din cap, dar nu spuse nimic.

El îi luă un sân în mână, îl strânse delicat, apoi se aplecă spre urechea ei, lingând-o aţâţător, înainte de a-i spune în şoaptă ce mai trebuia să facă.

După ce termină, începu s-o sărute iar, cu forţă, mai pasionat, iar mâna lui îi mângâie delicat stomacul, coborând. O aţâţă, strecurând un deget în ea, apoi scoţându-1.

— Oh, Peter, gemu ea, uşor. Oh... oh... oh... începu să-şi mişte coapsele lângă mâna lui, încântată că trupul ei răspundea încă o dată avansurilor lui. Dar el îşi îndepărtă brusc mâna şi buzele, retrăgându-se.

— Ce...? oftă ea, privindu-1.

— Ca să-ţi aminteşti de mine, dragă, spuse el. Până data viitoare, înţelegi? zâmbi el ca un

rechin.

Ea era foarte dezamăgită, dar ştia că se va înfierbânta doar gândindu-se la data viitoare şi la treaba pe care nu o terminaseră în pat.

— Bine, oftă ea.

— Şi acum, spuse el, mai bine plec. îmi duc curul înapoi acasă.

Coborî din pat şi începu să se îmbrace. Ea rămase întinsă, urmărindu-1, displăcându-i că pleacă, dar urmă- rindu-1 cu plăcere cum se îmbracă, urmărind mişcarea muşchilor lui puternici, lipiţi de hainele scumpe.

După ce termină, se duse la ea, se aplecă şi o sărută. Apoi se ridică şi îi zâmbi.

— Ţinem legătura, spuse el.

Ea dădu din cap.

— De-abia aştept, îi spuse, şi aşa era.

Apoi îl urmări cum se îndreaptă spre uşă, îi trimise o bezea, apoi cum iese.

începu şi ea să se îmbrace, încet, savurând oboseala corpului ei, sentimentul de saţietate care o cuprinsese, în ciuda complicaţiilor pe care le presupuneau întâlnirile cu el, de-abia aştepta următoarea întâlnire.Iubea şi ura în acelaşi timp aceste întâlniri clandestine, dar erau necesare. Nu trebuia ca cineva să-i vadă împreună. în primul rând, el era în proces de divorţ şi, până termina, trebuia să pară un înger. Şi, în al doilea rând, ea era o trădătoare.

Da, sunt o trădătoare, se gândi ea. *Mă culc cu duşmanul, îi trădez pe Joanna şi pe Josh. îl ajut să-i aducă la ruină aşa cum pot. Dându-i informaţii. Şi, oh, oh, oh! îi aşteaptă în curând o altă mică surpriză la pepinieră. Dar nu-mi pasă, se hotărî ea. Joanna şi Josh au avut întotdeauna totul. Totul! Şi e un preţ mic pentru a-l căpăta pe Peter Rossi. Să am puterea şi banii lui. Şi corpul lui sexi care mă excită aşa de tare.*

Ah, da, se gândi iar Christina, *sunt o trădătoare. Dar pentru cea mai bună cauză: pentru mine.*

Capitolul treisprezece

Josh, la pepinieră, ridică telefonul.

— Alo? spuse el.

— Domnul Lawrence? întrebă o voce gravă.

Fără să vrea, Josh simţi un fior îngheţat pe şira spinării. Cunoştea acea voce şi îl îngrozea, dar, după un moment, mânia înlocui reacţia iniţială. încercând să vorbească cât mai normal posibil, spuse:

— Da, domnule Rossi.

— Mă întrebam, spuse Peter Rossi, dacă nu cumva v-aţi răzgândit în privinţa vânzării.

Josh putea auzi amuzamentul în vocea suavă a banditului, ceea ce-1 înfurie şi mai mult. Nu mai reuşi să-şi stăpânească mânia.

— Nu! strigă el. *Nu* vând. Nu ţie. *Nimănui!*

Trânti receptorul în furcă, apoi îşi îngropă capul în palme. *Ticălosul,* se gândi el. *Mârlan blestemat.* Respiră adânc, încercând să-şi revină, mintea învârtindu-i-se în cerc.-

Ar trebui să sun chiar acum la poliţie, se gândi el. *Dar pentru ce? Ce să le spun? Că, de fiecare dată când am probleme la pepinieră, Peter Rossi mă sună imediat şi mă întreabă dacă nu vreau să vând*

?Se ridică şi se îndreptă spre recepţie, trântind uşa.

— Luna, spuse el, fără s-o privească. Mă duc acasă. Preia tu mesajele.

— Sigur, şefu', spuse ea, urmărindu-1 cu ochii mari cum trânteşte uşa după el.

Josh lăsă uşa vestiarului să se închidă în urma lui şi se aşează pe bancheta veche de pin cu o bufnitură puternică, îşi desfăcu şireturile de la ghete, le aruncă deoparte, apoi îşi scoase şosetele transpirate şi le aruncă pe jos.

— Joanna! strigă el, încruntându-se. Joanna!

Nu-i răspunse nimeni. Se ridică şi lovi o gheată, tri- miţând-o de-a lungul podelei până ce se lovi de piciorul mesei.

— Joanna! strigă iar. Joanna! O porni spre bucătărie, hotărât să-şi găsească nevasta.

Şi acum unde naiba mai e? se întrebă el. Era sătul de această acum veşnică vânătoare. Nimeni nu sunase aici toată după-masa, şi afurisita de femeie nu voia să-şi ia telefon celular.

Refuzul ei nu-1 deranjase la început, dar acum îl înnebunea. Parcă ar fi fost un complot împotriva lui.

Se uită prin bucătărie. Nici urmă de Joanna. Nici de Connie. Nici un bilet. Urcă scările strigând. Nici un răspuns.

Unde naiba e când am nevoie de ea?

Coborî în goană scările şi se întoarse în vestiar de unde îşi luă o pereche de Top-Sider-

i. Apoi, mergând spre terasă, se uită spre piscină.

Nu se vedea nimeni.

Traversă micul podeţ care ducea la piscină şi se uită la platoul pe care era construită piscina.

Nimic. Nimeni. Rahat!

O porni prin vechea livadă de meri, îndreptându-se spre grotă şi aproape se lovi de April, care apăruse dintre copaci.

— Au, spuse ea. Ce te grăbeşti aşa? Apoi văzu expresia de pe faţa lui. Ce s-a întâmplat, Josh?

— Joanna, spuse el, printre dinţi. Joanna. Vreau să zic că se întâmplă ceva şi am început să mă enervez.

— Vai, spuse ea, chiar *eşti* supărat.

— îmi pare rău, spuse el. Sunt doar...

— Eşti la capătul răbdării, termină ea pentru el. Şi este normal. Vrei să discutăm?

— Nu, spuse el. Ei, nu prea ştiu. Poate...

Ea îl luă de cot şi-l trase în sus, spre piscină.

— Hai, îl mângâie ea. Să stăm jos. Cred că ai nevoie să te răcoreşti.

Se aşezară la una dintre mesele de lângă piscină. Deşi era cald şi umed, se simţea o briză uşoară, iar April se gândea că, doar uitându-se la piscină, se răcoreşte.

April zări privirea învinsă de pe faţa lui Josh şi se simţi tulburată. *Este întotdeauna aşa de bine dispus, aşa de fericit,* se gândi ea, *dar, la urma urmei, nu este de fier.* Se hotărî să-l lase să vorbească el dacă voia, pentru că

ea nu dorea, chiar dacă îi dăduse ocazia.

— Ai văzut-o la prânz? întrebă el, privind-o.

April îşi scutură capul.

— Nu, spuse ea, n-am văzut-o toată ziua. Când am ajuns aici dimineaţă, ea plecase deja.

— Ciudat, spuse el. Părea mai perplex ca niciodată.

— Probabil are cumpărături de făcut, Josh, spuse April, zâmbind, încercând să-l calmeze, dar necrezând nici ea ce spune. Cine pleacă la cumpărături la ora opt dimineaţa? Şi, în afară de asta, ştia că Joanna venea întotdeauna acasă la prânz.

Josh o privea.

— Se poate, îi spuse el, dar mă îndoiesc…

— Nu ţi-a lăsat un bilet, ca de obicei? întrebă April.

El dădu din cap.

— Nu, îi răspunse, şi asta chiar m-a îngrijorat.

— Ei, hai, Josh, zise April. Ea este aproape întotdeauna aici, nu? Dimineaţa, la prânz şi seara.

El oftă.

— Da, aprobă el. De obicei este, dar în ultima vreme… nu ştiu. Am impresia că ceva nu este în regulă.

— Poate ai avut o zi grea, îi spuse April. Poate reacţionezi puţin exagerat.

El dădu din cap.

— Mda, a fost o zi grea, într-adevăr. îşi încrucinse braţele. Ca să nu spun mai mult. A fost

cea mai rea, April.

— Cum? spuse ea. Domnul O'Hara n-a fost pe aici şi nu ţi-a dat o altă sută de mii de dolari? încerca să învioreze atmosfera, dar nu reuşise.

Josh se strâmbă.

— Nu, spuse el. Aş fi vrut eu. Se trânti în scaun. Este ceva serios. Cred că cineva încearcă să saboteze pepiniera.

— Eşti serios? îl întrebă, surprinsă.

— Foarte serios, spuse el.

De unde ştii? îl întrebă. [1]El se îndreptă.

— Să bem un pahar de vin, da?

— Oh, Josh, spuse April, n-ar trebui. Trebuie să plec în câteva minute.

— Doar un .pahar?

îi auzi rugămintea din voce şi îşi dădu seama că are nevoie să discute cu cineva.

— Ei bine... în regulă, spuse ea, dar doar un pahar.

— Mă duc sus să aduc o sticlă şi pahare, îi spuse el. Vin imediat.

April îl urmări îndreptându-se spre bucătărie, între- bându-se ce se putuse întâmpla la pepinieră de-1 supărase aşa de tare. Poate nu e chiar atât de grav, totuşi, se gândi ea. Poate asta şi dispariţia Joannei făcuseră ca totul să pară mult mai rău decât era.

Reveria ei fu întreruptă de Woody, care apăru brusc lângă ea.

— Oh, Doamne, Woody! spuse ea. M-ai speriat de moarte.

— Eşti nebună, şopti el, cu ochii lui sclipitori aţintiţi asupra ei.

— Poftim? întrebă ea.

— April, te joci cu focul, spuse el, cu aceeaşi voce abia audibilă. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre livadă, părăsind zona terasei şi munca din acea zi.

Doamne, se gândi April, ce probleme are? Ar trebui să mai discut cu el. Se întrebă cât fusese de deşteaptă să-l aducă pe Woody s-o

ajute, fără să bănuiască că se va comporta astfel. Dar, îşi aminti ea, în alte dăţi, când Woody o ajutase, nu avusese clienţi ca cei de acum.

Josh se întoarse cu o sticlă de vin rece.

— Poftim, spuse el, turnând în pahare. îi dădu paharul lui April, apoi se aşează.

April sorbi puţin vin rece.

— Bun, acum spune-mi ce s-a întâmplat la pepinieră. Chiar crezi că a fost un sabotaj?

— Sunt sigur, replică Josh. A început acum câteva săptămâni. Când sistemul de aspersoare n-a funcţionat. Dacă n-ar fi fost atent Cari, am fi pierdut o grămadă de orhidee. Ori înecate, ori uscate.

— îmi amintesc că mi-a povestit Joanna, spuse April. Dar credeam că nu a funcţionat computerul.

— Tehnicienii care au venit n-au fost de aceeaşi părere, răspunse Josh. Bănuiesc că cineva a umblat la sistem.

— Poate vor să se acopere, spuse April. Ca sistemul lor să nu pară a fi fost de vină.

— Mă îndoiesc, spuse Josh. Au o reputaţie strălucită în domeniu.

— Dar dacă a fost un sabotaj, întrebă April, cine ar fi putut să fie? Şi de ce?

Josh o privi calm.

— Am o bănuială, răspunse el. Familia Rossi încearcă să ne cumpere afacerea. Au o companie uriaşă care ne înconjoară şi doresc să se extindă.

— Iar voi aţi refuzat să vindeţi, presupuse

April.

— Da, spuse Josh, luând o înghiţitură de vin şi lăsând paharul jos. Am putea obţine suficient pentru a ne retrage şi a ne apuca de altceva, dar tatăl Joannei îndrăgea cu adevărat acest pământ. Şi afacerea. Şi-a petrecut întreaga viaţă aici. Şi Joanna ţine foarte mult la ea.

April îl privi.

— Şi tu la fel, spuse ea. Ai morbul orhideelor şi eşti devotat afacerii.

Josh încuviinţă.

— Mda, spuse el, zâmbind. Ai dreptate. Tăcu, pierdut în gânduri.

— Deci crezi că fraţii Rossi te sabotează, spuse ea.

— Da, spuse Josh. După episodul cu aspersorul de ceaţă, Peter Rossi m-a sunat imediat să-mi mai facă o ofertă.

— Cum? spuse April. Vorbeşti serios?

— Da, spuse el. E ca şi cum s-ar juca.

îl privi uimită.

— Ai spus poliţiei asta?

— Da, spuse el. Nici o brânză. Ei nu pot face nimic. Nu au nici o dovadă.

— Am înţeles, răspunse ea. Şi acum s-a mai întâmplat ceva?

Josh oftă.

— E o epidemie de fungi într-una dintre sere. *Phytoph- thara,* cred. Este o ciupercă neagră de mucegai care a atacat unele dintre *Phalaenopsis.*

— Oh, Doamne, nu, exclamă April. E ceva grav?

— Nu ştiu încă, spuse el. Dar e doar într-o seră. în care nu sunt decât *Phalaenopsis.* Am analizat mucegaiul, dar, de fapt, nu mai contează. Ne putem lua adio de la unele plante şi, pentru cele pe care le putem salva, este începutul unei perioade dificile de îngrijire. Multe orhidee trebuiau să fie expediate, aşa că trebuie să cumpărăm sau să pierdem comenzile.

— E groaznic! spuse April.Ce e mai ciudat e că mediul în care trăiau acele orhidee era perfect. Exact cum ar fi trebuit să fie. Aerul, temperatura, umiditatea, spaţierea, toate erau perfecte. Ciuperca n-ar fi trebuit să apară.

— Ai anunţat iar poliţia? întrebă April.

— Da, spuse el, şi, ca şi data trecută, n-au găsit nici un semn de intrare forţată. Nimic. Şi, tot ca atunci, Miguel, paznicul de noapte, n-a văzut şi nici n-a auzit nimic ieşit din comun. Şi spune că nici câinele de pază pe care l-am luat n-a dat alarma.

Se opri şi mai bău vin.

— Desigur, continuă el, fiind vorba de o ciupercă, cineva, un client de exemplu, ar fi putut s-o pună în sera cu *Phalaenopsis* în timpul zilei. Dar nu prea cred, pentru că puţini intră aici, şi aceştia sunt în general conduşi de cineva.

— Oh, Doamne, spuse April. E din ce în ce mai greu. Goni o insectă care se învârtea lângă vin. Ai primit şi acum un telefon?

— Da, spuse el, şi un telefon. O privi. înţelegi de ce am spus că se joacă cu mine?

— Of, spuse ea, e sinistru. Era acelaşi tip, cum îi zice, Peter...

— Peter Rossi. Dădu din cap. Şi eu încep să cred că e puţin sinistru. Oamenii ăştia sunt nemiloşi şi lipsiţi de scrupule, dar, la naiba, nu-mi vine să cred că are curajul să mă sune chiar aşa. Adică... pare că nu se teme de nimic.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă ea.

— Nu ştiu, April, spuse el. Chiar nu ştiu. De

aceea m-am şi supărat aşa de tare că Joanna nu e aici. Trebuie să vorbesc cu ea.

April rămase cu ochii pe el. Se prăbuşise iar în scaun şi părea învins. Şi-ar fi dorit să-l facă să se simtă mai bine, dar ştia că nu are cum.

— Sunt sigură că Joanna va veni repede, spuse ea în cele din urmă. S-a dus probabil la cumpărături şi a uitat cât e ceasul. Ştii că uneori e cam zăpăcită.

El o privi.

— Mulţumesc că m-ai ascultat, îi spuse, şi că ai încercat să mă înveseleşti. Zâmbi. Eşti cu adevărat... specială.

April simţi iar sentimentul acela neplăcut, acel alean pe care el i-1 provoca şi ştia că începuse să roşească uşor.

— Mulţumesc, Josh, spuse ea. Tu şi Joanna sunteţi foarte speciali. Luă o ultimă înghiţitură de vin şi lăsă paharul jos. Ar trebui să plec acum. Am multă treabă acasă.

El se ridică.

— îmi pare rău, îi spuse. Ai muncit aici toată ziua, iar eu te-am mai ţinut şi în plus.

— Nu-i nimic, îi spuse ea, zâmbind. Se ridică şi îşi luă geanta. Nu e nici o problemă. Pentru asta sunt prietenii.

Josh, ridicându-se şi el, luă paharele şi sticla de vin.

— Ei, îţi mulţumesc mult. O privi. Şi mă bucur că ne consideri prieteni.

— Şi eu, spuse ea, îndreptându-se spre

casă. Şi eu.

Plaja se întindea în faţa ei, o întindere pustie, colorată de la gri închis, acolo unde valurile atingeau ţărmul, până la bej şi la albul arid al dunelor. Lemnele aduse de apă zăceau ca nişte creaturi preistorice, iar alge în formă de tuburi, cu o textură ca de cauciuc, erau întinse pe tot ţărmul. Spre sud putea vedea un pescar singuratic cu o undiţă în mână şi, mult dincolo de el, turnurile centralei de la Moss Landing.

Se întoarse şi privi spre nord, vântul împingându-i părul pe faţă. Cu amândouă mâinile, şi-l trase din ochi. De-abia zărea ceea ce ştia că este Santa Cruz, iar ceaţa, care venea în valuri dinspre ocean, va reduce în curând vizibilitatea la zero. în apropiere, îl putea vedea pe Joe Cămilă, numele pe care-1 dăduse ea uriaşei grămezi de lemn în formă de cap de cămilă care însemna cărarea printre dune ce ducea la vechea cabană de pe plajă.

Mersese mile întregi şi pierduse noţiunea timpului, chiar dacă poziţia soarelui şi intensitatea lui relativă îi aminteau cum zbura timpul. Trebuia să se fi întors acasă acum câteva ore.

Astăzi, se hotărâse ea, va fi diferit. Plecase la plajă de îndată ce Josh se dusese să muncească, fără să-i lase vreun bilet, fără să spună cuiva ce avea de gând. Această

escapadă egoistă era un lux şi nu avea nici o scuză. Voia să fie singură în vechea cabană a tatălui ei, pe plaja pe care o iubise întreaga viaţă. Nici un loc nu însemnase aşa de mult pentru ea ca această cabană simplă, rustică, în care îşi petrecuse weekendurile şi vacanţele cu tatăl şi sora ei şi unde ea şi Josh îşi petrecuseră primele luni încântătoare ale căsătoriei lor.

Pe când se apropie de capul cămilei, simţi brusc o slăbiciune în mâini şi în picioare. Se aşeză pe nisip, aranjând cu grijă grelele pungi de plastic pline cu scoicile pe care le strânsese. Erau câteva sute, unele perfecte, dar majoritatea aparte. însă vor putea fi folosite, îşi spuse ea. Fiecare. întregi sau incomplete, frumos colorate sau şterse, nu conta.

Privi spre orizont, care dispărea încet în ceaţă, şi văzu că soarele începe să apună. Sfârşitul zilei, se gândi ea. Sfârşitul zilei. Ochii i se umplură de lacrimi şi le lăsă să-i curgă pe faţă. în mod normal, ar fi încercat să le ascundă, dar acum lăsă şuvoiul să curgă necontrolat în jos pe pulover. Corpul îi era zguduit de suspine şi îşi puse braţele pe stomac. în ciuda urletului vântului, îşi putea auzi propriile suspine agonizante, le auzea cum devin din ce în ce mai puternice, ţipete ascuţite alternând cu gemete de durere.

Ţipetelor ei îi răspundeau doar urletul vântului şi al suriului, ţipetele păsărilor, zgomotul pungilor de plastic biciuite de vânt.

După ce îi trecu accesul de furie, cu trupul istovit, se prăbuşi pe nisip, cu pieptul umflat, cu nisipul sărat izbind-o în faţă. Se odihni acolo un timp, trăgându-şi sufletul, devenind treptat conştientă de ceea ce o înconjura.

Când se aşeză, observă că începea să se întunece. Se ridică, scuturându-şi nisipul de pe haine, de pe faţă, moartă de oboseală.

Luându-şi sacoşele pline de scoici, o porni pe nisipul uscat, croindu-şi drum spre cabană. Trecu de mormanul de nisip adunat în faţa uşii fără să se sinchisească. Nu-i păsa că va duce tot nisipul în casă.

înăuntru, lăsă scoicile pe un scaun, apoi aprinse lumina. Se îndreptă spre baie, aprinse şi acolo lumina şi se privi în oglindă.

— în ce hal arăţi, fată, murmură ea. începu să râdă, dar se opri repede. Nu mai voia să plângă. Se spălă pe faţă, apoi îşi perie părul. După aceea stinse lumina şi se întoarse în sufragerie.

Ar trebui să fac ordine în dormitor, se gândi ea. *Şi să iau vinul şi paharele şi...*

— Las-o baltă, spuse ea, cu voce tare. *Nimeni nu mai vine pe aici,* se gândi ea, *şi, oricum, ce mai contează?*

îşi strânse pungile cu scoici, închise casa şi se îndreptă spre maşină. Câteva minute rămase tăcută, respirând adânc, apoi pomi maşina, simţind că e cazul să meargă acasă şi să joace rolul nevestei bune.

Josh opri duşul fierbinte şi ieşi pe marmura rece. Lu- ându-şi un prosop mare, alb, pufos, începu să se şteargă, îngânând un cântec. Când auzi maşina în curte, aruncă prosopul jos şi luă halatul de baie de pe cârligul de alamă de la uşă. Ieşi din baie pe coridor şi se îndreptă spre scări.

în sfârşit, se gândi el, coborând scările. *Acum*

vom vedea cu ce s-a ocupat Joanna — sau cu ce spune că s-ar fi ocupat.

Ajunse jos tocmai când Joanna intra, cu braţele pline cu pungi de plastic.

— Salut, ciripi ea, veselă.

Josh se simţi uşurat, înveselit de prezenţa ei scânteietoare.

— Stai o clipă, scumpo, îi spuse. Lasă-mă să te ajut.

Se grăbi şi ţinu uşa larg deschisă, încercând în acelaşi
timp să-i ia câteva pungi din mână, lucru imposibil, pentru că pungile erau încurcate pe degetele ei.

— Au! spuse ea. Mi-am prins mâinile.

— *t*Dă-le drumul, îi spuse el.

— Dar sunt murdare, Josh! exclamă ea. Sunt pline de nisip şi de naiba mai ştie ce.

— Nu contează, dă-le drumul.

Joanna lăsă pungile pe jos, apoi se trase înapoi şi îl sărută pe buze.

— Bună, frumosule, îi spuse ea. Mă bucur că ai fost aici să mă ajuţi. Nici nu mi-am dat seama cât sunt de grele.

El simţi imediat mirosul de alcool din respiraţia ei şi rămase uimit. Joanna, care întotdeauna mirosea a parfum exotic, apăruse duhnind ca o cârciumă. Apoi observă că hainele ei erau în dezordine şi părul vâlvoi.

— Ce ai aici? întrebă el. Miroase ca la piaţa de peşte.

— A, ceva grozav! spuse Joanna, încântată.

Am fost la vânătoare de scoici şi am găsit tot felul de minuni!

El zâmbi, cuprins de farmecul şi încântarea inocentă a soţiei lui.

— Uite, spuse ea, cotrobăind printr-o pungă. O pungă plină cu bucăţele de scoici. Grozave pentru fundalul grotei.

— Mda, spuse el, ai găsit destule. Am nişte pungi de gunoi în bucătărie în care putem pune astea, aşa că lasă-le aici.

— Grozav, spuse ea. Eşti aşa deştept.

îl urmări în bucătărie. Deschizând uşa frigiderului, spuse:

— Vin alb de la gheaţă. Exact ce-a prescris doctorul după ce am cărat toată greutatea asta.

Am pus două sticle mai devreme, ar trebui să fie reci acum, spuse Josh, scoţând câteva pungi de gunoi dintr-o cutie

— .Şi tu? întrebă ea. Vrei nişte vin?

— Sigur, răspunse el. Mă întorc imediat. O pomi spre ieşire, după care se întoarse iar spre ea. Vrei să le pun la spălătorie ca să le putem muia?

— Ar fi grozav, Josh.

El se întoarse în holul de intrare în timp ce Joanna deschise sticla de vin, luă două pahare de cristal din dulap, apoi duse sticla şi paharele pe masa de pe terasă.

Se aşeză sub umbrela cea mare şi se uită înspre piscină. Ceaţa se învârtea în valuri şi ar fi fost plăcut să se relaxeze în piscină. îi lipsea înotul de seară, dar se hotărî că era prea obosită ca să se apropie de piscină. în depărtare vedea bancuri uriaşe de ceaţă acoperind vârfurile munţilor.

Josh apăru în spatele ei şi îşi puse mâinile puternice pe umerii ei, masând-o uşor.

— Vai, ce bine e, spuse ea, privindu-1 şi zâmbind visător. închise ochii şi se abandonă senzualităţii mâinilor lui.

— Nu ţi-e foame? întrebă Josh. E trecut de ora mesei şi Connie a pregătit munţi de mâncare în frigider.

— Cina, spuse ea, ridicându-se. E aşa de târziu?

— îhâm, spuse Josh.

— Vai, spuse ea, habar n-aveam.

— Ai băut cumva? o întrebă el. Nu-ţi stă în

caracter să uiţi de cină.

— Da, exclamă ea. Şi a fost foarte bun. M-am oprit la Umberto, am băut nişte vin şi am admirat apusul de pe terasă.

— La Umberto? întrebă el. Dar nu-ţi plăcea acolo.

— Acum a fost foarte bine, spuse ea. Din cauza apusului. Nici n-am mai observat florile de plastic şi mobila.

Josh râse.

— Eşti în toane bune, nu? O mai mângâie pe umeri, apoi se aşează la masă lângă ea. Ai fost singură? o întrebă el.

Ea încuviinţă, adormită.

— Mda, spuse ea. Doar eu şi singurătatea mea.

Josh nu ştia dacă să creadă ce spunea ea sau nu, dar
avea cumva impresia că îl minţea. Evident căutase scoici şi băuse, dar la Umberto? Cu toţi copiii şi surferii şi turiştii?

Voia să ştie ce punea la cale, dar se uită la figura ei somnoroasă şi înţelese că nu mai este cazul să investigheze în continuare. Aş *vrea să pot discuta cu ea,* se gândi el. *Şi trebuie să-i spun ce s-a întâmplat azi la pepinieră. Dar acum nu este momentul. Nu după ce a băut.*

— April era aici când am ajuns acasă, spuse el, schimbând subiectul.

— Cum era? întrebă Joanna, luând o înghiţitură de vin. I-am simţit lipsa azi.

— Era foarte bine, spuse el, dar cred că vrea să te întrebe ceva.

— Mai există şi ziua de mâine, spuse Joanna. Şi, oricum, am încredere în ce face ea. Se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii.

— A, spuse Josh. Era să uit. A sunat Christina. Cu puţin timp înainte.

Joanna deschise ochii.

— Şi ce doreşte preţioasa mea soră? întrebă.

Vrea să ştie dacă te duci în vizită la ea, aşa cum i-ai promis.

Timpul să spui adio

— Of, Doamne, am uitat. Cu proiectul ăsta şi cu toate celelalte...

— I-am spus că nu ştiu, zise Josh. Nu ştiam nici măcar că ai sunat-o şi i-ai spus că te duci la ea.

Joanna întoarse privirea.

— Ei bine, m-am gândit Că poate are nevoie de puţină companie, spuse ea. Ştiu că e foarte nefericită după divorţ. Se uită la Josh. Am fost groaznic de neglijentă. Christina suferă, iar eu...

El se întinse şi o prinse de mână.

— Nu-ţi fă griji acum, Joanna, îi spuse blând. Hai. Se ridică, trăgând-o după el. Voi

aranja ceva de mâncare ca să umplem stomacul tău cel gol.

Joanna îl lăsă s-o ridice, apoi rămase lângă el. El o trase mai aproape, lângă corpul lui aproape gol şi o sărută tandru.

Ea îi simţi căldura şi inhală mirosul lui masculin şi îşi dădu seama că el era excitat. O, *Doamne,* se gândi ea. *îmi displace să-l dezamăgesc pe Josh, dar sunt aşa de obosită.*

îl privi în ochi.

— Josh, şopti ea, eu sunt... sunt cu adevărat extenuată. Cred că voi face un duş rapid şi mă voi duce direct în pat.

— Eşti sigură? întrebă el, nedorind să-i accepte refuzul.

Ea dădu din cap.

— Sunt obosită.

— Bine, spuse el, lucirea senzuală din ochi dispărân- du-i. Eu mai rămân puţin. îşi luă mâinile de pe ea.

Noapte bună, spuse Joanna. îl sărută uşor pe buze şi se îndreptă spre bucătărie

.El se gândi că ar fi trebuit să fie supărat pe ea, dar nu reuşea. Păruse aşa de fericită când intrase în casă, iar acum părea aşa de... fragilă.

Josh o urmări cum dispare în casă, apoi se aşează şi mai luă o gură de vin. Se simţea mai nedumerit ca niciodată şi nu înţelegea deloc comportarea ei. *A dispărut toată ziua şi a venit*

băută acasă, se gândi el. *Spune că a fost la o cafenea pe care o detestă. A uitat că i-a promis surorii ei că o va vizita. Nu a vrut să mănânce.*

Dar cel mai rău din toate, îşi spuse el, *este că nu a vrut să facem dragoste.* Nu-şi amintea când îl refuzase ultima dată. în toţi anii căsătoriei lor se întâmplase doar de câteva ori. Fusese ori foarte bolnavă, ori supărată din anumite cauze. Dar acum? Parcă nu-i mai spusese niciodată că era prea obosită.

Oare nu mă mai doreşte? se întrebă el. îşi spuse că era ridicol să gândească aşa. Era paranoia. Nu făcuseră dragoste de multe ori în ultima vreme? Şi nu fusese la fel de grozav ca întotdeauna? *Atunci ce naiba se întâmpla?*

Capitolul paisprezece

Josh stătea pe un scăunel în baia de marmură, privind fix pachetul pe care-1 avea în mână. Ochii lui erau plini de lacrimi şi avea privirea unui animal rănit.

De ce nu mi-am făcut timp să vorbesc cu ea? se întrebă el încă o dată. Dar ştia de ce, bineînţeles. La pepinieră, ultimele zile fuseseră o nebunie de activitate fără oprire, toţi lucrând peste program, izolând şi îngrijind plantele infectate cu fungi, cumpărând alte plante.

Şi în tot acest timp, viaţa sa de acasă —

legătura lui cu Joanna — devenise un coşmar.

Privind fix pachetul, simţea că Joanna este parcă o cu totul altă persoană, cineva ascuns, nepăsător şi rece. *Sau,* se gândi el, *poate n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat.*

Voise să se întoarcă repede acasă, pentru că era extenuat. O căutase peste tot ca să-i ureze noapte bună. Mai devreme fusese în biroul ei micuţ, lucrând la computer, aşa că se dusese mai întâi acolo. Dar computerul era oprit şi ea nu mai era acolo. Se uitase în baie să vadă dacă nu cumva era acolo şi zărise pachetul acela ofensator pe şemineul de marmură. în văzul tuturor.

La început rămăsese împietrit. Apoi durerea trecuse, o durere aşa de mare încât nu reuşise să se simtă încă furios. Se aşezase pe scăunel şi încercase să-şi închipuie ce putea face.

Trebuie să discut cu ea despre asta. Chiar acum, se gândi *el, fără alte amânări. Fără scuze. Asta este.*

înhăţă pachetul şi se îndreptă în josul scărilor spre bucătărie. Era probabil acolo sau în cameră. Când ajunse în bucătărie o văzu turnându-şi un pahar de vin.

Ea îl văzu cu coada ochilor.

— Vrei şi tu? îl întrebă. îşi umplu paharul, apoi se întoarse cu faţa spre el.

Josh se plantă în faţa ei şi îi arătă pachetul.

— De ce? întrebă el, jalnic.

Joanna se uită la pachetul din mâna lui şi faţa ei deveni albă, ca de stafie. Lăsă paharul de vin să-i alunece printre degete şi să se spargă pe pardoseala de gresie mexicană, sticla şi vinul împrăştiate peste tot.

— De ce, Joanna? repetă Josh. Pe cât de mult o iubea, în acel moment îi venea s-o lovească, lucru pe care nu-1 mai făcuse niciodată. Lucru pe care nu şi-ar fi imaginat că va dori să-l facă vreodată până în seara aceasta.

— Eu... eu..., se bâlbâi Joanna. Brusc ţipă ca un animal rănit, începu să plângă şi se repezi peste cioburile de sticlă, ignorându-le, trecu de Josh şi ieşi din bucătărie.

Josh rămase privind paharul spart şi vinul. Apoi deschise dulapul în care era coşul de gunoi şi aruncă pachetul cu anticoncepţionale înăuntru. Trânti uşa cu forţă, apoi se întoarse şi urcă în dormitor. Era hotărât să discute cu ea. Chiar în acea seară.

încercă să deschidă uşa dormitorului, dar era blocată.

Joanna, strigă el, te rog scumpo, descuie uşa. Trebuie să discutăm

.Nu primi nici un răspuns şi începu să bată cu pumnii în uşă.

— Joanna, strigă el, trebuie să discutăm treaba asta. *Acum.* Deschide.

îşi lipi urechea de uşă, dar, de cealaltă parte, nu se auzea nici un sunet. îşi ridică pumnii ca să lovească iar, dar îi lăsă jos, simţindu-se brusc ridicol.

E deja nefericită, îşi spuse el. *De ce s-o supăr şi mai tare?*

Se îndreptă spre o cameră de oaspeţi şi, mergând spre pat, observă barul pregătit pentru oaspeţi. Erau mai multe sticle de lichior şi pahare pe o tavă mare de argint. Gheaţa se terminase, dar nu conta. îşi turnă o duşcă generoasă de scotch, apoi îşi scoase halatul şi se tolăni în pat, privind tavanul şi bând scotchul. Nu mai dormise în acea cameră până atunci şi i se părea ciudat că Joanna nu e lângă el. Se întrebă dacă va reuşi să adoarmă. în capul lui era o asemenea agitaţie de emoţii şi gânduri încât se îndoia că va reuşi să aţipească. Privi paharul de scotch, dar se hotărî că nu-i mai trebuia şi o mahmureală în dimineaţa următoare, pe lângă toate celelalte.

Dar nu contează, îşi zise el, *mâine e ziua D. Vom discuta despre asta chiar de-ar veni sfârşitul lumii.* Apoi, obosit cum era, căzu într-un somn paşnic şi adânc.

Josh se trezi speriat din somn. îşi dădu imediat seama că nu e în patul lui şi, cu ochii deschişi, privi iute prin încăpere. Chiar aşa, uşor dezorientat, ştia unde se află. Apoi îşi aminti noaptea trecută şi ce se întâmplase.

Se ridică încet şi privi ceasul de pe măsuţa de lângă pat. Aproape şapte. Privind pe fereastră, îşi dădu seama că lumina era gri, uniformă. Ceaţa nu se ridicase încă, probabil va mai dura multe ore.

îşi lăsă picioarele jos, apoi observă halatul de baie pe care-1 aruncase în noaptea trecută. îl îmbrăcă, apoi se ridică. îşi întinse braţele şi-şi rostogoli capul, căscând cu gura până la urechi.

— Acum trebuie s-o găsesc pe Joanna, spuse el cu voce tare. Chiar acum. Ştia că trebuie să acţioneze repede, înainte să piardă ocazia. Joanna era în stare să dispară pe undeva înainte de a reuşi să discute cu ea.

Se îndreptă spre baie. Uşa era puţin deschisă, dar rămase şi ascultă o clipă înainte de a intra. Tăcere. Şi apoi o auzi în baie.

Plânge, se gândi el, nefericit.

Trecu prin dormitor şi deschise uşa de la baia mare, din marmură, a Joannei. Ea stătea în faţa măsuţei de toaletă, ţinându-şi capul în mâini.

— Joanna! strigă el. Joanna, ce este? Ce s-a întâmplat? Zbură spre ea şi o îmbrăţişă uşor, încercând s-o liniştească.

Când plânsul ei se opri, în cele din urmă, ea se întoarse şi-l privi cu o expresie îndurerată. Faţa ei, brăzdată de lacrimi, era roşie, iar ochii umflaţi şi iritaţi. îşi lăsă capul să se sprijine pe umărul lui.

— Joanna, draga mea Joanna. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat, îi ceru cu o voce neliniştită, strângând-o mai tare în braţe.

Ea rămase tăcută, apoi se ridică şi se duse la chiuvetă, unde dădu drumul la apa rece. Se stropi repede pe faţă de câteva ori cu apa îngheţată, apoi se şterse cu un prosop pufos.

După ce termină, se întoarse spre el, privindu-1 în ochii albaştri. Oricât ar fi amânat să-i spună inevitabilul, îşi dădu ea seama, acum trebuia să-i spună adevărul. Descoperise anticoncepţionalele, iar boala ei progresa aşa de repede încât nu se mai putea ascunde de el prea mult.

— Trebuie să discutăm, spuse ea, strângându-şi braţele în jurul corpului.

— Ce este, Joanna? întrebă el, trecându-şi braţele pe după mijlocul ei.

Vedea panica din ochii lui şi nu se putea gândi decât la tortura pe care o va suferi acest om minunat din cauza veştilor pe care urma să i le dea.

Se întinse şi îi luă o mână între ale ei.

— Mai întâi, ce ar fi dacă am lua nişte cafea şi am merge s-o bem pe terasă? E bine aşa?

— Sigur, răspunse el, strângându-i mâna între ale lui.

Coborâră împreună la bucătărie şi trecură peste ritualul matinal al făcutului cafelei ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe când ieşiră afară, ceaţa dimineţii se învolbura pe terasă în valuri nesfârşite. Se aşezară sub umbrela cea mare, îmbrăcaţi încă în halate, bând cafeaua fierbinte.

Josh se întinse şi îi luă iar mâna. Nu ştia de ce este aşa de nervos, nu îşi amintea să mai fi simţit o astfel de teamă de multă vreme.

— Eu... eu ştiam că ceva nu e în regulă în ultimul timp, dar dacă asta e din cauza mâniei mele din noaptea trecută când am găsit pastilele...

Ea dădu tare din cap.

Nu, nu, Josh, zise ea. Nu te învinovăţi pentru nimic.Se uită în jos, la cafea, ca şi cum ar fi căutat în adâncurile ei cuvintele potrivite, modul cel mai puţin dureros de a-i spune ceea ce trebuia. Dar, se hotărî ea, era doar un singur adevăr.

Privi iar în ochii lui frumoşi. Putea vedea spaima din ei şi îşi dorea să fi putut s-o alunge.

— Voi muri, îi spuse ea, calmă.

Simţi cum mâna lui tresare. Parcă ar fi fost muşcat de un şarpe. îi ţinu mâna şi mai strâns. Văzu cum ochii lui trişti se lărgesc şi cum i se deschise gura pentru a vorbi.

— N-aş fi vrut să-ţi spun, continuă ea, dar acum nu mai am de ales, Josh. Voi muri.

— Să mori? şopti el într-un târziu.

Ea încuviinţă.

— Da. Boala progresează...

— Ce boală? spuse Josh, aproape supărat. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine, Joanna?

— Am cancer, Josh, spuse ea. La cap. Şi e în faza finală.

Pentru o clipă el o privi ca şi cum ar fi înnebunit. Apoi
se ridică şi, îngenunchind, îşi puse braţele în jurul mijlocului ei, capul în poala ei şi o ţinu strâns.

— Eşti sigură, Joanna? întrebă el, aproape în şoaptă.

— Da, aprobă ea. îi mângâie capul cu

degetele, tandru, iubitor. Absolut, Josh.

— Dar... dar... trebuie să putem face ceva! strigă el. Nu ne vom opri de la nimic. Vei merge la cei mai buni doctori. Cei mai buni doctori...

— Josh! spuse ea, fermă. Trebuie să mă asculţi. Se opri, apoi continuă. Doctorii îmi pot prelungi viaţa cu cel mult câteva luni. Cu nişte proceduri oribile, şi radiaţii, şi chimioterapie.

— Atunci..., începu el.

— Nu! strigă ea. Ascultă-mă. *Nu* vreau să câştig câteva luni de chin pentru mine şi pentru cei din jurul meu. îi strânse puternic umerii în mâini. Nu vreau să mor ca tata. Suferind la nesfârşit. în dureri continue. Voi muri în felul meu, Josh. Cu demnitate.

— Dar... dar..., începu el, iar.

— Nu, fără nici un dar, spuse Joanna, blând. Nu înţelegi? Simptomele au început deja. Dureri de cap şi greaţă. Iar acum e mai rău. Uneori nu mai văd clar...

— Dar cum ai descoperit? întrebă el. Când ai fost la doctor?

— Anul trecut în ianuarie am fost în San Francisco la cumpărături şi m-am dus la un doctor de la Stanford. Din cauza durerilor de cap.

— Dar n-ai spus nimic, protestă el. Nici nu ai pomenit că ai avea dureri de cap.

Ea încuviinţă.

— Ştiu, îi spuse, cu o voce normală. Am vrut ca lucrurile să meargă normal. Cât mai mult timp posibil. Şi aşa vreau şi acum. Şi, oricum, doctorii mi-au dat nişte medicamente care mă ajută la durerile de cap. Trebuie doar ca tu să fii conştient de simptome şi de deciziile pe care le-am luat.

— Ce decizii? întrebă el.

— Vreau să mor cu demnitate, spuse ea. Aici, în casa mea. Nu vreau să merg la spital şi nu vreau tratamente care doar mi-ar prelungi puţin viaţa.

— Dar...

— Ţi-am mai spus, Josh. Fără dar. Şi nu încerca să-mi schimbi părerile. Sunt hotărâtă. Se opri şi-l îmbrăţişă puternic. Am avut o viaţă minunată împreună. Am primit cel mai mare cadou — iubirea noastră. Şi, ştiind acestea, pot muri în pace. Nu înţelegi?

El aprobă, dar nu era convins că înţelegea. Ochii i se umplură de lacrimi şi lupta să le oprească. Nimic din ceea ce îi spusese Joanna nu avea încă sens. Totul părea ireal, de parcă vieţile lor ar fi fost acum ale altora, de parcă ar fi fost un film.

— Josh? spuse ea, luându-i mâinile în ale ei. Josh?

— Da? răspunse el, privind-o în ochi.

— Vreau să te rog ceva, ceva foarte

important.

— Orice, răspunse el, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Am vorbit serios când am spus că vreau ca vieţile noastre să continue normal, ca până acum, spuse ea. Ca şi cum toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ştiu că va fi greu, dar aşa vreau eu. Este singurul lucru din lume care m-ar face fericită.

El dădu din cap, nea vând curajul să vorbească. Lacrimile i se scurgeau din ochi fără să le mai simtă.

— Vreau ca tu să mergi la lucru ca de obicei, continuă ea, iar eu voi continua aici ca de obicei. Ştiu că nu va fi uşor, dar aşa vreau eu.

— Cine... cine e doctorul tău? reuşi el să întrebe.

— Ţi-am făcut o listă, spuse ea. Este în sertarul de sus din dreapta al mesei din biroul meu. Toţi doctorii şi numerele lor de telefon sunt acolo. Mai sunt şi două articole referitoare la tipul de cancer pe care-1 am. Te vor ajuta să înţelegi mai bine.

El îşi lăsă capul în poala ei şi ea îl mângâie iar pe păr, plimbându-şi uşor degetele, savurând căldura respiraţiei lui.

Ciudat, se gândi ea. *Credeam că voi plânge când îi voi spune lui. Credeam că nu mă voi descurca. Dar... cu el aici, lângă mine... sau pentru că am fost împreună, mi-a fost mai uşor.*

El se uită la ea...

— De aceea luai anticoncepţionale, nu?

Ea încuviinţă.

— Am aflat că sunt bolnavă imediat după ce începusem să încercăm să avem un copil, aşa că m-am hotărât că mai bine nu. Poate muream înainte de a ajunge la termen. Sau ar fi putut să fie tot felul de complicaţii. Nu-i spuse că ar fi dorit ca el să aibă un copil cu o altă femeie, că spera că va avea un copil cu ambii părinţi în viaţă. Nu, va mai aştepta până să-i spună şi asta. Şi multe altele.

— Of, Joanna, eşti aşa de curajoasă. Ai ţinut totul pentru tine atâtea luni. Aş vrea să-mi fi spus mai înainte, ca să nu lupţi singură. Asta mă face să fiu... furios, cred, pentru că m-ai exclus.

— Trebuia să mă liniştesc eu, îi spuse ea. Şi nu voiam să-ţi spun până la sfârşit, Josh. N-am vrut să mă ascund de tine, Josh, dar, pur şi simplu, n-am putut să-ţi spun.

— Mă bucur că mi-ai spus.

— Şi eu, Josh. Se opri, apoi îi ciufuli părul. Şi acum vreau să te ridici şi să te pregăteşti

de muncă. Să avem o zi normală. îţi aminteşti? April vine în curând, şi Connie la fel. Avem multe de făcut.

— Eşti nebună, Joanna! exclamă el. O zi normală după toate astea?

• — Nu sunt nebună, replică ea, calmă. Şi da, vreau să avem o zi normală. Cât de normală posibil.

— Eşti serioasă? întrebă el, neîncrezător.

— Sigur că da. Şi mă voi supăra dacă nu te ridici acum şi nu te pregăteşti. Fă asta pentru mine, Josh. Ştiu că este greu, dar asta vreau. Va fi mult mai uşor pentru *mine.*

El se ridică şi o privi de sus. Ei i se păru că zăreşte o privire hotărâtă în ochii lui. *Bine,* se gândi ea. *încearcă să fie curajos.* Dar exact la asta se aşteptase din partea lui.

— Du-te, spuse ea. Şi pe urmă coboară şi sărută-mă înainte de a pleca. Şi, dacă poţi, vino la masă ca de obicei.

El rămase acolo, în picioare, nepreavrând să plece.

— Du-te, Josh, îl îndemnă ea, liniştită.

Până la urmă el ieşi din casă, iar ea îl urmări, încercând să-şi fixeze în minte orice răsucire abia perceptibilă a umerilor, cea mai mică mişcare a braţelor. Pentru un moment crezu că dragostea ei pentru el o va copleşi, dar era hotărâtă să rămână calmă, controlată şi cu ochii uscaţi.

Cu toate acestea, îşi şterse o lacrimă din

ochi. *Josh, Josh, Joshi,* se gândi ea. *îţi voi simţi lipsa. îţi voi simţi aşa de mult lipsa.*

Apoi îşi îndreptă umerii şi luă o înghiţitură de cafea.

Poate că sunt pe moarte, se gândi ea, *dar munca mea în această viaţă nu este încă terminată. Nici pe departe. Mai am multe de făcut înainte de a pleca.*

Cartea a Ţ/oua

April şi Josh

Ţoatna si iarna anului 9,000

Capitolul cincisprezece

April stătea lângă masa mare din bucătărie, bând cafea şi ciugulind un sandviş cu unt, cu gem de afine pe o felie, şi cu gem de portocale pe cealaltă. Ziarul de dimineaţă era întins pe masă, iar ea îl privea în timp ce mânca. Când sună telefonul, se întinse să-l apuce, cu ochii încă pe ziar.

— Alo, spuse ea, neatentă.

— April?

— Josh?

Lăsă ziarul imediat, cu antenele pe recepţie. De ce o suna el oare?

— Salut, Josh. Ce s-a întâmplat?

— Eu... aveam nevoie să vorbesc puţin cu tine, spuse el, ezitând. Dacă... dacă nu te superi.

— Ce s-a întâmplat? se miră ea. Vocea lui nu era veselă ca de obicei, se gândi ea. De fapt, era chiar gravă.

— Bineînţeles că nu mă supăr, răspunse ea. Te ascult, Josh. Ce este? Cum el nu-i răspunse imediat, ea adăugă:

— Nu pari a fi în apele tale.

— Nici nu sunt, spuse el. Eu... ei bine... aş prefera să discutăm faţă în faţă, dacă nu te deranjează. Este... este ceva foarte important, April. N-aş vrea să te supăr, dar
chiar am nevoie să vorbesc cu cineva. Este... este cu adevărat important.

— Sigur, Josh, răspunse ea. E foarte bine. Vrei să vin la tine?

— Nu, spuse el. Nu cred. Se opri, apoi întrebă:

— Te superi dacă ne întâlnim undeva? Aş vrea să discutăm în particular.

Dumnezeule, se gândi ea, *pare aşa... disperat.*

— De ce nu vii aici, Josh, se oferi ea. Pun de cafea. E bine?

— Ar fi foarte bine, April, spuse el, părând oarecum uşurat. Vin chiar acum, dacă nu te deranjez.

— Nu, Josh, spuse ea. Ştii cum să ajungi aici?

— Da, răspunse el. Mi-a explicat Joanna. Nu cred că m-aş putea rătăci.

Ea auzi o urmă din vechiul lui amuzament întorcân- du-i-se în voce şi se simţi uşurată. Poate ceea ce avea de spus nu era chiar aşa de serios, la urma urmei.

— Ne vedem peste vreo jumătate de oră, spuse el. E bine?

— Perfect, răspunse ea.

— Bine, atunci, pe curând.

— Pa. April puse receptorul în furcă şi rămase uitân- du-se în gol câteva minute, apoi îşi îndreptă atenţia spre ziar, dar parcă nu reuşea să înţeleagă ce scrie, cu atât mai puţin să se concentreze. Până la urmă, îl împături şi-l puse deoparte, apoi se ridică şi se duse să mai facă nişte cafea proaspătă.

Ce naiba s-o mai fi întâmplat pe acolo? se întrebă ea. *Josh Lawrence nu m-ar fi sunat dacă n-ar fi fost o problemă majoră. Şi, în mod sigur, nu mi-ar cere să ne întâlnim între*

patru ochi dacă n-ar fi ceva important. Dar ce? S-au hotărât deodată amândoi că nu le mai place ceea ce fac? S-au decis cumva să renunţe la proiect dintr-un motiv oarecare?

Aruncând zaţul de cafea la gunoi, ratã cutia, şi zaţul se împrăştie în ghemotoace umede.

— La naiba! exclamă. Când se duse la chiuvetă şi umezi nişte cârpe ca să cureţe mizeria, îşi dădu seama că-i tremurau mâinile.

Oare de ce sunt aşa de nervoasă? se întrebă. Dar, în sinea ei, cunoştea răspunsul la această întrebare. In ciuda eforturilor pe care le făcuse pentru a-şi suprima sentimentele faţă de Josh Lawrence, acestea deveniseră din ce în ce mai puternice. Şi nu erau cele ale unei surori pentru un frate. A, nu, nici pe departe.

Şi acum asta! se gândi ea. *Orice o mai fi.*

Curăţând mizeria de pe jos, îşi promise iar că, orice ar fi avut Josh Lawrence în minte, ea îşi va lăsa deoparte emoţiile periculoase de dragul Joannei. Pentru că Joanna devenise sora pe care n-o avusese niciodată şi nu voia ca nimic — dar nimic din lume, mai ales nu sentimentele ei pentru Josh — să le stea în drum.

Circulând pe drumul de munte, Joanna se uita la micul pachet învelit în hârtie portocaliu aprins, legat cu panglică maro. Era pe scaunul

Mercedesului, lângă ea. Zâmbi încântată doar gândindu-se la el. Când văzuse acea eşarfă Hermes încântătoare, cu motive de scoici, ştiuse imediat că trebuie să-i cumpere una lui April.

Acum, proaspăt coafată, se hotărâse să treacă pe la
April în drum spre casă şi să-i facă o surpriză. Aşteptase momentul să i-o dea şi ceva îi spusese că în această dimineaţă trebuie să ia pachetul şi să se ducă la April.

Opri la un semnalizator şi aşteptă o maşină să reuşească să treacă pe drumul cel îngust înainte de a-şi continua drumul. Se uită la cabanele de cealaltă parte a pră- pastiei, în dreapta ei. Unele de-abia se zăreau de sub vegetaţia luxuriantă care le acoperea, dar asta făcea parte din şarmul lor, se gândi ea.

încetini pentru că ştia că April avea cabana chiar în faţa ei, după următoarea curbă. Spera că va fi în stare să parcheze în spatele maşinii lui April, dar, pe când cotea încet, observă că spaţiul din spatele vechiului Wagoneer era deja ocupat.

De vechiul Land Cruiser al lui Josh. Fără nici o îndoială.

Joanna frână, cu mintea zăpăcită, cu inima bătându-i. Apoi acceleră uşor şi o pomi în sus pe drumul de munte. Deşi se gândise că ar fi posibil, nu voia ca cei doi să-i vadă maşina trecând de prăpastie.

Când ajunse la o răspântie, coti la stânga şi opri pe marginea drumului. Rămase acolo, în parcare, uitându- se fix pe fereastră. Inima încă îi bătea puternic şi îşi putea simţi bătaia pulsului în urechi.

Doamne, se gândi ea. *Chiar şi mâinile îmi tremură.*

Respiră adânc de câteva ori, încercând să se liniştească. După câteva minute, se uită la frumosul pachet de lângă ea. Cadoul pe care-1 cumpărase cu atâta bucurie pentru April. începu brusc să râdă, un sunet la început de-abia perceptibil, dar care creştea în intensitate până ce întreg corpul i se zgudui de spasme şi hohotele de râs umplură maşina.*Am făcut-o acu,* se gândi ea. *Oh, da, am îndeplinit aproape tot ce îmi propusesem să fac. Doar că nu mă aşteptam să fiu aşa de ... geloasă! Chair aşa de... abandonată şi... trădată de toţi!*

Râsul se transformă repede în plâns şi ea rămase plângând uşor, urându-se pentru gelozia ei — sentiment pe care-1 dispreţuise întotdeauna — şi urându-i în acelaşi timp pe Josh şi pe April pentru legătura pe care o vedea născându-se între ei. O legătură la a cărei formare contribuise, şi pe care o păzise ca o cloşcă.

Bineînţeles că a venit direct la ea, se gândi. *Şi este şi natural. Sunt norocoasă şi ar trebui să fiu recunoscătoare că Josh are cu cine să vorbească. Dumnezeu ştie, chiar are nevoie de cineva.*

Când i se potoliră lacrimile, îşi scoase ochelarii de soare şi îşi şterse ochii cu un Kleenex. Apoi începu să râdă iar, cu mai puţină ranchiună de această dată, însă era un

râs nervos.

Ce ironie, se gândi ea. *Am obţinut exact ceea ce voiam. Ar trebui să fiu încântată.*

Dar abia acum începu să-şi dea seama că ar trebui să se obişnuiască cu succesul noului ei proiect. *Ce proastă am fost,* se gândi ea. *Să nu pot prevedea cât voi fi de afectată de atracţia lui Josh faţă de altcineva. Chiar de o persoană' aleasă de mine.*

Porni maşina în cele din urmă şi se întoarse pe drum. O va lua pe un alt drum de munte şi apoi se va întoarce acasă, se hotărî ea. Pe când conducea, începu treptat să se calmeze şi îşi aminti istoria bolii ei.

Prima oară când aflase că e bolnavă, Joanna se hotărâse imediat că trebuie să găsească o altă femeie care să-i ia locul. Ştia că, în ciuda frumuseţii lui, a personalităţii lui fermecătoare şi a forţei lui, el avea nevoie de un sprijin, de un partener. Fizic, emoţional şi spiritual. Dar, se gândi ea, nu toţi avem nevoie?

Dragostea ei pentru Josh o făcuse să caute o înlocuitoare pentru când ea nu va mai fi. Mai întâi fusese de- coratoarea de interioare, Julie Gillette. Joanna o angajase să o ajute să comande nişte tapete şi materiale care nu puteau fi obţinute decât de decoratori şi fusese intrigată de personalitatea fetei. Iniţial, i se păruse că va fi o a doua soţie perfectă

pentru Josh. Dar, după doar câteva zile, Joanna descoperise că Julie, în ciuda marilor ei calităţi
— şi erau într-adevăr multe — era foarte snoabă şi obsedată de acest lucru. Nu era nimic greşit în asta, se gândise Joanna, dar ambiţiile sociale ale lui Julie pur şi simplu nu se potriveau cu stilul de viaţă al lui Josh. Nu vor reuşi s-o ducă mult împreună, se decisese ea.

Apoi fusese Rachel Lewis, o fotografă. Joanna o întâlnise pe când lucra la cartea ei despre orhidee. Pe atunci se gândise că textul ar trebui însoţit de fotografii cu flori
— nu de desenele pentru care optase până la urmă — şi intervievase mai mulţi fotografi, examinându-le lucrările. O întâlnise pe Rachel, care era şi o fotografă extraordinară şi o femeie deosebit de frumoasă. în timpul discuţiilor descoperise că, deşi Rachel era cu adevărat o femeie minunată, îi lipsea un ingredient esenţial: era slabă din punct de vedere emoţional şi nu avea acea putere interioară pe care s-ar fi putut baza Josh. Rachel abia era în stare să facă faţă propriilor demoni personali, nici vorbă să fie un suport moral pentru o altă persoană.

Mai fuseseră şi alte candidate posibile. Frieda, cea frumoasă, proprietara divorţată a unei librării, şi care ar fi fost ideală, era

lesbiană. Apoi fusese Laura, tânăra călăreaţă, puternică, echilibrată şi la fel de rasată ca şi caii ei arabi pursânge. Din nenorocire era şi netoată şi prost crescută, deşi fusese la cele „mai şic" şcoli.

Joanna oftă uşurată pe când mergea pe autostradă spre casă. Toate aceste înfrângeri aparţineau trecutului, îşi spuse ea, fericită. După ce renunţase să mai caute şi se resemnase la ideea că Josh va trebui să se descurce singur în viaţă, o întâlnise pe April. April, perechea perfectă pentru Josh. April, a cărei forţă lăuntrică şi caracter erau mai mult decât suficiente pentru a-i oferi lui Josh sprijinul de care avea nevoie. April, cea generoasă şi optimistă.

Joanna îşi zâmbi, temerile şi conflictele ei interne a- muţiseră — cel puţin pentru moment. De-abia aştepta ziua de luni, când îi va dărui lui April eşarfa minunată cu scoici colorate. De-abia aştepta să vadă privirea de încântare care i se va aşterne pe figură atunci când va deschide pachetul. *îi va plăcea,* se gândi ea, satisfăcută. *Amândurora le va plăcea.*

— Şi ţi-a spus aşa, pur şi simplu? întrebă April, îngrijorată.

Josh încuviinţă.

— Nu mi-ar fi spus nici azi dacă n-aş fi

descoperit anticoncepţionalele. Se opri şi privi în ochii ei plini de compasiune.

— Vezi, April, voiam demult să avem un copil. Tocmai când ne hotărâsem că a venit momentul şi ea nu mai lua pastilele, i s-a pus diagnosticul. Se opri iar. Şi imediat a început să ia din nou pastile. Nu ştia dacă putea duce o sarcină la termen şi nu voia să pună în pericol un copil nenăscut.

April rămase aşa, privindu-1 fix, agitată şi confuză. Parcă era şocată după toate acele noutăţi. Oricum, nimic nu părea real. Nu încă, cel puţin.

— Of, Doamne, Josh, spuse April făcând un efort să nu plângă. Nu ştiu ce aş putea spune, decât că voi face tot posibilul să vă ajut. Doar să-mi spui. Orice vrei, şi ştii că vorbesc serios.

Josh o privi în ochi. Erau uriaşi şi îngrijoraţi, dar nu plângea. Lacrimile vor veni mai târziu, de asta era sigur. Privi cana de cafea din faţa lui, apoi se uită iar la ea.

— Mulţumesc, April, spuse el. Eu... eu ştiu că o iubeşti pe Joanna, altfel nu ţi-aş fi spus. Am simţit că *trebuie* să-ţi spun. Nu doar ca să mă descarc, ci şi pentru că m-am gândit că ar trebui să ştii. M-am gândit că ai dreptul să ştii.

April se întinse şi puse mâna pe mâna lui.

— Mă bucur că mi-ai spus, Josh. Mă simt onorată că mi-ai spus. Şi ai dreptate, desigur.

O iubesc mult pe Joanna. Este atât de minunată, atât de... nu ştiu. Este unică. Şi, am spus-o de multe ori, este ca sora pe care mi-am dorit-o întotdeauna.

Vocea ei se înecă, şi ea se opri o clipă înainte de a reuşi să mai spună ceva.

Eu... eu vă iubesc pe amândoi, Josh, spuse ea, într-un târziu, uitându-se direct în ochii lui albaştri şi trişti. Faţa ei era îmbujorată, dar liniştită. Şi voi fi alături de voi. Oricât ar dura.

Josh înghiţi din greu şi îi strânse puternic mâna între ale lui. *Of, Doamne,* se gândi el. *Aş vrea să fiu la fel de curajos încât să-i spun că mă simt la fel. Că amândoi o iubim pe ea.* Dar simţea că ar fi o trădare a dragostei lui pentru Joanna să spună acele cuvinte. Chiar să le şi gândească era o trădare.

— Ştiam că pot avea încredere în tine, spuse el până la urmă, zâmbind slab. Ai fost grozavă pentru amândoi April, aşa că simţim că faci parte din familie. Sper că înţelegi. Aşa cred.

Ea încuviinţă.

— Da, îi răspunse simplu. Se uită pe fereastră la vegetaţia luxuriantă care înconjura cabana, apoi îl privi iar.

— Mai e ceva, Josh.

— Ce anume? întrebă el.

— Nu cred că ar trebui să-i spun Joannei că mi-ai spus. Cred că ar trebui să aştept să-mi spună ea însăşi.

El aprobă în tăcere.

Ea îşi trase mâna dintre ale lui şi-şi trecu nervoasă degetele prin păr.

— Sunt sigură că-mi va spune şi cred că va fi în curând.

— Probabil că da, răspunse el, cu o voce răguşită. îşi drese vocea, apoi continuă. Ea... ea începe să aibă probleme mai mari. Dureri de cap mai frecvente şi probleme de vedere. Medicamentele o ajută puţin, dar cred că va trebui să-ţi spună şi ţie în curând. Ştii... ca să-ţi explice ce se întâmplă.

April încuviinţă.

— Bine, spuse, calmă. Voi fi acolo.

— Mulţumesc încă o dată, April, spuse el. Se mişcă neliniştit pe scaun. Cred că ar fi bine să plec. Nu ştiu când se va întoarce Joanna şi vreau să fiu acasă atunci. Nu prea vreau s-o la singură, chiar dacă ea doreşte ca lucrurile să pară normale.

— Crezi că e chiar aşa de rău? îl întrebă April.

— Posibil, spuse el. Se ridică, iar April îl urmă.

— Dacă pot face câte ceva până luni dimineaţa, spuse ea, dă-mi de veste. Sună-mă oricând, Josh. Voi fi aici tot weekendul.

— Mulţumesc, spuse Josh. Zâmbi trist. Va trebui să cântăm după ureche, nu?

— Da, răspunse April. Cred că da.

îl conduse până la uşă, apoi până la podeţ.

— Aminteşte-ţi, spuse ea, întorcându-se şi privindu-1 în ochi, nu ezita să mă suni dacă ai nevoie.

Josh o privi şi el.

— Te voi chema, îi promise. Voia cu disperare s-o îmbrăţişeze, să-i mulţumească, să-i simtă căldura şi sprijinul pe care i-1 oferea.

în acel moment, April, ca şi cum ar fi simţit, îl îmbrăţişă.

— Trebuie să fim puternici pentru Joanna, şopti ea.

— Da, răspunse Josh, îmbrăţişând-o şi el. Apoi se retrase şi o porni peste podeţ, spre maşină.

April îl urmări până ce plecă, făcându-i cu mâna. Apoi se întoarse şi intră în casă. închise uşa în urma ei şi se sprijini de ea, mai confuză ca niciodată. Lacrimile pe care le ţinuse în frâu atâta vreme începură să curgă. Şi plânse, şi plânse. Lacrimi pentru Joanna, pentru Josh, pentru ea însăşi.

Josh intră în curte şi observă uşurat că Mercedesul Joannei era acolo. Parcă şi sări din maşină, îndreptându- se spre casă, nerăbdător s-o vadă. Vizita la April, se gândi el, îl făcuse să se simtă mai puternic. Nu ştia exact de ce, dar presupunea că era vorba de conştiinţa faptului că va avea suportul ei moral în timp ce se va înfrunta cu boala Joannei.

îşi mai dădu seama că, împărţind acest secret, legătura dintre el şi April devenea mai

puternică. Era un sentiment minunat, dar care îl făcea să se simtă şi puţin vinovat. Se bucurase cu adevărat să fie împreună cu ea, să stea în cabana micuţă — caldă, fermecătoare şi intimă, de o frumuseţe combinată cu o notă fantastică.

Acelaşi sentiment pe care îl creează Joanna în jurul ei, se gândi el.

Ajuns în vestiar, îşi dădu seama că purta Top-Sider-ii curaţi şi nu avea nevoie să-şi scoată bocancii murdari de lucru. Se îndreptă spre bucătărie, dar Joanna nu era acolo şi nici afară, pe terasă. Dintr-un impuls făcu cale întoarsă şi se îndreptă, pe lângă piscină, printre meri, spre grotă.

O văzu înainte ca ea să-şi dea seama că el era acolo. Rămânând lângă uşă, o urmări în tăcere. Ea se învârtea prin cameră, mângâind suprafeţele încrustate cu scoici, apoi dându-se înapoi şi studiindu-le cu un aer critic. Pe urmă se apropia iar şi le atingea.

— El intră în cameră.Joanna? spuse el, cu o voce înceată.

Ea se întoarse, deloc speriată. El fu surprins să vadă un zâmbet dulce pe figura ei. Părea calmă, liniştită, chiar fericită.

— Devine cu adevărat frumoasă, nu-i aşa? spuse ea, luându-i o mână în mâinile ei.

— Da, aprobă el, strângând-o uşor de mână.

— Va fi o parte din mine, nu crezi? spuse ea, privind în sus, spre el.

— Va fi doar Joanna, răspunse el. Ideile tale, imaginaţia ta. în colţul ochilor i se formară lacrimi.

Joanna se întinse şi i le şterse cu vârful degetului.

— Fără asta, îi spuse ea. îţi aminteşti? Trebuie să fim tari, iar tu trebuie să continui ce am început eu. Să construieşti în continuare ceea ce am început împreună. Să creezi întotdeauna, să faci ca totul să fie mai frumos. Se opri şi-l sărută uşor pe buze. Dar nu de unul singur, îi mai spuse.

în dimineaţa următoare, devreme, Joanna se trezi speriată. Ceva nu era în regulă, dar nu ştia exact ce anume. Se întinse după Josh, dar nu-i simţi căldura familiară lângă ea.

Asta era, se gândi ea, uşurată. *Josh nu e în pat. S-a sculat deja şi a plecat la muncă. Ciudat cum ne obişnuim să dormim alături de cineva*

încât absenţa acestuia ne alarmează.

Coborî din pat şi îşi puse capotul, apoi se îndreptă spre baie şi luă primul bulin din ziua aceea, un calmant preventiv. Se spălă pe faţă, îşi spălă dinţii, apoi se pieptănă şi se uită în oglindă.

Ciudat, îşi spuse ea. *Nu par deloc bolnavă. De fapt, nnll al naibii de bine.* Zâmbi şi stinse lumina. *Şi acum, hai sil-mi găsesc soţul.*

O pomi în jos pe scări, dar, trecând pe lângă biroul lui, observă că uşa era deschisă şi luminile aprinse. Trăgând cu ochiul, îl zări pe Josh la masă şi ecranul computerului era plin de cuvinte pe care nu le putea desluşi de la acea distanţă. Lângă el erau îngrămădite mai multe vrafuri de hârtii, dintre care probabil unele erau articolele şi notiţele despre care-i spusese ea, iar altele hârtii proaspăt scoase la imprimantă.

Bătu uşor la uşă, apoi intră în birou.

— Josh? strigă ea.

El tresări şi se întoarse. Ea observă imediat că ochii lui erau roşii şi injectaţi şi avea cearcăne. Părul îi era zburlit, iar hainele şifonate. Camera era neaerisită şi mirosea a închis.

— Pari extenuat, spuse ea, îngrijorată.

El încuviinţă şi zâmbi amar.

— Sunt, îi răspunse.

Se duse la el şi-şi puse mâinile în jurul

umerilor lui, apoi îl mângâie pe păr. Nu trebuia să întrebe ce făcea pentru că era sigură că ştia, dar îl întrebă totuşi.

— Cu ce te ocupi?

— Eu... eu m-am plimbat prin reţea, spuse el, răguşit. Am încercat... am încercat să găsesc câte ceva despre... despre... O privi cu ochii plini de amărăciune.

— Poţi să spui cuvântul, Josh, spuse Joanna liniştită, privindu-1 în ochi. Cancer. Vezi? E doar un cuvânt.

— îmi... îmi pare rău, Joanna, spuse el. Mie... mie încă îmi vine greu să cred. Văzu că se lupta să-şi oprească lacrimile.

îl îmbrăţişă, apoi se aplecă şi-l sărută. *Trebuie să fiu curajoasă,* îşi spuse, reţinându-şi propriile lacrimi. îl iubea atât de mult şi îşi dădea seama că îi rupe inima cu boala ei.

— Te vei învăţa şi tu până la urmă, dragă, spuse ea. Se forţă să vorbească mai vesel şi-l mângâie iar pe păr. Şi acum spune-mi ce-ai făcut.

— Am descoperit diverse, spuse el, calm. „Asociaţia americană pentru Studiul Tumorilor Craniene", „Societatea pentru Studiul Tumorilor Craniene", „Institutul Naţional de Cancer", „Fundaţia Naţională pentru Tumorile Cerebrale" şi aşa mai departe. Toată noaptea am trecut de pe un site pe altul să văd ce mai găsesc. Ieri l-am

sunat pe doctorul Saltzman în Palo Alto şi el mi-a răspuns la toate întrebările. Dar m-am gândit că aş mai putea afla şi altceva.

— Nu-i de mirare că eşti extenuat, spuse ea. Hai jos să bem nişte cafea. Sau vrei să faci un duş şi să te culci?

— Nu, spuse el. Sunt prea agitat ca să pot dormi. Să bem cafeaua.

Merseră în bucătărie, iar Joanna râşni boabele şi pregăti cafeaua, în timp ce Josh prăjea pâinea, turnă suc proaspăt de portocale şi puse masa pe terasă. Când se aşezară să mănânce, soarele cald al dimineţii reuşise să treacă prin ceaţă.

— Am găsit şi adresa doctorului tău, spuse Josh, după ce bău cafeaua.

Ştiu, răspunse Joanna. Nu de acolo am aflat de el, dar cred că am vizitat şi eu toate site-urile legate de problema mea.

Josh lăsă ceaşca jos şi o privi, cu ochii arzând cu o intensitate neobişnuită.

— Joanna, spuse el, ştii că există tehnici noi de tratare a tumorilor pe creier, mult mai eficiente decât erau. Şi există multe...

— Josh, spuse ea, ferm, privindu-1 în ochi. Ştiu *totul* despre ele, poţi să mă crezi. Am citit şi am discutat cu mii de doctori despre cazul meu. Luă şi ea o înghiţitură de cafea şi lăsă ceaşca jos. Şi toţi mi-au spus cam acelaşi lucru. Că pot doar să câştige timp. Şi nu prea mult.

— Dar studiile experimentale, Joanna, insistă el. Ştii...

Joanna bătu cu pumnul în masă.

— Nu! strigă ea. Opreşte-te! Chiar acum! Nu vreau să mai aud nimic! începu să plângă.

Josh se ridică repede de pe scaun şi îngenunche lângă ea.

— Of, Joanna, se plânse el, îmi pare rău. Eu doar... nu vreau să renunţ aşa uşor. Mă tot gândesc că s-ar putea să existe ceva, un miracol care te va însănătoşi. Nu se poate... termina... aşa.

— Priveşte-mă, Josh, spuse ea, calmă.

El o privi în ochi şi zări o hotărâre care nu putea fi învinsă.

— Ţi-am mai spus. Nu vreau să mor ca tata. Nu vreau toată durerea şi nenorocirea. Suferinţa teribilă. Şi nu am de gând să devin cobai. Nu înţelegi, Josh? Aş trăi poate, dar n-aş fi vie. M-am hotărât, odată pentru totdeauna. Şi sper că vei putea să respecţi acest lucru.

După o clipă de tăcere, el încuviinţă încet, ştiind că nimic din ceea ce ar spune nu o va face să se răzgândească, însă tot nu putea înţelege felul în care accepta ea acea sentinţă la moarte.

— Joanna, spuse el, nu eşti mânioasă? Nu urăşti toate astea?

— Ba da, spuse ea. Am fost mânioasă, Josh, şi l-am blestemat pe Dumnezeu, şi lumea, şi pe toţi oamenii. Cel puţin la început. Respiră adânc, apoi continuă. Dar acum m-am împăcat cu ideea. Cu inevitabilitatea ei. Cu... lipsa mea de putere.

îl privi şi zâmbi, nu veselă, se gândi el, ci puţin tristă.

— Acum sunt liniştită, Josh, spuse ea în cele din urmă şi sper că te vei linişti şi tu.

Se aplecă şi-l sărută, iar el o îmbrăţişă strâns.

— Şi acum, zise ea, hai să terminăm masa, pentru că am multă treabă.

— Poftim? spuse el, ridicându-se şi înapoindu-se în scaunul lui.

— Trebuie să încep să împachetez, spuse ea.

Fac o scurtă vizită Christinei. Nu vreau să te las singur aici, dar vei avea oricum mult de lucru. Totuşi, vreau să-i spun ce se întâmplă. Personal, nu la telefon.

El o privi uimit.

— Chiar crezi că trebuie să-faci un astfel de drum?

— Ţi-am spus. Vom continua ca de obicei. Râse. Nu sunt chiar aşa de nerăbdătoare s-o văd pe Christina, dar trebuie.

El încuviinţă, dar nu era convins. Nu cu adevărat.

— Mergi la pepinieră azi? întrebă ea.

El dădu din cap.

— Nu, răspunse el. Nu am nici o întâlnire în wtvk endul ăsta, aşa că-1 las pe Cari să se descurce singur. M.1 gândeam să rămân aici şi să mai lucrez în Camera de împerechere.

— De ce nu încerci să dormi puţin înainte? spuse ea. Eşti extenuat.

— Voi încerca.

— îmi promiţi?

El încuviinţă.

Da, spuse el, zâmbind. Dar ştia că nu va reuşi.

Nu ar fi putut. Nu încă.

Capitolul şaisprezece

April era pe schelă, întinsă pe spate, cu

tavanul la doar jumătate de metru deasupra ei. încrusta scoici rotunde, cu nuanţe de la roz închis la portocaliu, în cimentul cu uscare rapidă. Urma cu grijă liniile pe care le trasase pentru că, în cazul în care greşea, ar fi trebuit s-o ia de la capăt, ceea ce era fastidios şi de durată.

Argopecten circularis, se gândi ea amuzată. *învăţ mai multe despre scoici decât aş fi visat vreodată că pot. Sau vreau, fiindcă veni vorba.*

Muncise toată ziua, cu o scurtă pauză de prânz. Woody plecase, dar ea urma să stea până mai târziu. Lucra cât de mult posibil, de când vorbise cu Josh. Şi, în plus, vroia să-i facă o bucurie Joannei când aceasta se va întoarce din Montecito.

îţi imaginaţia ei, tavanul va fi complet terminat şi, deşi în realitate ştia că nu va fi aşa, tavanul va fi totuşi aproape gata. Tavanul era cea mai grea parte din cauză că trebuia să lucreze întinsă pe spate, sus, în aer. în ciuda ventilatoarelor, căldura era sufocantă, iar munca era murdară.

După ce aşează ultimele scoici la sfârşitul liniei marcate, respiră uşurată. *Asta-i totul pentru azi,* spuse ea. *Şi . vorbesc serios.* îşi mai spusese asta de câteva ori, dar continuase, încercând să termine acea parte a tavanului.

— Hei, acolo sus, o strigă Josh din uşă.

— Hei, îi răspunse April.

— Se face târziu. Nu crezi că e cazul să

termini pentru azi?

— Chiar acum terminam, răspunse ea. Aceasta *este* ultima de azi.

Josh intră în cameră şi se opri să se uite la tavan. Putea vedea de pe acum că va fi o cameră spectaculos de frumoasă şi exotică, cum nu se mai văzuse până atunci. Diferenţa dintre schiţe şi realitate era copleşitoare. Dar tot aşa, îşi spuse el, era şi munca depusă, şi răbdarea de care avusese ea nevoie.

April se trase la marginea platformei pe care lucrase apoi coborî pe celălalt nivel al schelei. Când atinse în cele din urmă podeaua, îşi scoase mănuşile de cauciuc pe care le folosea, apoi îşi întinse mâinile şi umerii şi îşi roti capul.

— M-a omorât, râse ea. Nu ştiu cum a reuşit Miche- langelo. Nu ştiu cum a reuşit vreunul dintre pictori. Cred că toţi au murit ologi.

Josh râse.

— Dar merită, nu?

Era plăcut să-l audă râzând, se gândi April. Nu prea mai râsese nimeni de când plecase Joanna. Se uită la tavan şi apoi la el cu o expresie încântată.

— Aşa cred, spuse ea. Cred că va fi grozav.

— Ascultă, îi spuse el. Nu vrei să rămâi la cină? Connie a pregătit ceva şi nu vreau să mănânc iar singur. Şi, oricum, aş zice că meriţi o masă bună după cât ai muncit azi.

April îl privi şi o clipă nu ştiu ce să-i răspundă. Apoi se gândi că se comporta prosteşte. Voia să rămână la cină, aşa că, de ce nu? Şi poate îi va face bine lui Josh dacă va avea cu cine să vorbească.

— Ar fi grozav, spuse ea. Dar... of, Doamne! Uită-te la mine. Sunt murdară. Sunt plină de praf de ciment şi de tot felul de mizerii.

— Nu-i nimic, spuse Josh. Te poţi curăţa sau poţi face un duş.

— Mă voi curăţa, spuse April, scoţându-şi salopeta largă pe care o purta. Asta dacă nu te ofensez arătând ca...

—Ca un artist care munceşte, completă Josh. Şi ce dacă?

— Bine, spuse April. îmi strâng lucrurile aici şi pe urmă vin. Cum e?

— Grozav, spuse Josh. Poţi veni în casă ca să te cureţi în baia pentru musafiri sau poţi folosi una dintre băile de la piscină.

— Baia de la piscină e foarte bună, spuse April. M-am învăţat cu ea.

— Bine, râse Josh. Ne vedem pe terasă.

După ce plecă Josh, ea aranjă camera, pregătind-o pentru dimineaţa următoare şi îşi strânse uneltele care trebuiau spălate. Le puse într-o găleată, ca în fiecare zi, îşi luă salopeta, stinse lumina şi plecă. într-una dintre băile de la piscină îşi spălă uneltele şi le uscă.

Se uită în oglindă.

— Groaznic, îşi spuse ea. Se spălă pe mâini şi pe faţă, ştergând toate urmele de ciment şi praf, apoi îşi curăţă gâtul. După ce se şterse, se privi iar în oglindă.

Părul meu! strigă ea. Praful de ciment îl acoperise

cu un strat alb, subţire. Arăt ca o actriţă dintr-o piesă ilr la şcoală. încercând să pară mai în vârstă. Şi nereuşind.

înşfăcă peria şi începu să se perieze.

— Groaznic, repetă ea. Groaznic. în cele din urmă lăsă jos peria şi oftă.

— La naiba, îşi spuse. Asta e. Josh va trebui să se împace cu ideea.

îşi curăţă praful alb de pe umeri, de pe braţe şi de pe corp, apoi îşi luă geanta şi se îndreptă spre podeţ, către terasă.

Zona se transformase cât timp stătuse ea la baie. Peste tot fuseseră aşezate lumânări, iar masa fusese întinsă cu grijă, ca întotdeauna, cu o faţă de masă din in şi cu şerveţele. Farfurii provensale, argintărie şi pahare din cristal. în mijlocul mesei se afla o orhidee într-un ghiveci, iar bobocii ei mici şi delicaţi alunecau în cascadă pe masă. Se apropie să se uite mai bine. Florile o.îndemnau să se apropie şi să le mângâie.

— Sunt frumoase, nu?

Se întoarse şi-l zări pe Josh, venind dinspre casă, cu o sticlă de vin în mână.

— Sunt minunate, spuse ea. Şi par aşa fragile.

— *Barkeris spedabilis,* spuse el. Din familia *Cattleya.* Trase un scaun. Ia loc, te rog. Connie aduce mâncarea imediat.

April se aşează în scaunul oferit.

— Mulţumesc, Josh.

Se aşează, şi el umplu paharele cu vin.

— Pentru... pentru tine, Michelangelo, spuse

el, ridicând paharul. Dar cred că ar fi mai bine Michelangela, se corectă el, şi pentru tavanul cel minunat şi nebun al grotei.

April zâmbi şi ridică paharul.

— Şi pentru tine, spuse ea, şi pentru frumoasele orhidee.

Băură din vin, şi Connie aduse tava cu mâncare.

— Vă las să vă serviţi singuri, le spuse ea, aşezând tava pe masă, pentru că eu trebuie să plec.

— Foarte bine, Connie, spuse Josh. Şi îţi mulţumesc că ai întârziat din cauza noastră.

— Nu-i nimic, spuse ea, zâmbind spre Josh. Ştii asta. Ridicând uşor bărbia, privi spre April, cu ochii înceţoşaţi, de parcă ar fi ascuns un mare secret. Poftă bună.

— Mulţumesc, Connie, îi răspunse April.

Connie se întoarse şi o porni spre casă.

Când se îndepărtă suficient, April comentă:

— Uneori am impresia că nu mă prea simpatizează.

Sprâncenele lui Josh se ridicară a surpriză.

— De ce crezi asta? o întrebă. începu să se servească din tavă, punând în farfurii salată, pui, cartofi noi prăjiţi şi mazăre verde.

— Mulţumesc, spuse April. Arată delicios.

— Şi e mai gustos decât arată, spuse Josh. Ştie cum să pună condimentele. Dar spune-mi de ce crezi că nu te place.

— Ei, nu ştiu, amănunte. Adică e prietenoasă, dar în gardă. Cred că nu-i place că suntem prieteni.

— Adică tu şi cu mine? întrebă el.

— Nu, nu asta voiam să spun. Ei, poate şi asta, râse April. Nu cred că-i place că sunt prietenă cu Joanna. Cred că are impresia că-i încalc teritoriul, sau cam aşa ceva. Ştiu că ea şi Joanna sunt foarte apropiate.

— A, da, sigur. Dar Joanna mai are şi alţi prieteni, şi

Connie nu pare supărată. începu să mestece o bucalii dr pui.

, — Ei, poate mă înşel, spuse April, dar eu aşa cred. Poate din cauză că stau foarte mult pe aici, iar eu şi Joanna stăm foarte mult timp împreună. Timp pe care de obicei şi-l petrecea împreună cu ea.

Josh se opri din mâncat şi o privi.

— Nu m-am gândit la asta, îi spuse, dar s-ar putea să ai dreptate. Joanna a avut întotdeauna încredere în Connie. Connie e ca un membru al familiei.

— Ştiu, spuse April. Şi nu vreau să... ei bine... să mă amestec. Mai ales acum. Gustă un cartof. Vai, dar sunt nemaipomeniţi.

— Ţi-am spus eu, răspunse Josh, zâmbind. Dar fii atentă, April. Adică vorbesc serios, vreau să ştii că nu te amesteci în nimic. Este normal că Joanna are încredere în tine. Vă potriviţi. Cred că ţi-ai dat seama şi tu.

April încuviinţă.

— A, da, spuse ea.

— Asta voiam să spun. Aşa că nu fi îngrijorată. Ai încredere în mine, Connie se va împăca cu ideea. Poate că e minionă, dar e

rezistentă. Doar *că* Joanna a găsit un fel de soră în tine şi sunt cu adevărat recunoscător pentru asta.

April zâmbi.

Şi eu, îi spuse ea. N-am avut o prietenă ca ea de când... ei bine, cred că niciodată. Nu ca Joanna. Se opri şi respiră adânc. Simţea că îi vine să plângă, dar nu voia s-o vadă Josh. îşi ridică repede paharul şi bău vin, conştientă că Josh o urmărea.Joanna se hotărî să-şi mai verifice încă o dată machiajul înainte de petrecere. Aprinse lumina în baia luxoasă, plină de marmură şi oglinzi, şi se sperie ca întotdeauna de multitudinea de reflexii ce-o întâmpină. Din cele trei tufe de gardenia care decorau baia se împrăştia un miros puternic. Se apropie de oglindă şi se examină cu atenţie.

Nu e rău, se gândi ea, dându-se înapoi. *Nu, nu e rău deloc. Par a străluci.* Zâmbi uşor. *Strălucesc a sănătate? Ha!*

Se aplecă iar spre oglindă. *Dar... aş putea pune mai mult fond de ten.* îşi luă mica trusă şi aplică uşor pe obraji puţin Givenchy Sunset.

Se îndepărtă şi se privi iar. *E foarte bine,* se hotărî ea. *Toţi vor fi bronzaţi în seara asta, aşa că mă voi integra mai bine.* Christina şi prietenii ei colindau lumea în permanenţă/căutând soarele, şi erau în general puternic bronzaţi tot anul. *Prea bronzaţi,* se gândi ea, *pentru binele lor.* Mulţi dintre ei plăteau sume uriaşe doctorilor ca să repare pagubele făcute de soare, apoi o luau de la capăt.

închise trusa de machiaj şi se mai privi o dată în o- glindă. Se roti uşor, apoi se opri. *Costumul era minunat,* se gândi ea. Avea o

tâ

bluză mare, largă, din muslin gal- . ben, cu mâneci lungi, şi o eşarfă făcută din iarzi din aceeaşi mătase. Toate de la Chanel. Şi toate i se potriveau grozav. Ştia că era elegantă, dar într-un mod natural, ca şi cum n-ar fi întreprins nici un efort ca să arate aşa.

Dacă ar şti ei cât timp îmi ia.

îşi lovi un cercel cu unghia şi îl urmări cum străluceşte în oglindă. Iubea cerceii aceia pentru că Josh, deşi nu-şi permitea pe vremea aceea, strânsese cumva banii şi îi dăruise la nuntă. Erau ca nişte picături de aur încrustate cu rubine şi mici diamante. Mai târziu, la prim.i lor aniversare, îi dăruise şi un colier asortat. Nu le purl.i prea des, dar era bucuroasă când avea ocazia. în acea seară făcuse un efort special pentru Christina, deoarece sora ei proceda la fel când venea la una dintre rarele petreceri date de Josh şi Joanna şi, oricum, voia să arate cât mai bine când îi va da ştirile Christinei.

Se întoarse în dormitor, inhalând aroma dulce a aranjamentelor florale. *Christina a încercat să facă totul perfect,* se gândi ea. Se aplecă şi mirosi un enorm trandafir roz. Splendid, se gândi ea. Aşternuturile de pe pat erau din inul cel mai fin şi, pe o masă, erau puse ultimele cărţi şi reviste. Era şi un mini-frigider plin cu băuturi, un bar şi fructe proaspete. în baie pusese gardenii şi obiecte elegante de toaletă. Christina ştia cum să-şi răsfeţe musafirii.

Joanna se aşează pe marginea patului şi îşi

puse sandalele Manol Blahnik. Le privi admirativ, ridicându-şi picioarele. Se potriveau grozav la costum, iar ea adora micile cristale montate pe tocuri.

Cred că sunt cam prostuţă, se gândi. *Să mă preocupe lucruri atât de frivole acum, dar cel puţin sunt... distractive.*

Nu prea avea chef de petrecere, nu în seara aceea, dar se hotărâse să-i facă surorii sale pe plac. Venise în Mon- tecito să-i spună Christinei noutăţile faţă în faţă — gândise că era normal să procedeze aşa — şi sperase să poată sta *tete-â-tete* cu sora ei. Se mai gândise şi că sora ei va avea parte de companie acum, după divorţ şi că, oricât de oribil ar părea, sperase că nenorocirea ei îi va distrage atenţia Christinei de la necazurile ei.

Christina o surprinsese totuşi fiind foarte veselă şi expansivă. Nu-1 pomenise nici măcar o dată pe Rudi, fostul ei soţ sau singurătatea de care suferea de obicei în aceste perioade dintre căsătorii.

Ce se întâmplă? se întrebă Joanna. îşi cunoştea sora suficient de bine pentru a-şi da seama că în mintea ei clocește ceva. Cum ar putea explica altfel bucuria de care era cuprinsă Christina?

îşi luă geanta de pe marginea patului. Scotoci prin ea, luă un flacon mic de pastile, scoase capul şi luă două. Apoi se întinse după apa minerală şi înghiţi pastilele. *Doar o precauţie,* îşi spuse ea. *în cazul în care mă apucă o durere de cap.*

O

Dar mă simt bine, se linişti ea. *Doar că ar trebui să vorbesc cu Christina. Astă-seară.*

De când ajunsese acolo tot amânase, spunându-şi că avea destul timp. Dar timpul trecea, şi acum trebuia să se întoarcă acasă. Şi tot nu abordase subiectul. Fuseseră foarte ocupate, iar Christina părea aşa de fericită şi exuberantă încât Joanna nu voise s-o supere.

Se auzi o bătaie uşoară la uşă, şi Joanna se duse şi o deschise.

— Eşti gata, dragă? întrebă Christina, uitându-se îngrijorată prin dormitor.

— Da, răspunse Joanna, sunt gata.

— Vai ce bine arăţi! exclamă Christina, intrând în dormitor. Absolut minunat! Nu ştiu cum reuşeşti. Şi chiar fără să încerci. Nu ca mine, care-mi petrec ore întregi chinuindu-mă de moarte doar ca să arăt prezentabilă.

Joanna îşi rostogoli ochii.

— Christina, spuse cu blândeţe, tu arăţi grozav şi o ştii. Dar dacă ai ieşit la vânătoare de complimente, ai ni merit în locul potrivit. Arăţi cu adevărat minunat, iar rochia parcă ar fi fost făcută pentru tine.

— A fost, exclamă Christina. De către Josephus Thimister, din Paris. A făcut patru — nu trei, ca de obicei

— ci patru probe. Se răsuci încântată în rochia cea lungă, apoi rămase privind-o pe Joanna. Divină, nu-i aşa?

— îţi ia respiraţia, spuse Joanna. Şi nu minţea. Rochia era o colecţie artistică de petice din mătase şi tul în nuanţe de roz pal,

cam de culoarea pielii. Christina combinase vestimentaţia cu cercei uriaşi cu diamante, cu un colier cu diamante şi brăţări şi inele cu diamante.

— Bine, spuse Christina, scuturându-şi codiţele blonde — hai să mergem, da? Putem bea ceva înainte să vină hoardele.

Christina părăsi dormitorul cu Joanna în urma ei, şi amândouă se duseră în livingul uriaş de marmură pentru a aştepta musafirii.

Petrecerea se sfârşise şi oaspeţii plecaseră. Joanna şi Christina stăteau în camera de zi, un spaţiu neoclasic vast în faţa căruia se aflau grădinile minunat luminate, piscina şi o cascadă care cădea în josul râului.

Joannei, camera i se părea uşor sinistră din cauza multelor busturi de marmură care erau aliniate lângă pereţi şi pletorei de statui şi alte antichităţi înşirate peste tot. Atâţia oameni morţi demult. Atâtea fragmente anatomice.

— Christina o privi şi îşi putea da seama că era nerăbdătoare. Trase din ţigară.Te-ai amuzat în seara asta? întrebă ea, expirând un norişor de fum.

— Da, spuse Joanna. A fost o petrecere foarte amuzantă şi foarte diferită faţă de cele la care merg eu de obicei.

Christina o privi un moment.

— Amuzantă? râse. Ei, cred că asta este. Nu te-ai amuzat, nu?

— Ba da, Christina, exclamă Joanna. Cred că... am fost doar puţin absentă, asta-i tot.

Expresia Christinei deveni serioasă.

— Să nu-mi spui, zise ea, că ai probleme cu Josh.

Joanna îşi scutură capul.

— Nu, nu e vorba despre asta.

— Mie îmi poţi spune, Joanna, zise Christina apropi- indu-se de ea. Ştiu cum sunt bărbaţii şi, poţi să mă crezi, toţi sunt nişte *porci.* Se gândi o clipă. Ei... cel puţin majoritatea, se corectă ea.

Joanna râse iar.

— Nu, nu, nu! strigă ea, veselă. Nu ai înţeles bine, Christina. Nu are nici o legătură cu Josh.

— Atunci cu ce?

Joanna privi în jurul ei.

— De ce nu ieşim pe terasă? Nu vreau să mă audă cineva.

— Zău? întrebă Christina. Fac aşa un zgomot în bucătărie că n-ar auzi nici dacă s-ar trage cu tunul.

— Este un secret foarte mare, Christina,

spuse Joanna. Ar fi mai bine dacă ne-am retrage.

Christina se ridică imediat în picioare şi îi întinse o mână Joannei.

— Hai să mergem, spuse ea. M-ai făcut aşa de curioasă încât aş merge pe jos de aici până în Santa Barbara doar ca să-l aflu.

Joanna o luă de mână şi se ridică în picioare, apoi o urmă pe Christina pe terasă unde întinseră nişte şezlonguri. Bătea o uşoară briză care o încântă pe Joanna.

— Foarte bine, spuse Christina, luptându-se cu briza ca să-şi aprindă altă ţigară, spune-mi ce se întâmplă.

Joanna o privi în ochi.

— Ceea ce-ţi voi spune nu trebuie să se afle mai departe, zise ea. Vorbesc serios, Christina. îmi promiţi?

— Ştii că poţi avea încredere în mine.

— Vreau să zic că nu poţi spune nimănui, spuse Joanna. Va fi ca atunci când eram mici şi complotam împotriva lui tata. Doar că acum este mai important.

Ochii Christinei se lărgiră de uimire, dar nu spuse un cuvânt.

— îmi promiţi? insistă Joanna.

Christina încuviinţă.

— Da, spuse ea. Se simţea înspăimântată pentru că n-o mai văzuse pe Joanna până atunci în această stare.

Joanna se uită în ochii surorii ei.

— Voi muri, Christina, spuse ea, simplu.

Corpul Christinei se cutremură.

— Ce... ce... vrei să spui? se bâlbâi ea.

— Exact ce-am spus, zise Joanna, calmă. Am o tumoare pe creier şi mai am de trăit cel mult câteva luni.

Trăsăturile Christinei se schimonosiră într-un amestec de neîncredere, frică şi oroare.

— Dar... dar... dar, se bâlbâi ea, cu lacrimi în ochi,
Joanna. Nu poate fi adevărat! Vocea ei era o şoaptă aspră, dramatică.

— Este adevărat, spuse Joanna. Şi am vrut să ştii şi tu. Pentru că eşi sora mea şi ai dreptul să ştii ce se întâmplă.

Christina sări din şezlong şi se aşeză lângă Joanna, punându-i braţele pe umeri.

— Spune-mi că minţi, plânse ea. Spune-mi că ai minţit. Joanna îi îndepărtă mâinile de pe umeri şi le ţinu în
ale ei.

— Nu mint, Christina. N-am fost niciodată mai serioasă. O privi pe sora ei care începuse să plângă. îmi displace, dar a trebuit să-ţi spun.

Mâinile Christinei tresăriră spasmodic în ale Joannei.

— Dar Josh? şopti Christina. El ştie?

Joanna încuviinţă.

— Da, şi îţi voi spune ceea ce i-am spus şi lui. Vreau ca totul să fie cât mai normal posibil până la sfârşit. Poţi înţelege?

— Normal? izbucni Christina.

— Da, spuse Joanna, privind cu ochii ca oţelul către sora ei. Cât de normal se poate. De

dragul meu.

Christina o privi o clipă.

— Cred că înţeleg, spuse ea până la urmă.

— Vă cer tuturor să fiţi foarte puternici, spuse Joanna, şi ştiu că este greu.

Christina se ridică şi îşi privi sora. Ochii îi străluceau de lacrimi.

Ştii că pot fi puternică! spuse ea. Ştii că orice s-ar fi întâmplat, oricât de aiurit aş trăi, ştii că, de fapt, sunt puternică! Şi voi face orice ca să te ajut!Joanna se ridică, o îmbrăţişă pe Christina şi o sărută pe obraz.

— Ştiu că mă vei ajuta, spuse ea. De aceea te iubesc.

Christina se strânse şi mai aproape de ea.

— Dacă ai nevoie de ajutor, orice fel de ajutor, Joanna, voi fi aici, şopti ea.

Ca şi cum briza i-ar fi luat cuvintele şi i le-ar fi adus iar în urechi ca un ecou, Christina se întrebă dacă fusese onestă. îşi închise ochii şi încercă să-şi limpezească mintea. *Nu ştiu,* se gândi ea, nedumerită. *Nu mai ştiu ce simt exact. Trebuie să mă gândesc la mine... la Peter...*

Josh luă o înghiţitură de vin şi se uită la April.

— Şi eu sunt ca tine, spuse el. Nici eu n-am mai avut vreodată o prietenă ca Joanna.

April auzi mâhnirea din vocea lui şi speră că nu îndreptase conversaţia într-o direcţie neplăcută.

— Joanna ar fi putut avea pe oricine sau orice, dar...

— *Tu* erai pentru ea, spuse April, arătând cu degetul înspre el.

Josh zâmbi puţin trist.

— Sigur, spuse el. *Eram făcuţi unul pentru celălalt.* Se uită în depărtare, apoi o privi iar pe

April.

— A fost un miracol, continuă el. Când m-am întâlnit cu Joanna nu aveam nimic. Doar slujba pe care mi-o dăduse tatăl ei. Poate doi dolari rămaşi la sfârşitul săptămânii. Râse. Dar nu conta. Nu pentru Joanna. Era frumoasă, şi amuzantă, şi fantezistă, şi creativă. Şi credea în mine. Doamne, am fost fericiţi.

Privi iar în depărtare, şi April zări tristeţea din ochii lui.

— V-am considerat cel mai fericit cuplu din câte am întâlnit, spuse April, încercând să umple tăcerea. De prima oară de când v-am întâlnit.

El se uită la ea.

— E adevărat? o întrebă.

— Da, spuse ea, observând lacrimile care îi luceau în ochi. Păreaţi aşa de potriviţi unul cu celălalt. Şi acum tot aşa. Tot ceea ce mi-am dorit eu vreodată. Tot ceea ce majoritatea oamenilor şi-au dorit vreodată.

Josh o privi în ochi şi îşi dădu seama că era serioasă. In acelaşi timp înţelese şi că ea era singură şi că aştepta ca cineva special să intre în viaţa ei.

El se întinse şi o atinse pe mână.

— Sunt sigur că acelaşi lucru ţi se va întâmpla şi ţie, April, spuse el. Vei găsi cel mai grozav bărbat din lume.

Ea tresărise puternic la atingerea lui, dar îşi amintise repede că, la urma urmei, erau prieteni. Intimi. Şi că totul era nevinovat. Cu toate acestea se simţi puţin vinovată pentru că

îi plăcuse mângâierea lui.

— O femeie ca tine, continuă Josh, trebuie să găsească pe cineva. Doar pentru că prima oară a ieşit prost, nu înseamnă că se va repeta. Mâna lui zăbovi un timp pe a ei până ce el se gândi că poate fusese prea direct. îşi spuse totuşi că fusese doar un gest de prietenie şi compasiune, iar April nu părea supărată.

Dacă n-ar fi Joanna... se gândi el. îşi îndepărtă mâna repede şi urechile i se înroşiră. *Nici n-ar trebui să mă gândesc la aşa ceva,* îşi spuse el. *Mai ales acum.*

— Mulţumesc pentru votul de încredere, spuse April, zâmbind forţat. Uneori am nevoie. Cred că nu mă simt întotdeauna aşa de mândră de mine cum ar trebui.

— Cum era el? întrebă Josh. Adică Roger Woodward. Sau sunt indiscret?

— Nu, nu, spuse April repede, deloc. Se opri, gânditoare. Roger era un zero adorabil, spuse ea în cele din urmă, veselă. Am fost căsătoriţi patru ani. Dar uneori mi se pare că au fost două săptămâni. Două săptămâni aiurite.

— îţi lipseşte Hollywood-ul? întrebă Josh. Cred că e o diferenţă după ce ai fost măritată cu un star de cinema.

— Nu, spuse April. Când ne-am întâlnit, Roger era necunoscut, iar eu eram studentă la arhitectură. îl privi pe Josh şi se scuturâ. E o poveste veche. Eu am părăsit şcoala ca să-l întreţin, în timp ce el lua lecţii de actorie şi mergea la audiţii. Cu promisiunea că, atunci când el va deveni vedetă, eu mă voi întoarce la

şcoală. Dar — se întrerupse şi ridică degetul — când Roger a câştigat lozul cel mare n-a vrut să mă piardă din vedere. Ca mulţi alţi actori, era un egoist. Voia ca eu să fiu sclava lui şi a carierei lui. M-am hotărât că nu mi se potriveşte. Voiam o carieră a mea.

— Deci de aceea v-aţi despărţit, comentă el.

— Mai mult sau mai puţin, răspunse ea. Am început să lucrez pentru o prietenă, să proiectez grădini, să lucrez cu faianţă şi piatră. Se uită la Josh şi zâmbi. Şi cu scoici.

— Bine ai făcut, râse el.

— Oricum, până la urmă ne-am hotărât să divorţăm, continuă ea, şi eu am cumpărat cabana din micuţele mele economii.Micuţe? întrebă el. De ce?

— Pentru că nu voiam să simt că aş datora ceva cuiva, spuse ea. Mai ales lui. Voiam o viaţă a mea. Oricum, am câştigat bine aici şi mi-a plăcut şi zona. Aşa că... restul, după cum se spune, e istorie.

— Şi ştiu că îţi place munca ta, spuse el.

Ea încuviinţă.

— O, da, o iubesc. Nu e nimic rău în a fi casnică, dar nu cred că mi se potriveşte. Cred că vreau în căruţă şi în teleguţă, spuse ea. Pentru că, într-o bună zi, voi dori şi o familie. îl privi. Copii şi totul.

Josh o privi serios.

— Mda, şi eu, spuse el. Rămase tăcut o vreme. Apoi o privi curios. Ai fost un copil fericit? o întrebă.

— Eu... eu... cred că mai mult da, se bâlbâi April. Am fost mult singură. Mama era divorţată şi muncea, iar tata locuia în est aşa că nu-1 prea vedeam.

— Sună familiar, spuse Josh. Şi părinţii mei erau divorţaţi. Şi mama lucra, aşa că eu eram lăsat foarte mult timp singur să mă descurc din resurse proprii.

— Şi pariez că aveai multe resurse, glumi April.

El zâmbi.

— Sigur că aveam, răspunse el. întotdeauna puneam câte ceva la cale. Cred că ai putea spune că am aflat foarte timpuriu rosturile

lumii. O privi. Şi tu la fel?

April se scutură.

— Ei bine, da şi nu, spuse ea. Am avut multă libertate, dar întotdeauna am încercat să... cred că ai putea spune că am încercat întotdeauna să fac ca lucrurile să *pară* mai bune decât erau. Să par a fi mai elevată decât... decât societatea în care trăiam.

Josh detectă o veche durere ascunsă în vocea ei şi se identifică imediat cu ea.-

— Lucrurile nu mergeau prea bine acasă şi tu voiai să scapi de acolo? Să-ţi croieşti o viaţă mai bună pentru tine?

April încuviinţă.

— Da, spuse ea. Ca să fiu cinstită... Râse şi-l privi. Urăsc expresia asta pentru că sunt sigură că, dacă cineva îmi spune aşa, voi fi în mod sigur minţită.

Josh zâmbi.

— Mda, spuse el. Expresia asta sau „ca să-ţi spun a- devărul". Atunci ştii că vei fi minţit. Luă o înghiţitură de vin şi lăsă paharul jos. Hai, termină ce aveai de spus. Vreau să ştiu totul despre tine.

Ea observă că el voia să ştie cu adevărat şi se simţi, în mod ciudat, încântată de această curiozitate a lui. De a o cunoaşte pe *ea.* îşi privi unghiile.

— Bine, voiam să spun că... îmi era ruşine că noi... că eram săraci... şi aveam haine demodate,... şi o cameră jalnică în West Hollywood.

Se uită în altă parte şi îşi drese vocea.

— Acum mă simt puţin vinovată. Dar atunci

chiar îmi era ruşine, continuă ea. Locuiam aproape de Beverly Hills şi majoritatea copiilor pe care-i cunoşteam aveau case mai mari, şi maşini moderne, şi haine elegante. Uneori aveau şi fraţi şi surori şi, uneori, chiar ambii părinţi.

Josh o privi în tăcere, cu faţa brusc arzând, cu dinţii încleştaţi, cu mâna rigidă pe sticla pe care o apucase.

April observă ce efect avuseseră cuvintele ei şi se simţi stânjenită pentru că spusese adevărul. Simţi cum se înroşeşte şi ea. Luă repede o înghiţitură de vin.

Of, Doamne, se gândi ea. *Acum am stricat totul. Acest om minunat era cu adevărat interesat de mine, iar eu l-am dat peste cap cu povestea asta stupidă şi tristă. Nimeni, chiar nimeni nu vrea să afle trecutul meu nesuferit.*

Apoi, prin zgomotul pulsului care-i răsuna ca o tobă în urechi, auzi vocea lui blândă.

— April, spunea el, cred că am crescut în acelaşi loc.

Ea se întoarse şi-l privi. Nu mai era încordat. Ochii lui
albaştri fascinanţi erau îndreptaţi spre ea, iar în colţurile buzelor era o urmă de zâmbet.

— Poftim?... îmi pare... îmi pare rău, se bâlbâi ea. Ce ai spus?

— Spuneam, continuă el, aproape şoptit, că am crescut în acelaşi loc.

O uimi întinzându-se şi luându-i o mână în mâinile lui.

— Voiam să spun că am crescut amândoi

fiindu-ne ruşine de ceea ce eram. Am crescut înconjuraţi de... ei bine, de persoane pe care le-am considerat superioare nouă. O mai strânse o dată de mână.

Ochii lui April se umplură de lacrimi. Nu mai avea curajul să vorbească.

— Ştiam că există un motiv pentru care mi-ai fost simpatică de la început, spuse el, sau cel puţin aşa credeam. Nu doar faptul că tu şi Joanna gândiţi asemănător şi aveţi aceleaşi preocupări. Asta era, trecutul tău pe care-1 porţi cu tine, asta am recunoscut. Pentru că mă identific aşa de puternic cu el. Cred că l-am simţit în tine pentru că, într-un fel, face parte şi din mine.

— Chiar... chiar aşa? spuse ea într-un târziu.

Sigur, spuse el. îşi ridică şerveţelul şi, întinzându-se peste masă, îi şterse lacrimile. Poftim, îi spuse. Acum este mai bine, da?

— Da, spuse ea, voind să-l poată îmbrăţişa. Mult mai bine. Mă simt... aşa de prost. Am impresia că am făcut o scenă şi...

— Sst, spuse el liniştit. Nu ai făcut nici o scenă. Mi-ai spus doar ceva dureros despre tine însăţi. Şi s-a întâmplat să-l spui persoanei potrivite. îi zâmbi, cu dinţii scli- pindu-i în lumina lumânărilor. Aşa că înveseleşte-te. Eşti într-o companie potrivită.

— Of, Josh, spuse ea. Mulţumesc. Credeam că am făcut o greşeală groaznică, fiind atât de directă. Doar că tu şi Joanna aţi fost aşa de calzi şi minunaţi şi mi-aţi împărtăşit totul. De aceea cred că m-am lăsat purtată de val.

— Poţi să fii tu însăţi cu noi, April, îi spuse el. Aici eşti în siguranţă, aminteşte-ţi.

— Mulţumesc, Josh. Vai, mă simt ca o proastă! Râse uşor.

— Pentru că ai vorbit despre tine, spuse el. Ai fost cinstită, asta e totul. Acum poţi aprecia ce greu mi-a fost şi mie să-ţi vorbesc despre Joanna.

Râseră amândoi, încântaţi de conversaţie, de terenul comun pe care-1 descoperiseră.

— Cred că unul dintre motivele pentru care am fost atras de Joanna şi de tatăl ei, spuse el serios, este că lumea lor era aşa de diferită de a mea, aşa de minunată, de ordonată şi de calmă. Şi orhideele, de asemenea. Un mod de-a face lumea mai frumoasă şi, cu hibridizările

mele, să creez poate chiar un specimen nou, magnific.

— Ştiu ce vrei să spui. Exact. De aceea am fost şi eu atrasă de arhitectură şi design şi de aceea fac acuarele cu flori şi grădini. Şi acum grota. Zâmbi. Am încercat să fac ordine din haos, străduindu-mă să fac lucrurile mai frumoase şi, în acest timp... Se scutură.

— Uneori te-ai simţit ca un outsider? sugeră el.

April încuviinţă din nou.

— Exact. Ca şi cum nu aş aparţine în realitate lumii acesteia. Nici unei lumi de fapt. Ca şi cum tot restul lumii ar face parte dintr-un club în care eu nu sunt membră. Dar uneori pot trece prăpastia. II privi. Ca atunci când te-am întâlnit pe tine şi pe Joanna.

Josh zâmbi.

— La fel mi s-a întâmplat şi mie, spuse el. Şi cred că e vorba de ruşinea pe care o resimţim încă.

April simţi imediat înţelepciunea acestor cuvinte.

— Trebuie să fiu de acord cu tine, spuse ea. Deci... să facem cum putem mai bine! II privi cu ochii strălucitori.

Privirea lui Josh zăbovi o clipă asupra ei, apoi el bătu brusc din palme.

— Desertul! spuse el. Sper că mai încape.

— Mai încape? întrebă ea.

— Mda, plăcinta specială a lui Connie. Iar tu rămâi aici până fug eu în casă şi o aduc, bine?

April îl urmări cum intră în casă şi, chiar în

acel moment, își dădu seama că se îndrăgostise de el. Nu putea să nu recunoască faţă de ea însăşi, deşi îi era ruşine.

Sunt îndrăgostită fără speranţă de Josh Lawrence, se gândi ea. *Un prieten nou. Şi mai rău, soţul celei mai bune prietene. Bolnava...*

Nu reuşi să-şi termine gândul. Vinovăţia o copleşi.

Nu-i pot face asta Joannei, se gândi. *Sau lui Josh. Sau mie. Trebuie să descurajez orice alt contact în afara muncii. Mai ales când Joanna nu este aici.*

îşi dori brusc ca Joanna să nu fi plecat în Montecito, oricât de mult se bucurase de timpul petrecut împreună cu Josh. îşi turnă repede nişte vin în pahar şi luă o înghiţitură zdravănă. Vinul nu mai avea aceeaşi savoare. Acum avea gustul vinovăţiei şi al remuşcării, al dorului neîmplinit, al trădării şi al părăsirii.

Când Josh se întoarse cu desertul, tarta făcută de Connie, ea îi zâmbi, comportându-se aproape natural.

Josh o privi îngrijorat o clipă, apoi îi zâmbi. Experimentase un sentiment groaznic în bucătărie. Se îndrăgostea de April Woodward. Iar acum trebuia să ţină în frâu puternica dorinţă care-1 trăgea înspre ea, care-1 făcea s-o dorească disperat, în ciuda sentimentului de vină pe care-1 simţea deja.

Of Doamne, se gândi el. *Cum m-am putut gândi la aşa ceva? Mai ales ţinând seama de... condiţia Joannei.* Cu toate acestea, sentimentul nu voia să dispară. Era *acolo,* real, aproape tangibil şi nu putea fi negat.

Capitolul şaptesprezece

April umplu maşina de floricele şi aşeză cutia mare de metal sub pâlnie, aşteptând să apară grămăjoarele mari, pufoase. Woody stătea lângă aragaz, topind untul. Maşina de floricele avea şi ea o cupă metalică pentru topit untul, dar era prea mică.

Râsetul lui April se auzi peste zgomotul floricelelor.

Woody o privi şi zâmbi.

— Ce e aşa de nostim? o întrebă el.

— Te-ai gândit vreodată ce prostie e să avem maşina asta scumpă cu jet de aer când oricum o să turnăm o tonă de unt peste floricele? îl întrebă ea.

— Mda, spuse el, e o prostie. Doar că maşina e foarte bună.

— Aşa este, îl aprobă ea. Floricelele începură să iasă ca nişte proiectile şi April nu reuşi să reziste tentaţiei de a le încerca. Sunt groaznice, se gândi ea, fără unt şi sare.

Când venise de la lucru, găsise un mesaj pe

robot de la Woody. Era încă puţin supărată pe el din cauza comentariilor stupide pe care le făcuse atunci când o văzuse vorbind cu Josh, dar se hotărâse să uite. De atunci lucraseră împreună eficient, dar în tăcere, însă April se hotărâse că e momentul să limpezească un pic atmosfera. în afară de asta, vocea lui Woody pe robot fusese jalnică şi plângăreaţă. Dar, îşi spuse ea, urma să discute cu el în mod serios despre comportamentul lui.

îl sunase, iar el îşi ceruse scuze, apoi o rugase să iasă cu el la cină. April îl refuzase, îi spusese că dorea să ronţăie ceva acasă, să facă o baie, apoi să se tolănească în pat şi să se uite la televizor. Şi atunci Woddy îi propusese una dintre acele seri floricele-şi-video, pe care April le găsea irezistibile.

— Ai câştigat, îi spusese ea. Vino cam într-o oră. Dar să nu aduci vreun film din alea cu tone de sânge şi violenţă. Vorbesc serios. Nu am chef să văd aşa ceva în seara asta. Nicicum, Woddy.

Acum era bucuroasă că era şi el aici — cald şi prietenos — nu aiuritul macho care fusese la Josh şi Joanna acasă. Şi adusese „Ridicule", un film franţuzesc pe care dorea să-l vadă, auzind că în el erau costume frumoase. Chiar se simte pedepsit, se gândi ea amuzată. Altfel n-ar fi adus filmul ăsta.

Aparatul terminase floricelele, ea se uită la recipient, apoi se întoarse spre Woody.

— Crezi că e suficient? îl întrebă.

Woody privi vasul şi îşi scutură părul creţ.

— Nici gând, April, spuşe el. Pentru doi oameni? Care au un film bun de urmărit?

Ea zâmbi.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse ea. Mai luă un vas şi umplu aparatul ca să mai facă floricele. Woody, vrei să pui nişte unt şi sare peste astea cât timp sunt calde?

— Mda, spuse el. Se face. Şi pe urmă mai pun nişte unt. Se duse la vas, turnă untul, trânti o grămadă de sare peste ele, apoi puse capacul şi începu să le amestece, scuturându-le ca pe nişte castaniete.

— Ce aiurit eşti, spuse April, râzând.

El îşi termină numărul şi lăsă vasul jos.

— Ştiu, spuse el.

— Şi de fapt ce te-a apucat? îl întrebă April. La Josh şi Joanna acasă, atunci? Remarcile acelea stupide.

— Mm... nu mai ştiu, April, spuse el, mai turnând nişte unt la topit. Eu cred că oamenii ăia sunt ca nişte şerpi încălziţi la sân, ştii?

— E ridicol, Woody, spuse ea. Din aparat începură să iasă floricele, iar ea se asigură că vasul e pus bine. De fapt, sunt nişte oameni foarte simpatici.

Woody se scutură.

— Cum vrei tu, April, spuse el, da' eu tot n-am încredere în ei. Ea e o căţea răsfăţată, care se fâţâie peste tot în Mercedesul ei vechi, de parcă ar stăpâni lumea, iar el e exact ca ea. Un ticălos arogant. Făcându-şi de lucru, flexându-şi muşchii, aţâţând gagicile locale.

April îl privi uimită. Parcă n-ar fi vorbit

despre aceiaşi oameni.

— Te înşeli, Woody, spuse ea. E o nebunie... Nu ştiu dacă sunt bogaţi sau nu. Cred că o duc bine, totuşi, dar nu sunt aroganţi. Iar Josh Lawrence nu face curte gagicilor locale. Sunt cuplul cel mai grozav pe care l-am văzut.

El o privi pe furiş.

După cum am spus, fă cum vrei, April, zise el, părând indiferent. Dar eu ştiu altceva.

Se întoarse şi clătină untul topit în vas, apoi o privi iar.

— Ţi-aş putea spune poveşti pe care le-am auzit despre sora ei şi care ar face să ţi se ridice părul măciucă, spuse el.

April îl privi fix o clipă.

— Eu nu ştiu nimic despre ea, dar îi ştiu pe ei, îi spuse ea. Şi te înşeli, Woody.

Se gândea la Joanna şi la extraordinara ei generozitate, la prietenia ei şi la boala ei şi simţi că nu mai poate să asculte toate acele prostii.

— Woody, îi spuse ea, privindu-1 supărată. Nu mai vreau să discut despre asta. Şi nu mai vreau să ascult vreun cuvânt împotriva lor. Mă auzi?

Expresia lui se schimbă.

— Dacă mă înşel aşa de tare, spuse el, iritat, de ce Josh Lawrence îţi făcea ochi dulci?

— E ridicol, spuse ea în defensivă. îmi explica nişte probleme legate de munca lui, asta-i tot.

— Nu părea aşa. Iar eu nu sunt chior, April. Ştii? Tipul e amorezat de tine.

— Ei, şi tu, spuse ea. Am zis că nu vreau să mai discutăm şi eram serioasă. Las-o baltă. Nu eşti raţional.

— Bine, spuse el. Bine. Dar tu mi-ai cerut părerea, iar eu ţi-am spus-o.

Aparatul se închise, ultimele floricele ţâşnind pe ţeavă.

— Poftim, spuse ea. Mai pune unt şi sare.

Se duseră în dormitor şi se tolăniră în patul ei mare cu o grămadă de perne, punând vasul cu floricele între ei. April îl urmări leneşă pe Woody cum pune caseta în VCR, dar mintea ei era în altă parte. Poate că Woody era infantil, dar nu era prost, îşi aminti ea.Era un observator destul de atent, de fapt, iar April se întrebă ce văzuse el în realitate. Intimitatea pe care o detectase între ea şi Josh când îi văzuse vorbind. Dacă el o simţise, atunci n-ar fi simţit-o şi Connie? Şi... Joanna?

April simţi o durere în stomac şi se întinse după vasul cu floricele de unde luă un pumn, apoi începu să le mestece, fără să le simtă însă gustul. îşi dăduse seama care erau sentimentele ei faţă de Josh Lawrence — n-avea rost să nege — dar sperase că nu sunt aşa de evidente. Iar despre sentimentele lui Josh pentru ea, oare Woody avea dreptate? Ţinea Josh oare chiar aşa de mult la ea cum bănuia Woody?

Ea simţise că legătura între ei devenise mai mult decât prietenie şi că el o aprecia la fel de mult ca şi ea. Dar nu era sigură şi nu voia să se gândească acum. în sinea ei auzi clopoţei de avertizare. îi era teamă că, dacă Woody simţise ceva, atunci şi ceilalţi simţiseră, ceea ce ar fi putut să frângă inima Joannei. Iar cu asta, se gândi April, nu putea trăi. Orice ar fi fost.

— Eşti gata? o întrebă Woody, smulgând-o

din reverie.

Ea dădu din cap.

— Gata. De fapt, chiar am gustat floricelele.

Mai târziu, pe când stăteau tolăniţi unul lângă celălalt, privirea lui Woody alunecă într-o parte, observând-o pe April care urmărea hipnotizată filmul. îl savura ca pe floricele, bucurându-se de fiecare minut, se gândi el. Se simţi mulţumit, chiar dacă filmul nu-1 amuza în mod special. îi plăcea să-i facă bucurii lui April, dar, de fapt, îi plăcea să facă bucurii oricărei femei. Adică, oricărei femei ar fi dorit. Orice femeie care i-ar fi plăcut. Şi se gândi că April îi plăcea cel mai mult dintre toate femeile pe care le ştia. Era şi o provocare, iar lui îi plăcea asta. Ochii lui se mutară spre sânii ei, scoşi în evidenţă de tricoul pe care-1 purta. *Se va da pe brazdă,* se gândi el. *Ştiu că aşa va face. Este potrivită pentru Woody Pearlman, nu*

?Capitolul optsprezece

Josh mergea încet prin seră, urmat de Cari, privind într-o parte şi în cealaltă, privind înlocuitorii pentru *Phalaenopsis*-urile infestate cu fungi, distruse. Ajunseseră în sfârşit, erau scumpe, dar de calitate foarte bună. Din nefericire, atunci când începuse atacul fungilor, distrugerile fuseseră aşa de importante încât plantele n-ar fi putut fi

însănătoşite la timp pentru a satisface comenzile pe care le aveau. Se hotărâseră să cumpere acest lot costisitor, tocmai ca să nu piardă comenzile şi să-şi strice renumele în afaceri.

— Cred că avem nevoie de mai multe măsuri de siguranţă, spuse Cari. Camere video plasate strategic.

Josh negă din cap.

— Nu cred, Cari, spuse el. Noaptea îl avem pe Miguel şi câinele de pază. Iar în timpul zilei cineva din personal va conduce pe oricine intră în seră. Ca o escortă.

— Mda, dar aveam escorte şi când cineva a adus afurisitele alea de ciuperci. Şi nu ştiu cât de utili vor fi Miguel şi câinle. De ce te încăpăţânezi aşa?

— Nu mă încăpăţânez, comentă Josh. Ştii, poate aveam un stoc de plante care fuseseră deja contaminate, dar a durat până ce s-a văzut, continuă el. Este o posibilitate. Şi, în afară de asta, nu *toată* lumea a fost escortată prin seră.

— Nu, spuse Cari, nu toată lumea. Dar este mult mai probabil ca infestarea să se fi făcut noaptea. Ştii ce cred eu?

— Ce? întrebă Josh.

— Cred că încerci încă să negi că ar putea exista cineva care să facă toate astea în mod deliberat, spuse Cari. Şi te înşeli singur dacă nu crezi că e vorba de sabotaj.

Josh nu voi să-i spună lui Cari că, de când Joanna îi împărtăşise noutăţile, nici nu prea se

gândise la această problemă. îi era greu să se concentreze asupra afacerilor.

— Josh! Josh! Luna îl striga din celălalt capăt al serei. El şi Cari o văzură alergând spre ei, cu sânii mari lovin- du-se de bluza mulată pe corp, cu tocurile ei ascuţite împrăştiind rumeguşul şi pietrişul. Cari râse, iar Josh nu se putu abţine să nu zâmbească.

Ajunse la ei aproape fără să mai poată respira.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Josh.

— Domnul... cum îl... cheamă, gâfâi ea. Este... în... birou.

— Cine? întrebă Josh. *Informaţiile Lunei lasă de dorit,* se gândi el amuzat'.

— Acela... cu nume japonez! exclamă ea.

— Cine? întrebă Josh, din ce în ce mai mirat.

— Acela cu părul negru şi... este unul dintre cei foarte bogaţi.

— De ce nu m-ai sunat pe pager? o întrebă Josh. Sau de ce n-ai folosit intercomul?

— Eram prea agitată! îi răspunse ea. A spus că vrea să te vadă *acum!*

— Mulţumesc, Luna, spuse el. *Trebuie săfie domnul Hara,* se gândi el. *S-a întors să mai cumpere nişte orhidee. Poate e chiar domnul Nakamura.* O pomi repede, aproape alergând, spre birou.

Josh se tolăni mai bine pe scaun, uitându-se fericit la tavan. *Poate există un Dumnezeu, la urma urmei,* se gândi el; Domnul Nakamura

cheltuise o mică avere, suficientă să acopere costul înlocuirii lotului pierdut de *Phalaenopsis* şi să-i mai rămână şi ceva bani în plus. Vizitele de atest fel deveniseră din ce în ce mai dese de când el şi pepiniera lui îşi câştigaseră un renume pe plan mondial, dar Josh tot nu se obişnuise cu ele. în mod sigur nu devenise încă îngâmfat din această cauză.

Trebuie să-i spun Joannei, se gândi el. *Chiar acum.*

Se aplecă în scaun, luă receptorul în mână şi formă numărul. După ce sună de trei ori, îi răspunse Connie.

— Connie, spuse el. Aş vrea să vorbesc cu Joanna, te rog.

— Nu este aici, Josh, îi răspunse Connie.

— Unde este? Trebuie să dau de ea.

— Nu ştiu, răspunse Connie.

— Nu ştii? o întrebă el. *Fir-ar să fie,* se gândi el. *Joanna nu ar trebui să iasă singură fără ca noi să ştim unde este. Ce ar fi dacă...*

— Tot ce ştiu, spuse Connie, exasperată, este că se comportă ciudat.

Cum adică? Simţi cum un fior de gheaţă îi trece pe şira spinării

— .Ei, nu ştiu.

— Hai, Connie, o îndemnă el. Spune-mi ce ştii.

— Păi, ca atunci când am fost să curăţ cabana de pe plajă, spuse Connie.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Josh.

— Era *jale,* bombăni Connie, vreau să spun *jale.*

— Cum adică? spuse Josh, din ce în ce mai supărat.

— Ei, ştii tu, spuse ea. Sticle goale de vin peste tot. Sticle pe jumătate goale, cu dopul scos. Patul arăta de parcă ar fi murit cineva în el. Nisip şi tot felul de chestii pe jos. Se opri, apoi continuă cu o voce mânioasă. Mi-a luat ore întregi să curăţ totul.

Josh simţi cum i se strânge stomacul şi pe frunte îi apărură picături de sudoare. îi era rău. Ştia că Joanna fusese pe acolo în ultimele săptămâni, probabil ca să-şi lingă rănile. Singură. Era prea groaznic să se gândească la asta-

Când îi reveni vocea, spuse:

— îmi pare rău, Connie. Ar fi trebuit să-mi spui.

— N-am vrut să te supăr.

— Oricum, vin acasă, spuse el. Ne vederrv acolo. Se gândi că era probabil momentul să-i spună lui Connie ce se întâmplă astfel încât ea să înţeleagă neobişnuitul comportament al

Joannei.

— Bine, spuse ea şi închise telefonul.

Josh rămase la birou, uitându-se în gol. Cun\ tj se poate schimba starea de spirit în câteva momente, se gândi el- Veselia pricinuită de vizita domnului Nakârnura *dis~* păruse complet, înlocuită de sumbra soartă care arunc® orice altceva în umbră.

Ce mai contează acum? se întrebă. *Contează doar Joanf№■*

Se ridică şi se îndreptă spre recepţie.

— Luna, spuse el. Astăzi plec. Dacă se întâmplă ceva, sunt acasă.

Luna, cu telefonul lipit de ureche, ca de obicei, îşi puse un moment mâna pe receptor.

— Bine, şefu', îi spuse ea, zâmbind. Nu te îngrijora, îşi luă mâna de pe telefon şi începu deîndată să vorbească iute în spanioleşte.

în parcare, Josh se urcă în Land Cruiser-ul lui şi o luă pe autostradă, spre casă. Conducând spre nord, aruncă o privire asupra proprietăţii fraţilor Rossi din dreapta lui.

— Lua-i-ar naiba, înjură el cu voce tare. Apăsă pe frână şi intră pe terenul lor, apoi se răzgândi. îşi continuă drumul spre nord, necazurile proaspete copleşindu-i mintea. Camionul lui Cari — al lui Cari, fără nici o îndoială — era parcat chiar în faţa birourilor fraţilor Rossi.

Ce naiba face Cari aici? se întrebă. *Şi dacă*

are vreun motiv întemeiat să vină aici — deşi nu-mi pot imagina care ar fi acela — de ce nu mi-a spus nimic?

Rahat! Lovi furios volanul, reuşind să se rănească la mână. *Oare toată lumea s-a întors împotriva mea?*

Josh parcă maşina în curtea casei. Maşina Joannei nu era acolo, dar văzu Jeepul lui April şi maşina lui Connie. Intră în vestiar, îşi scoase bocancii murdari şi îşi puse Top-Sider-ii curaţi, apoi se duse în bucătărie.

Connie se uită la el peste masa din bucătărie, unde gătea ceva.

— Bună, îl salută ea. Ochii ei aveau o expresie somnoroasă care însemna că nu mai voia să discute nimic cu el.

— Bună, Connie, cred că tot nu şti nimic de Joanna.

— Nu, spuse ea. Tot nu e aici. E doar April, jos la grajd, şi bărbatul acela care lucrează cu ea.

Josh sesiză dispreţul din vocea lui Connie. Se întrebă de ce oare nu o simpatizează pe April — era oare gelozie? Nu era încă sigur, dar nu avea de gând să afle chiar acum.

Se îndreptă spre terasă şi o luă în jos, printre meri, spre grajd. îşi strecură capul prin uşa deschisă şi se uită. April era pe

schelă, iar partenerul ei muncea la peretele dinspre sud. Duzini de cutii cu scoici şi pietricele, pe care în majoritate le recunoscu, erau aliniate la peretele dinspre nord, unele închise, altele deschise.

— Salut, spuse el. Ce mai faceţi?

— Josh, spuse April, trăgându-şi masca de pe faţă. Merge grozav. începu să coboare de pe schelă şi îşi scoase mănuşile de cauciuc.

Woody se uită şi el. Tocmai monta bucăţele de sidef pe o zonă de fundal. îi privi o clipă pe cei doi, apoi se întoarse în tăcere la lucru.

— Uite, spuse April, agitată. Tavanul e aproape gata.

Josh privi în sus şi zări pentru prima oară partea terminată. Era uimit de frumuseţea designului. Tavanul era un cer de noapte plin de constelaţii, toate făcute din scoici şi pietre.

— Dumnezeule, spuse el. Este cu adevărat minunat, April. Nu ştiam că va fi aşa de complicat. Şi culorile sunt spectaculoase.

Mulţumesc, răspunse ea. începe să capete formă, nu?El încuviinţă.

— Mai poţi să spui o dată. O privi. Joanna a văzut asta?

— Nu, spuse April. A văzut-o doar când s-a întors de la Montecito, dar de atunci, nu. De-abia aştept să vină acasă. Cred că va fi cu adevărat încântată.

— Eu ştiu că va fi, comentă Josh. N-am mai văzut aşa ceva. Stridii, midii, abuloni, spirale, chiar şi scoici arici. Nu mi-aş fi putut închipui că se poate face aşa ceva din scoici.

— Nu ştiam că te pricepi.

— Din cauza lui am început să mă interesez de scoici, se auzi vocea Joannei din spatele lui.

Se întoarseră amândoi şi o văzură în prag, zâmbindu- le fericită. Avea nişte sacoşe pline pe care le lăsă jos şi veni spre ei.

— Bună, dragă, spuse ea, sărutându-1 pe Josh pe obraz.

— Salutare, frumoaso, spuse el, bucuros s-o vadă.

Joanna atinse obrazul lui April cu un sărut şi apoi o
îmbrăţişă. După aceea se dădu înapoi şi privi îndelung tavanul.

— April, spuse ea, întorcându-se încântată, eşti o ma- giciană! O vrăjitoare! Este deja atât de frumos încât aş vrea să mă mut aici. Este... divin!

April râse.

— Păi asta şi era ideea pentru tavan.

— Ştii ce am vrut să spun, zâmbi Joanna. Este perfect. Acum de-abia aştept să văd şi restul terminat.

— Lucrăm cât de repede putem, spuse April. Şi, apropo, Joanna, busturile pentru nişe au venit azi. Sunt acolo, lângă perete, dacă vrei să le vezi.

Joanna îl privi pe Josh. Figura ei era contorsionată de durere.

— Cred că... mă duc să mă întind, spuse ea.

Fără alt cuvânt, ieşi din cameră şi dispăru, lăsând sacoşele unde erau.

Woody se întoarse şi o urmări cum pleacă, rânjind. *Mda, pariez că are nevoie să se întindă. Când i-a văzut pe ăştia doi împreună, i-a venit rău. Aşa îi trebuie.*

April îl privi pe Josh, a cărui expresie era îngrijorată.

— Mă duc să văd ce face, spuse el, liniştit.

— Spune-i că sper să se simtă mai bine, spuse April, alarmată de plecarea bruscă a Joannei. Era ceva neobişnuit la ea, se gândi April. Chiar neobişnuit.

Josh deschise uşa dormitorului şi văzu că încăperea era complet în întuneric. Draperiile erau trase şi toate luminile erau stinse. De-abia reuşea s-o zărească pe Joanna, zăcând în

vârful patului, într-un halat scurt, din mătase. Se apropie încet de pat şi se aşează lângă ea.

— Te simţi bine? o întrebă el, îngrijorat.

— Da, îi răspunse ea. Aveam doar nevoie să mă odihnesc.

— Eşti sigură? insistă el.

— Nu-i nimic, îl linişti ea. Nu fi îngrijorat, Josh, eu... eu aveam nevoie doar să fiu singură şi să mă odihnesc.

— Bine, îi răspunse el, înţelegând mesajul. Sunt aici dacă ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc, murmură ea.

El părăsi camera întunecată şi închise uşa în urma lui.

Brusc, se sprijini de peretele holului, cu inima bătându-i puternic. *O, Doamne,* se rugă el. *Te implor, n-o lăsa să sufere.*

Frica, o forţă palpabilă, îl prinsese în ghearele ei şi-l ţinea acolo, imobilizat, pentru o eternitate. Până la urmă, slăbit, se îndreptă spre biroul lui, unde îşi turnă un scotch şi se întinse pe pat, incapabil să se concentreze, extenuat de groaza care-1 consuma.

Se simţea atât de singur.

Capitolul nouăsprezece

Joanna privi pe uşa deschisă în grotă şi văzu că April şi Woody munceau de zor, montând

scoicile în ciment. Nu voia să se amestece, ci doar să-i urmărească muncind. în ultima vreme fuseseră din ce în ce mai multe zile în care doar se odihnise, citind în dormitor sau în conservator, păstrându-şi energia pentru a îndeplini doar acele sarcini pe care era obligată să le facă. Nu mai coborâse de câteva zile şi era nerăbdătoare să vadă cum progresase lucrarea.

— April? o chemă ea.

— Ah, Joanna, strigă April, întorcându-şi capul spre uşă. Intră, străine. N-am observat că erai acolo, jos. Era pe schelă, lucrând la un colţ.

— Te superi dacă mă uit puţin? întrebă Joanna. Promit să fiu tăcută ca un şoricel. Aş vrea doar să văd cum merge.

— Sigur, e foarte bine, spuse April. Trage-ţi un scaun şi aşează-te comod. Dar stai mai la distanţă ca să nu te acoperi cu praf de ciment.

— Mulţumesc, spuse Joanna. Nici nu vei şti că sunt aici.

Woody o privi cu colţul ochiului, dar nu spuse nimic.

Continuă să umple spaţiul de fundal.

Joanna îşi trase un taburet într-un colţ şi se aşează, privind în jur. Din fericire, munca la grotă progresa conform programului şi erau zile în care se putea observa cu uşurinţă efectul spectaculos al lucrului. Uneori, totuşi, treceau zile întregi fără să se observe vreun

progres vizibil.

Azi, fu fericită Joanna să descopere, era una dintre acele zile măreţe în care se putea observa progresul. Pe când privea prin cameră, simţi o bucurie şi o împlinire imensă, cauzate de un lucru ambiţios, aproape terminat. Tavanul şi constelaţiile lui erau o minune, iar nişele în care vor sta, pe piedestale, busturi încrustate cu scoici erau complet terminate. Efectele fantastice de pe tavan fuseseră obţinute folosindu-se o mare varietate de scoici. April făcuse chiar şi un cub din scoici, în spatele căruia zidurile păreau a sclipi în zeci de soiuri de pietre preţioase.

Putea vedea şi unde fuseseră lăsate spaţii goale. Acelea, ştia, urmau să fie completate cu orhidee din scoici. Joanna trebui să-şi muşte limba ca să nu spună nimic şi reuşi să-şi păstreze laudele până la cină. April îi promisese că va mânca împreună cu ea în acea zi, aşa că vor discuta atunci.

April continua să muncească în tăcere, poziţionând cu grijă scoicile, dar, în ciuda concentraţiei, era conştientă tot timpul de prezenţa Joannei. Luni întregi Joanna se învârtise într-una pe acolo, rugând-o pe April să cineze sau să dejuneze cu ea, dar, în ultimele săptămâni, vizitele ei deveniseră din ce în ce mai rare. April ştia de ce, bineînţeles,

dar făcuse tot posibilul să pară că nu observă, pentru că ştia că aşa voia Joanna.

îşi dăduse seama şi că Joanna devenise nerăbdătoare, dar ştia din ce provenea acest sentiment: se temea că nu va apuca să vadă grota terminată. Dar April nu putea face nimic pentru a grăbi proiectul. Muncea cât de mult putea, muncea peste program, sperând să poată termina la timp.

Aşează ultima scoică în poziţie, o ţinu acolo un moment, apoi îi dădu drumul şi se dădu înapoi ca să vadă efectul de ansamblu. Era minunat, se decise ea. Mai bine nu se putea.

— Woody, spuse ea, vrei să fii un înger şi să-mi dai o cutie cu scoici de acolo, te rog?

— O clipă, April, spuse el, aşezând cu grijă o bucată de sidef pe fundal.

April se uită în jos la el, văzându-1 cum stătea în lotus, sprijinit de zid, muncind, acoperit din cap până în picioare cu ciment şi praf fin de ciment, la fel ca ea. Zâmbi, văzând cât era de comic. Se plânseseră unul altuia că erau obligaţi să-şi spele părul în fiecare seară, dar se hotărâseră că era mai bine aşa decât să poarte o caschetă de baie toată ziua.

— Hei, Woody, spuse ea, buclele alea frumoase ale tale au albit cam timpuriu.

El râse.

— Mda, sigur; eu, în locul tău, n-aş spune nimic. Părul tău blond seamănă grozav cu cil

unei babe, îi spuse el. Se mişcă, se ridică în picioare, apoi găsi cutia cu scoici, o duse la schelă şi i-o dădu.
Mersi, Woody, spuse ea, punând cutia pe planşeul pe care stătea

— .în regulă, răspunse el. Se întoarse la locul lui, aşe- zându-se iar în poziţia lotus şi reîncepu să lucreze.

Joanna rămase aşa multă vreme, urmărindu-i din colţul ei. Erau prieteni buni, asta observase de când Woody începuse s-o ajute pe April şi munceau foarte bine împreună, aşa de adaptaţi unul cu celălalt încât păreau să aibă un cod secret, doar al lor.

Ca limbajul secret al prietenilor foarte apropiaţi, se gândi ea. *Sau amanţi.*

Trebuia să recunoască faptul că Woody era foarte atrăgător — fizic, cel puţin — şi îşi dădea seama că aşa era pentru multe femei. Mai ales pentru acelea care căutau o partidă de sex cu râsete, mulţi muşchi şi fără obligaţii.

După ce-i urmărise câteva săptămâni, observase că el părea s-o protejeze continuu pe April şi simţise că putea fi chiar gelos pe legăturile ei cu alţi oameni. Un lucru era sigur, se gândi Joanna. Dacă Woody nu era îndrăgostit de April, atunci voia în mod sigur s-o adauge pe lista cuceririlor lui şi, credea Joanna, va juca multă vreme rolul fratelui mai mare doar ca s-o atragă.

în timpul conversaţiilor cu April, Joanna îşi dăduse seama că aceasta era aproape convinsă că Woody era în realitate fratele mai mare pe care dorea să-l aibă în preajmă. O amuzau legăturile lui cu alte femei, necrezând

că ea însăşi ar putea fi rănită... Dar Joanna se temea că April va fi rănită totuşi de el şi se întreba ce avea de făcut. Şi, în plus, nu voia ca ceva sau cineva să intervină în prietenia lui April cu ea — sau cu Josh.

— Ai fost foarte tăcută, spuse April, apropiindu-se de Joanna.

Joanna tresări, pierdută cum fusese în gânduri. Râse.

— Ţi-am spus că voi fi tăcută ca un şoricel, spuse ea. Munca mergea aşa de bine încât n-am vrut să vă întrerup.

April privi în jur, zâmbind.

— Chiar începe să arate minunat, spuse ea cu mândrie în glas.

— Mai mâncăm împreună? o întrebă Joanna.

— Da, spuse April. Trebuie doar să mă duc în baie şi să mă curăţ puţin.

— Bine, răspunse Joanna. Ne întâlnim pe terasă. Cred că voi mai rămâne un timp aici să absorb atmosfera care începe să se formeze.

— Ce amuzantă eşti, spuse April, zâmbind. Dar înţeleg. Ne vedem peste câteva minute. Porni spre uşă, apoi se întoarse.

— Woody, spuse ea, ne vedem cam într-o oră.

— E-n regulă, spuse el. Stătea în cealaltă parte a camerei, ştergându-şi mâinile pe o cârpă.

Joanna îl urmări un timp, apoi îşi drese

vocea.

— Tu te duci acasă la masă, Woody? îl întrebă. încă se mai prefăceau că nu se cunoşteau dinainte.

Woody continuă să-şi şteargă mâinile şi nu se uită la ea.

— Uneori, răspunse el. Dar, de obicei, mănânc ceva aici.

— Ar trebui să rămâi şi tu la masă într-o zi, spuse Joanna, mai mult din politeţe decât din alt motiv.

— A, de obicei mă întâlnesc cu cineva la masă, spuse el. Dar mersi. Azvârli cârpa. Ne mai vedem noi, spuse el, îndreptându-se spre uşă.

Sunt sigură că da, se gândi Joanna, urmărindu-1 cum iese plin de mândrie din grotă.

Capitolul douăzeci

Christina ajunse prima, strecurându-se prin ceaţa groasă în parcare, şi se îndreptă spre capătul sudic, după cum o instruise Peter. Privind de jur împrejur, nu zări decât una sau două maşini.

Coborî şi merse cu grijă spre rampa de lemn care ducea, peste dune, la apartamentele de lux. Din fericire, al lui era cel din capătul sudic, pentru că nu reuşea să-şi dea seama

unde încep şi unde se termină apartamentele.

Doamne, se gândi ea, *de ce trebuie să fie întotdeauna aşa? Să ne întâlnim doar în locuri din astea sinistre.* Dar, bineînţeles, ştia răspunsul la această întrebare. Nu trebuia să fie văzuţi împreună. Şi astfel, astăzi se întâlneau în locuinţa secretă de pe plajă a lui Peter.

Eucalipţi uriaşi şi pini torturaţi de vânt se scuturau cu zgomot în briza puternică ce venea dinspre ocean, iar nisipul, fin şi tăios, o lovea pe faţă, înţepând-o puternic.

Doamne, se gândi ea, scoţând o eşarfă de mătase din geantă şi punându-şi-o pe faţă. *E de-a dreptul sinistru.* Dar nu-i păsa. Nu astăzi. Pentru că urma să se întâlnească cu Peter şi de-abia aştepta.

O porni cu grijă în susul rampei de lemn, agăţându-se de balustradă, tocurile înalte îngreunându-i mersul. *Ar fi trebuit să port pantofi fără tocuri,* se gândi ea. Dar se răzgândi. *Nu, lui Peter îi place să mă vadă îmbrăcată elegant.*

I *se pare că aşa arăt foarte clasată.* Cuvântul lui, *clasată.* Chicoti, gândindu-se că ceea ce făceau ei era oricum, doar clasat nu.

In vârful rampei, ceaţa era şi mai groasă. Rămase acolo, cu eşarfa ţinută protector, trăgându-şi puţin răsuflarea, căutând un semn care să-i indice direcţia corectă.

N-o s-o găsesc niciodată pe ceaţa asta. Apoi zări o plăcuţă de lemn cu numere de alamă pe ea. Săgeata indica în dreapta ei pentru unitatea 803. Urmări săgeata până ce ajunse, în susul unor scări, la numărul 803.

Christina respiră adânc, apoi începu să urce, cu ochii fixaţi pe uşă. Ajunse în vârf şi se opri, înjurând ţigările şi plămânii ei de treizeci şi şase de ani. Apoi îşi continuă drumul pe terasă şi, ridicându-se pe vârfuri, se întinse înspre pragul de sus al uşii, după cheie.

Da, aici este, se gândi. *Cheile spre nirvana.*

Intră şi-şi scoase eşarfa, apoi închise uşa. Aruncându-şi pantofii, privi în jur. Chiar în faţă era bucătăria, apoi li- vingul, dincolo de care era o fereastră uriaşă care dădea spre mare. In acea zi, priveliştea era colorată

exclusiv în tente de gri şi alb de ceaţă.

îşi culese pantofii şi intră în living. Apartamentul era decorat în întregime în tonuri de alb şi era dotat cu scaune şi canapele mari, moderne, confortabile, tot albe, şi mese mari, ieftine, din lemn. *Plictisitor, dar comod,* se gândi ea. Lăsându-şi pantofii pe jos, lângă canapea, îşi puse eşarfa pe umăr, apoi se îndreptă spre fereastră şi se aşeză în faţa ei, încercând să zărească marea.

Ceaţa era ameţitoare, se gândi ea. Stătea acolo, pierzând noţiunea timpului, cu ochii privind în gol.

Se gândi că vechea cabană de lemn pe care Joanna şi Josh o aranjaseră aşa de frumos era undeva, jos, pe plajă, una dintre ultimele cabane existente de-a lungul coastei. Acum ferme şi afaceri uriaşe — ale unor oameni deş-tepţi ca Peter — înghiţiseră aproape tot terenul. *Cabana aceea veche valorează o avere, probabil,* se gândi ea, privind în continuare spre marea invizibilă.

Fu gata să ţipe simţind nişte braţe uriaşe înconjurând-o şi căldura unui trup solid apăsat pe al ei. îi putea simţi respiraţia pe gât. Dar îşi dădu seama repede că era doar Peter.

— Of, Doamne, se plânse ea, cu genunchii moi, tremurând. Tu... tu...!

— Te-ai speriat, iubito? o întrebă el, liniştit, îngropân- du-şi gura în ceafa ei, lingându-i

sarea care o acoperea în întregime.

— Of, Isuse,... Peter! oftă ea. Cine nu s-ar fi speriat? Ar fi putut fi un violator sadic... sau cam aşa ceva. Nu mai e nimeni pe aici.

El râse şi o întoarse cu faţa spre el, cu ochii lui de ob- sidian fixaţi pe ai ei.

— Mda, dar eram doar eu, nu?

Ea îl privi în ochi şi îşi dădu seama că îl bucura teama ei.

— Eu... eu...

El o trase cu putere înspre el şi o sărută pe gură. Lacom, duşmănos. Apoi se trase înapoi, lăsând-o gâfâind şi îi şopti:

— îţi place, nu-i aşa, iubito?

Christina simţi cum începe iar să tremure, dar, de data aceasta, nu din cauza şocului. Era ca şi cum ceva ascuns în cel mai secret loc al fiinţei ei îi răspundea. Şi era o parte a ei asupra căreia nu avea nici un control. Putea simţi cum se umezeşte între coapse şi cum pulsul i-o ia razna. Era cuprinsă acum de dorinţă şi orice rezerve ar fi avut dispăruseră, ca şi cum ar fi fost culese de ceaţa care se învârtejea la fereastra din spatele ei, şi ar fi fost duse într-o altă lume.

— Da, şopti ea. îmi place, Peter. Oh, da, îmi place.

— Mda, scumpo, aşa mă gândeam şi eu.

îi trase eşarfa de mătase de pe umăr şi o aranjă repede într-o legătură pentru ochi. îi

urmări mişcările dibace cu fascinaţie. Apoi, înainte să-şi dea seama ce face el, se trezi cu legătura pe ochi — strânsă şi opacă — legată după ceafă.

— Peter! şopti ea. Eu... nu mai văd nimic! Eu...

— Sst, suflă el. O apucă de mâini şi o conduse în dormitor.

— Ce... ce vrei să faci? se văicări ea.

— Sst, şopti el iar. O să-ţi placă foarte mult, iubito.

îl simţi cum începe să-i scoată hainele, repede şi fără fasoane, nerăbdător să ajungă la pielea ei goală. După ce termină, ea rămase tremurând în faţa lui, ştiind totuşi că teama şi excitarea sexuală aveau farmecul lor.

îl auzi cum se dezbracă şi îşi dori să-l fi putut vedea, dar simţea că trebuie să rămână liniştită. Cum ar fi vrut să vadă magnificul lui corp puternic, fiecare părticică a lui, expus în faţa ochilor ei dornici! Cât era de nerăbdătoare să-l simtă lângă ea! *în* ea!Ca şi cum ar fi ascultat de comanda ei, îi simţi mâinile pe ea, mângâindu-i sânii, apoi alunecând în jos spre coapse. Apoi mângâindu-i fesele şi spatele.

Christina se gândi că va înnebuni de dorinţă, dar continuă să tacă, gâfâind de plăcere, nedorind să se amestece în scenariul imaginat de el.

Acum mâinile lui erau iar pe sânii ei, strângându-i încet, apoi mai tare, ciupindu-i sfârcurile roz, uşor la început, apoi din ce în ce mai tare, până ce ea simţi că nu ar mai fi putut suporta o secundă în plus plăcerea transformată în durere. El se opri brusc şi ea simţi gura lui fierbinte şi umedă pe sânul ei drept, limba lingând-o încet, apoi mai repede pe când mâna lui se strecurase între coapsele ei, lovind-o uşor, înainte ca un deget să înceapă să exploreze, să maseze, să mângâie.

— Ah... ah... ah! ţipă Christina, incapabilă să mai tacă. Of, Dumnezeule, Peter! întinse o mână spre penisul lui, dar el îi prinse mâinile şi i le duse la spate.

Apoi ea simţi cum el îşi eliberează o mână pe care i-o pune pe umăr, împingând-o în jos,

în genunchi în faţa lui. îi eliberă mâinile şi îi împinse faţa lângă el, frecând-o de testiculele lui umflate.

Limba Christinei începu să lingă frenetic, ca o femeie lihnită, şi, în cele din urmă îi împinse capul spre penis. Ea îl luă în gură şi aproape ţipă când simţi cât de enorm este. îl linse şi îl linse, cuprinzând cât de mult putea.

Mâinile lui îi împinseră capul spre el, mişcându-1 înainte şi înapoi până ce ea nu mai reuşi să apuce nimic. Atunci el o împinse şi mai tare, încât ea aproape se sufocă înainte de a se opri şi a-i îndepărta capul de el.

— Mda, scumpo, şopti el, ţi-a plăcut, nu-i aşa? Hm?

Ochii Christinei erau plini de lacrimi de sufocare, dar
ea era mai cucerită ca niciodată de corpul lui puternic, minunat.

Oh, da, şopti ea, răguşită.

O ridică şi o aruncă în pat.

— Ah, exclamă Christina, pierzându-şi respiraţia.

Dar, înainte de a mai putea protesta, înainte de a şti
ce mai urmează, el era pe ea, depărtându-i picioarele cu genunchii, apoi urcându-se pe ea ca o fiară vicioasă, intrând în ea, umplând-o cum nu mai fusese umplută vreodată.

Pentru o clipă se gândi că se va rupe în

bucăţi, dar, pe când el îşi începu mişcările brutale, intrând în ea fără milă, corpul ei răspunse prompt, mişcându-se împreună cu al lui, bucuroasă de penisul lui uriaş, aproape plângând când el îl scoase, doar ca să-l mai bage o dată, şi mai cu forţă, ţintuind-o de pat.

Văzu stele verzi în faţa ochilor legaţi şi corpul ei începu să se zbată sălbatic pe când valuri de plăcere o cutremurau, corpul ei pompând nebuneşte lângă al lui. Peter se ridică şi mai intră o dată în ea, apoi mugi ca un taur când penisul lui masiv explodă în ea, umplând-o cu sucurile lui, corpul lui cutremurându-se deasupra ei. Ea ţipă, incapabilă să se mai abţină şi simţi cum trupul ei devine rigid înainte de ultima convulsie, cea mai puternică.

Se prăbuşiră într-o grămadă de carne transpirată, gâfâind, agăţaţi unul de celălalt, penisul lui încă în ea. Trecu un timp înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi şi Christina fu cea care vorbi mai întâi.

— Oh, ... Doamne, ... Peter, gâfâi ea. Poţi... poţi să... mă legi... oricând la ochi.

Râseră amândoi, apoi el o lovi jucăuş şi se rostogoli pe o parte.

— Ţi-a plăcut,nu, scumpo? întrebă el, mândru.

— Oh, da, chiar mi-a plăcut, spuse ea. Se întinse să-şi scoată eşarfa, dar Peter o împinse

şi o dezlegă chiar el. Trase eşarfa, apoi şi-o înconjură în jurul pumnului, ca un boxer, şi începu să lovească pe pântece.

Christina clipi şi-i privi mâna pe când îi lovea stomacul, apoi îl privi în ochi.

— Va trebui să ne mai jucăm aşa, îi spuse el, privind-o cu ochii lui de obsidian. Ştii? Poate chiar să mai inventăm ceva. Ca să fie mai excitant.

întorcându-i privirea, observă că el nu glumea, că voia să fie mai grozav, mă rog, un fel de a spune. Şi, în timp ce în străfundurile ei acest lucru i se părea bizar, chiar respingător, Christina se decise că nu-i păsa nici cât o ceapă degerată. îl voia pe acest bărbat, voia să-l păstreze. Şi, în afară de asta, niciodată nu fusese aşa de excitant. Aşa că de ce nu?

încuviinţă, privindu-1 în continuare în ochi.

Zâmbind, el se aplecă şi o sărută pe buze, apoi se retrase şi se ridică, întinzându-se după ţigările şi bricheta pe care le lăsase pe noptieră atunci când se dezbră- case.

Aprinse o ţigară şi i-o dădu ei, apoi îşi aprinse una pentru el. Christina se mişcă, rezemându-şi capul pe umărul lui, iar el îi înconjură umerii cu braţele.

Deci ce voiai să vorbim despre sora ta? o întrebă el, eliberând un nor de fum albăstrui. S-au supărat pentru ultima problemă minoră pe care au avut-o?

Christina se trase mai aproape de el.

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse ea.

— Incearcă-mă, replică Peter.

— Este mult mai mult decât ultima problemă de la pepinieră, spuse ea. Joanna e bolnavă. Va muri. Vocea ei era lipsită de emoţie, dar simţea totuşi un ghem neplăcut în stomac.

El o privi ciudat, apoi zâmbi.

— Mă păcăleşti, îi spuse.

— Nu, răspunse Christina, cu fumul ieşindu-i din nări. Mai are cel mult câteva luni. Cancer. îşi strivi ţigara într-o scrumieră, apoi se întoarse spre el. Deci, spuse ea, lovindu-1 cu unghia peste buze, dacă ştii să tragi de timp, locul va fi al tău. Cu căţel şi purcel. Josh va fi încântat să scape de el. Zâmbi. Sunt sigură de asta.

Privind-o fix, lăsă ţigara deoparte şi îi trase degetul pe care îl plimba pe buzele lui. Deschise gura şi începu să-l lingă, plimbându-şi mâna în jos pe braţul ei, apoi peste piept, prinzându-i sfârcurile.

Christinei i se tăie respiraţia, iar trupul ei se lăsă în jos pe pat, privindu-1 încă fix. în câteva momente el era iar peste ea, rapid şi puternic, adorându-i trupul cum nu o mai

făcuse nimeni până atunci, ca şi cum cele spuse de ea n-ar fi făcut decât să-i aprindă şi mai puternic dorinţa.

Merită, se gândi ea, cuprinsă de extaz, cu trupul începând să se agite sub al lui. *Merită orice preţ aş plăti pentru asta.*

Capitolul douăzeci şi unu

Marele Morris Beige Rolls Royce Comiche intră maiestuos în curte. Christina stătea comod pe scaunul moale, din piele, al şoferului. între două degete pline cu bijuterii ţinea o ţigară de parcă ar fi fost tot un accesoriu de modă.

Connie, care auzise maşina, se uită pe fereastră să vadă cine era şi oftă.

— Oh, nu, la naiba! Căţeaua a apărut zburând pe coada ei scumpă de mătură. O ura pe Christina cu o patimă pe care cu greu o putea ascunde — iar uneori chiar nu reuşea — şi îi era groază de vizitele ei. Se duse în bucătărie, unde April o ajuta să pregătească o mâncare simplă pe care s-o ducă la piscină.

April privi în sus şi zâmbi când o văzu.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, văzându-i expresia disperată.

Connie se rezemă de tocul uşii cu o expresie

dezgustată.

— Sora Joannei a venit iar, scuipă ea.

Ochii lui April se lărgiră de uimire.

— Aici? Aşa, neanunţată?

— Da, spuse Connie. E în curte. Pe mătura pe care a zburat.

April nu se putu abţine să nu râdă. Era la curent cu ura lui Connie faţă de Christina — şi faţă de toate femeile asemenea ei — care era tolerată de Joanna şi de Josh, uneori chiar cu amuzament.

Totuşi, nici unul dintre ei nu-şi dădea seama de profunzimea urii lui Connie. Nici nu înţelegeau că ea dorea nespus să trăiască precum Christina, să aibă tot ce avea Christina. Pe scrut, nu-şi dădeau seama că ura lui Connie provenea din invidie.

— Mă duc s-o întâmpin, Connie, spuse ea. Tu poţi rămâne, dacă vrei. Şi nu este nevoie s-o chemi pe Joanna să vină tot drumul până aici. O voi duce eu pe sora ei la piscină.

April lăsă jos tava pe care o încărcase cu farfurii şi tacâmuri şi se grăbi spre uşa din faţă. O deschise şi se holbă la priveliştea uimitoare din faţa ochilor ei.

Faimoasa Christina von Leydon era îmbrăcată ca pentru o plimbare de după-amiază pe Via Condotti. Stătea lângă un Rolls Royce decapotabil enorm, cu părul prins într-o eşarfă Hermes viu colorată, legată la baza gâtului, cu o pălărie neagră gauche legată sub

bărbie. Ochelari uriaşi Jackie O îi ascundeau practic faţa. O bluză albă de mătase era legată la brâu şi descheiată tot până acolo. Purta pantaloni albi de mătase şi sandale roşii cu tocuri cui. Pe braţ avea o poşetă mică Vuitton.

— Christina? rosti April, nedumerită.

Christina se întoarse şi îşi trase ochelarii de pe nas, ca s-o vadă mai bine pe April.

— Da? răspunse ea, dispreţuitQare. Tu cine eşti?

— îmi pare rău, spuse April, coborând scările şi apropiindu-se de ea. Sunt April Woodward, se prezentă ea, întinzând mâna. Lucrez pentru sora ta.Da, înţeleg, spuse Christina, privind-o de sus până jos şi ignorând mâna întinsă. Cred că e o treabă cam murdară, nu?

April privi la rămăşiţele de praf de ciment pe care nu reuşise să le cureţe înainte de masă.

— Ei, da, cam este, admise ea.

— Mhm, mormăi Christina.

— Nu cred că Joanna te aşteaptă, spuse April, nedorind s-o lase pe această femeie antipatică s-o intimideze.

— Nu. Este o vizită surpriză şi nu prea cred că ar fi fost o surpriză dacă aş fi anunţat-o, nu? replică Christina. Se uită, peste umărul lui April, către casă.

Connie cobora treptele, privind-o suspicioasă pe Christina.

— Ah, Connie, strigă Christina. Mă bucur să te văd — şi ai venit la ţanc. Fii o scumpă şi du-mi bagajele înăuntru.

— Sunt multe? întrebă April.

— Nimica toată, spuse Christina, nepăsătoare. Connie se poate descurca.

— Bine, spuse April. Dacă vrei, poţi veni cu mine. Joanna este la grotă şi bănuiesc că vrea să te vadă.

— Grotă? întrebă Christina. Ce grotă? Ce naiba se întâmplă?

— Vei vedea, spuse April, misterioasă. Este ceva la care lucrează Joanna.

April o conduse spre grotă.

Connie se uită în portbagajul maşinii cu uimire. *Genţi Louis Vuitton,* se gândi ea. *Desigur! Tone. Să mai zic că n-am noroc!*

— Arăţi minunat, spuse Christina, întinzând braţele subţiri, bronzate.

Joanna, care se odihnea într-un şezlong, urmărind mersul lucrării, se ridică în picioare. O îmbrăţişă pe Christina şi se sărutară.

— Iar tu arăţi... foarte strălucitoare, spuse Joanna.

— Aşi! exclamă Christina. Mi se văd toate liftingurile şi liposucţiunile pe care le-am suportat. Apoi zâmbi, cu dinţii ei strălucitor de albi. Dar nu e chiar aşa de rău, nu?

Joanna râse.

— Nu, chiar nu este.

— Şi acum, spuse Christina, ce e cu... grota asta?

Observă pentru prima oară încăperea în care era şi

rămase cu braţele desfăcute.

— Vai, Joanna, este minunat! exclamă ea în timp ce se uita prin grotă.

— Trebuie să-i mulţumim acestei tinere doamne pentru asta, spuse Joanna, arătând spre April, care le urmărea fascinată. Deşi v-

aţi întâlnit deja April, aceasta este sora mea, Christina, şi Christina, aceasta este magiciana care a făcut toată treaba.

April dădu din cap.

— Mă bucur să te întâlnesc, Christina.

— Şi eu, spuse Christina, privind-o critic.

— Ah, şi acesta este ajutorul ei, spuse Joanna, arătân- du-i-1 pe Woody, care cimenta nişte scoici. Woody, aceasta este sora mea, Christina.

Woody privi încruntat, dădu din cap şi mormăi ceva.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, spuse Christina, sarcastică. Apoi o privi pe Joanna şi îi făcu cu ochiul. Este un proiect uriaş.

— Da, răspunse Joanna. Consumă mii şi mii de scoici şi o grămadă de muncă.

— Ei, e absolut minunat, spuse Christina, chiar dacă puţin exagerat. Dar voiam să spun, de ce, Joanna? Mai ales acum...

Christina îşi dădu seama ce greşeală era să facă şi cuvintele i se stinseră pe buze. Spuse doar:

— Vreau să zic, e puţin cam mult. Ai făcut atâtea pentru casa asta veche.

April încercă să pară nepăsătoare, dar Christina, ai cărei ochi de vultur rareori pierdeau ceva, fu sigură că observase o licărire în ochii lui April.

Ştie despre boala Joannei, se gândi Christina. Se întrebă de ce o străină — o

muncitoare oarecare — cunoştea un astfel de secret şi se hotărî să întrebe mai târziu.

— O fac pentru că aşa vreau eu, spuse Joanna, ştiind că sora ei n-ar fi putut să contrazică un astfel de argument. Oricum, ne pregăteam să mâncăm lângă piscină. Vrei să te răcoreşti şi să vii şi tu?

— Grozav, spuse Christina. Dar vreau să-mi aranjez şi lucrurile.

— Te conduc atunci mai întâi în casă, spuse Joanna. Se întoarse spre April. Mai întârziem puţin masa, April. Ne întoarcem repede.

April zâmbi şi încuviinţă.

Joanna o conduse pe Christina afară, apoi o luară printre meri spre piscină, Christina mergând greu din cauza tocurilor înalte.

— Cine e *asta?* întrebă Christina, după ce se îndepărtaseră.April? Este un înger care ştie să lucreze cu scoici şi pietricele. Am văzut o grădină aranjată de ea la Ingrid Wilson şi ne-a plăcut amândurora, aşa că am angajat-o să facă o grotă din grajd. Este o plăcere să o ai prin preajmă, o adevărată prietenă.

Christina, care fusese întotdeauna iraţional de geloasă pe toate prietenele surorii ei, nu-i plăcu ce auzi.

— Şi tipul? întrebă ea. Cine e?

— Woody Pearlman, un prieten al lui April, spuse Joanna, pe când ajunseră în zona piscinei. Are un magazin de înrămat în Capitola, dar o ajută uneori pe April la proiectele mari.

— E un dulcic, chicoti Christina ca o fetişcană. Dar e foarte grosolan.

— Aşa e el, spuse Joanna, nemaidorind să discute despre Woody.

— Hm, comentă Christina. îmi pare rău. Pare a avea un corp grozav sub toate hainele alea. Pariez că e grozav la o tăvăleală în fân.

— Christina! râse Joanna. Uneori nu-mi vine să cred.

— Ei, nu vorbeam serios, replică Christina. Dar... ei bine, chiar arată grozav.

— N-ai pic de ruşine, spuse Joanna, amuzată. Ajunseră la casă şi intrară în bucătărie.

Connie avea o tavă plină în mână şi era gata să o ducă pe terasă.

— Bagajele sunt în camera de oaspeţi obişnuită, îi spuse Christinei.

— Ai despachetat totul? o întrebă Christina.

Connie o privi cu înşelătoarea ei expresie adormită.

— No, îi răspunse ea. Credeam că lucrurile tale sunt aşa de speciale încât doar tu ştii ce să faci cu ele.

Christina o privi pe Joanna cu o expresie pe jumătate uimită şi pe jumătate mânioasă.

Joanna dădu din umeri.

— Te ajut eu să despachetezi.

— Nu, nu, răspunse Christina repede. Mă descurc singură. Şi, în afară de asta, sunt sigură că ai nevoie să te odihneşti... sau cam aşa ceva... înainte de masă?

— Mă simt bine, spuse Joanna. Ne întâlnim lângă piscină peste Pâteva minute.

— Grozav, spuse Christina. Ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre holul de intrare.

Joanna se întoarse spre Connie.

— Connie, îi spuse ea. Ştiu că nu-ţi place Christina şi mai ştiu eu că sora mea e o adevărată pacoste dacă vrea. Dar nu te-ai putea comporta puţin mai civilizat?

Connie o privi la fel de somnoroasă.

— Poftim? Crezi că nu-mi place? Că nu sunt amabilă cu ea?

— *Ştiu* că nu eşti, spuse Joanna. Şi *tu* ştii că

eu ştiu.

— Nici nu mă gândesc măcar la căţeaua aia sintetică, spuse Connie dispreţuitoare.

Joanna oftă, apoi se întoarse pe terasă. Aproape râsese cu voce tare la comentariul lui Connie, dar nu dorea să-i încurajeze antipatia faţă de Christina. Sora ei era şi aşa o problemă, fără complicaţiile suplimentare create de Connie. Se îndreptă spre piscină şi se aşeză sub o umbrelă.

Fu tentată să-l sune pe Josh la pepinieră să-i spună de vizita inopinată a Christinei, dar se decise să nu-1 deranjeze cu astfel de ştiri.

Săracul Josh, se gândi ea. *îi este şi aşa destul de greu să se descurce şi fără Christina aici.*

N-ar fi trebuit să-i spun, se decise ea. Poate intenţiile Christinei erau cele mai bune, dar Joanna ştia că sora ei îi va înnebuni pe amândoi în câteva zile, dacă nu în câteva ore. îşi mai dădu seama şi că sora ei era incapabilă să se comporte normal, aşa cum dorea ea.

Şi acum? se întrebă ea.

Ştia că Christina va încerca să-i fie *prea* de ajutor într-un mod nepotrivit. Şi, în decursul acestui proces, comportarea ei îi va îndepărta complet pe Connie, Josh şi April, adică tocmai persoanele apropiate de ea.

Trebuie să fac ceva să îndrept situaţia, se gândi ea, *şi ar trebui să încep chiar acum.*

Se ridică de la masă şi se îndreptă spre grotă. Va începe prin a o invita pe April la

cină, chiar dacă era deja invitată să ia prânzul cu ei. în afara faptului că Joanna o voia acolo, April va acţiona ca un tampon între ea şi Christina. Ştia că Christina nu va discuta despre boala ei în faţa unei persoane pe care o considera străină.

— Prânzul decurse liniştit, cu Christina dominând conversaţia, distrându-le pe Joanna şi pe April cu ultimele pozne ale bogătaşilor răsfăţaţi din San Francisco până în Montecito. Acum masa se sfârşise, iar Christina şi Joanna puneau ultimele farfurii pe tăvile mari care urmau să fie duse la bucătărie. Connie plecase mai devreme, nedorind să rămână să servească la masă şi să cureţe aşa cum făcea de obicei când aveau oaspeţi. Joanna ştia de ce, bineînţeles, dar nu se opusese.Te rog, spuse April pentru a doua oară, lasă-mă şi pe mine să fac ceva.

— Nu, spuse Joanna. Tu eşti musafir şi, în afară de asta, noi două terminăm imediat.

— Şi, ciripi Christina, vrem să discutăm şi noi ca între surori, nu-i aşa, Joanna?

— Da, sigur, răspunse Joanna, ca să-i facă pe plac.

Terminară de încărcat tăvile şi se îndreptară spre bucătărie, lăsându-i pe Josh şi pe April singuri pe terasă. Josh sorbi puţină cafea şi o privi zâmbind pe April.

— Ce părere ai despre sora cea mare? spuse el.

April zâmbi şi ea.

— Ei bine, comentă ea, e o figură. Este frumoasă şi inteligentă şi poate fi foarte incisivă şi amuzantă, dar... îl privi şi dădu din umeri.

— Dar ce? întrebă el.

— Ei bine, se aventură April, ea pare şi autoritară, şi sarcastică, şi îngâmfată, şi meschină, şi... Se opri şi-l privi ruşinată pe Josh.

El râse.

— Continuă, o încurajă el. Nu te opri chiar acum când era mai interesant.

— îmi... îmi pare rău, se scuză April. Cred că am sărit peste cal.

— Ştii că nu-i adevărat, April, spuse Josh. Faci parte din familie. Râse iar. Şi, ca toate familiile, avem problemele noastre.

— N-am vrut să fiu răutăcioasă, spuse April. Sau aşa prezumptţioasă. La urma urmei, de-abia am cunoscut-o.

— Mda, spuse Josh, amuzat. Cred că ai nimerit-o. Se uită în depărtare. Eu aş vrea să nu fie aici şi ştiu că Joanna e de aceeaşi părere. Nu cred că Joanna o vrea aici

— Josh se opri şi se uită la ea — nu până la sfârşit. Sau chiar deloc.

Fără să vrea, April simţi un fior îngheţat de frică pe şira spinării. Joanna părea aşa de sănătoasă mai tot timpul, chiar dacă se odihnea foarte mult, încât boala ei începuse să pară oarecum ireală şi, vorbind despre ea, o făceau să devină iar foarte reală. Era, se gândi ea, ca şi cum ar fi acceptat existenţa răului. Simţi nevoia să schimbe subiectul.

— Cum merge treaba la pepinieră? întrebă ea. Joanna nu mi-a mai spus nimic în ultima vreme.

— Bine, răspunse Josh. Bate în lemn. Bătu cu pumnul în masă. Sper să nu mai avem şi alte ghinioane. Chiar nu avem nevoie de ele. O privi şi zâmbi. Nu trebuie să te întreb cum merge munca ta. Joanna e încântată, şi eu la fel.

April simţi că roşeşte şi se uită în altă parte. Adora laudele lui, în ciuda remuşcărilor pe care le simţea. *De fiecare dată când mă laudă, oricât de puţin, simt într-unfel că o trădez pe Joanna pentru că-mi place aşa de mult. Dar vreau să aud şi mai mult! Of, ce să mă fac?*

Christina se uită pe fereastra bibliotecii pe când se tolănea pe canapeaua de piele Chesterfield. Zâmbi acru, apoi se întoarse, răvăşindu-şi nervoasă şuviţele polico- lore de păr cu unghiile lăcuite cu ojă Jezebel. Brăţările grele de aur, încrustate cu pietre semipreţioase îi clincăneau la încheieturi. înghiţi o porţie serioasă de coniac, apoi trase din ţigară.

Deci, se gândi ea, *pitulicea mică şi cenuşie de la grotă rămâne la cină. Şi e în limbă după fosh. Ce convenabil.*

Trăsăturile i se contorsionară într-o mască de

ură. *Mă doare în cot de Josh Lawrence, dar să fiu a naibii dacă o să las o cerşetoare aici — în casa în care am crescut — şi să devină stăpână. Purtându-se ca o călugăriţă, când este evident că nu e decât o paraşută. O să termin cu asta, chiar acum!*

îşi strivi ţigara în scrumieră, se ridică în picioare şi se îndreptă spre terasă. Fu cât pe aci să se lovească de Joanna.

— Unde te duci aşa grăbită? o întrebă pe Christina.

— Tocmai ieşeam pe terasă, spuse Christina. Văd că Josh şi fiinţa aceea, April, par să se simtă foarte bine împreună. O privi pe Joanna.

Joanna râse.

— Stai jos şi lasă-i în pace, spuse ea. Ei sunt bine, iar noi putem discuta.

Christina ezită, dar se aşeză iar pe canapea.

— Şi, oricum, ce fel de nume este April? spuse ea cu un ton răutăcios.

Joanna râse iar.

— Vai cât de rea poţi fi, Christina. April e cel mai bun om din lume.

— Sunt sigură, răspunse sarcastic Christina. îşi aprinse o ţigară şi se uită la Joanna prin norişorul de fum.

— Crezi că şi-o pune cu aiuritul ăla de Woody?

Habar n-am, spuse Joanna, exasperată. Nu-i plăcea interesul Christinei pentru Woody.Joanna se gândi că sora ei este exact ca foştii ei soţi în această privinţă. Toţi fuseseră libidinoşi, veşnic încur- cându-se cu alte femei mai tinere, iar Christina nu se lăsa nici ea mai prejos şi-şi găsea câte un băiat de jucărie.

Nu, se gândi Joanna, nu-i plăcea chestia asta deloc. Putea simţi o situaţie potenţial explozivă în formare, o complicaţie pe care nu o anticipase.

Apoi îşi dădu brusc seama ce trebuie să facă. Avea deja un plan în care era inclus şi posomorâtul domn Woody Pearlman. Va începe acest plan mai repede şi va omorî două păsări dintr-un foc. Mulţumită, îşi îndreptă atenţia asupra surorii ei.

Şi acum Christina, draga mea, îi spuse ea, când ziceai că pleci?

Capitolul douăzeci şi doi

Josh o luă la goană pe hol, îndreptându-se spre dormitor, aproape fără să respire. Venise de la pepinieră de îndată ce April îl chemase.

Ea se îndrepta spre el şi, înainte ca el să poată spune ceva, îşi puse un deget pe buze.

— Doarme acum, şopti ea.

— Ce... ce este? întrebă el, gâfâind. Ce s-a

întâmplat, April?

Simţi mâna ei pe umăr.

— Să mergem jos, spuse ea, trăgându-1 de mână. Gestul era aşa de natural încât nici unul dintre ei nu se simţi stânjenit.

Coborâră scările împreună şi ieşiră pe terasă unde se aşezară la masa mare de teck.

Josh o privi temător.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, April, îi ceru el. încerca din greu să-şi controleze panica din voce.

April îi strânse mâna ca pentru a-i da putere.

— Eram jos la grotă, spuse ea, calmă. Joanna a început să se plângă de o durere groaznică de cap şi de o înceţoşare a vederii. Aşa că am chemat doctorul.

April respiră greu, apoi continuă.

— I-am dat o doză mare de calmant şi nişte pastile de dormit, cum mi-a spus doctorul. Cred că va mai dormi o vreme, apoi se va scula şi se va simţi bine.

Ochii lui Josh nu părăsiră faţa lui April, şi începu să-i mângâie mâna.

— Slavă Domnului că erai aici, spuse el. Toate astea... ei bine, va fi greu pentru noi toţi. Mai ales cu ea aici, acasă. Dar ştii că nu trebuie să faci astfel de lucruri. Pot angaja...

— Opreşte-te, Josh, spuse April, cu o voce hotărâtă. Nici să nu te gândeşti. Joanna, în

general, se simte bine şi mie îmi place să stea în grotă cu mine. Aşa pot s-o şi urmăresc. Aşa că... nu te mai gândi la o infirmieră sau... mai ştiu eu la ce.

— Apreciez asta, April, spuse el, liniştit.

— Ţi-am spus că voi fi aici pentru Joanna, spuse ea, şi vorbeam serios.

Abia atunci observa că ea era în hainele de lucru, cu părul ciufulit şi plin de praf de ciment.

— Te-ai întrerupt din lucru, spuse el, arătând spre hainele ei.

— Ah, asta, spuse ea, râzând încet. Ei, nu este important, nu?

El zâmbi.

— Nu, nu cred că este în împrejurările de faţă. In- cruntându-se, întrebă:

— Unde erau Christina şi Connie când se întâmplau toate astea?

April dădu din cap.

Nu ştiu, îi răspunse. Ştiu doar că Christina a ple

cat undeva în dimineaţa asta pentru că aşa mi-a spus Joanna. La cumpărături, cred. Connie a intrat şi a făcut puţină curăţenie, apoi a plecat să cumpere zarzavaturi.

— Şi e tot plecată?

— Da, încuviinţă ea. Ştiu că are multe de făcut de când e Christina aici. Mi-a spus Joanna. Eram în grotă. Ştii, discutam ce scoici să folosim şi care orhidee sunt mai potrivite. Din astea.

Se opri şi se uită spre piscină, începând să plângă.

— Ne simţeam aşa de bine şi tocmai atunci s-a întâmplat. Vocea i se frânse, dar continuă. Aşa, deodată, fără nici un avertisment.

Josh o luă de mână.

— Ai fost foarte curajoasă, April, spuse ea.

Ea dădu din cap.

— Joanna este cea curajoasă, spuse ea.

Rămaseră tăcuţi o clipă, apoi April îşi privi ceasul.

— Mai bine să mă întorc la lucru, spuse ea. Voiam să mă duc mai târziu la pepinieră, să mă hotărăsc ce orhidee să folosesc în final pentru grotă, dar Woody nu este aici azi, iar eu am mult de lucru.

— N-a putut să vină?

— Nu ştiu, spuse April. Ar fi trebuit să fie aici, dar nu a apărut. De obicei nu procedează aşa, deci nu ştiu ce se întâmplă. Poate avea mult de lucru. îl privi pe Josh şi zâmbi. Cred

că e o zi din alea nebune.

— Cred că da, spuse el.

— Dar, Josh, spuse April, nu te îngrijora pentru Joanna. Dacă trebuie să te întorci la pepinieră, voi veni eu din când în când în casă să văd ce mai face. Doctorul spune că va dormi un timp. Deci mă pot descurca.

— Nu, spuse el. Apreciez oferta, dar tu trebuie să te întorci la lucru. îl voi chema pe Cari. El se poate descurca foarte bine la pepinieră, iar eu voi rămâne aici. Poate voi mai face nişte polenizări.

— Bine, spuse April, dar tot voi veni să văd ce mai face Joanna.

El o mai strânse o dată de mână.

— Bine, spuse el, amândoi ne vom descurca. Privi gânditor un moment. Mă întreb dacă Christina se va întoarce la masă.

— Păi, dacă se întoarce, spuse April, e majoră şi ştie unde e frigiderul, nu?

Figura lui Josh se lumină.

— Asta era ideea, râse el.

Christina zăcea răstignită în uriaşul pat, cu încheieturile legate de marginea de sus a patului şi cu picioarele de partea de jos. Eşarfa Hermes pe care el i-o legase atât de eficient în jurul ochilor o orbea.

Trupul ei tremura din cauza amestecului de teamă şi anticipaţie. După trei soţi şi

nenumăraţi amanţi, nu mai fusese excitată sexual astfel niciodată. Fiecare fibră a fiinţei sale era concentrată asupra lui Peter Rossi şi asupra a ceea ce va mai face el în continuare, cum îi va mai satisface apetitul ei insaţiabil pentru el.

Se desfătase deja cu penisul lui uriaş, făcuse deja dragoste cu testicolele lui uriaşe, pline cu nectar, iar el îi răscolise, la rândul lui, tot trupul, mâinile lui puternice şi buzele senzuale şi limba puternică torturând-o în mii de feluri încântătoare.

Acum simţea mişcare în cameră, deplasări de curenţi de aer, ca şi cum ceaţa de afară ar fi intrat înăuntru, ondulându-se în bucle pe care le putea simţi pe trupul ei.

Oare ce face? se întrebă ea. Apoi îl simţi lângă ea, cu trupul lui puternic, musculos, aflat la marginea patului, pregătindu-se să se urce pe ea şi s-o atace fără milă. Coapsele ei tremurau iar, atât de lacomă era după el şi când îi simţi degetele puternice intrând în ea, ţipă o dată, un ţipăt atât de alarmă cât şi de extaz, supunându- se cu plăcere dorinţelor lui. El o exploră brutal, iar ea cedă, ţipând, cerând mai mult, şi mai mult.

Mâna lui se retrase la fel de rapid precum intrase, el se retrase şi se târî peste pat, peste ea, pregătindu-se, era sigură, s-o pătrundă. Ceea ce el şi făcu, plonjând sălbatic în ea, cu mâinile sub fundul ei, împingând-o cu forţă

spre el.

Ea veni imediat, ţipând pe când corpul ei se zvârcolea incontrolabil şi se contorsiona în jurul lui, cuprinsă de spasme care o duceau la o culme a extazului pe care nu crezuse că o poate atinge vreodată. Când el explodă în ea răcnind ca un animal, ea ar fi vrut să-l cuprindă cu braţele şi să-şi înfigă unghiile în el, trăgându-1 mai aproape de ea, ca să-l savureze mai bine.

Terminară şi rămaseră amândoi gâfâind ca nişte animale sălbatice, cu trupurile acoperite de o peliculă fină de transpiraţie. Mirosul trupurilor lor era un amestec de sex, senzualitate împărtăşită şi dorinţe împlinite.

Când respiraţia le reveni la normal, Christina emise doar un „Ooof", incapabilă pe moment să găsească vorbe care să-i descrie satisfacţia, împlinirea pe care i-o oferea acest bărbat puternic.Fără să rostească un cuvânt, el se dădu jos de pe c.i, apoi coborî din pat.

Ce mai face acum? se miră ea, dorind încă să-i simtă mângâierile.

îl auzi învârtindu-se în cameră. Suna de parcă s-ar fi îmbrăcat. Doamne, se gândi ea, oare ce crede că face?

Se zbătu să-şi desfacă legăturile care o ţineau fixată de pat, alarmată de tăcerea lui continuă şi de faptul că el părea să se îmbrace.

— Peter? gâfâi ea într-un târziu. Ce... ce tot faci?

Auzi cum îşi trage fermoarul de la pantaloni, cum îşi
închide catarama de la curea, apoi fâsâitul ţesăturii pe când el îşi trăgea jacheta.

— Peter? spuse ea, de data aceasta mai tare, iritată. Ce naiba faci?

El continua să tacă, iar ea se smuci cu putere, încercând să se elibereze.

— Peter, aproape ţipă ea, dă-mi drumul.

Apoi auzi şoaptele sibilante.

Şoapte?

Mintea ei era năucită şi nu putea gândi. începea să se sperie, iar un văl de transpiraţie îi acoperi trupul

— Peter! strigă ea, smucindu-se frenetic. Dă-mi drumul! Acum! începu să geamă ca un copil până când...

Râsete?

Dar nu râsul lui adânc, masculin.

Nu, era râs de femeie. Un râs crud, batjocoritor.

Christina simţi că-i vine să leşine şi începu să se lupte ca o posedată cu şnururile care o ţineau legată, corpul ei tresărind şi smucindu-se pe pat. Apoi începu să ţipe şi să plângă în acelaşi timp, implorându-1 s-o elibereze.

Brusc, simţi greutatea lui pe pat şi mâna lui pe gura ei, iar ea începu să respire frenetic.

— Liniştește-te, scumpo, zise el calm. Liniştește-te. Sunt aici.

Ea gemu, încă speriată, întrebându-se despre ce era vorba.

— Acum îmi iau mâna, spuse el, dar o pun înapoi dacă scoţi vreun afurisit de sunet. Ai înţeles?

Christina dădu din cap. Orice, orice, se gândi ea. Doar să scap de asta.

— Du-te şi aşteaptă în maşină.

Urmă un alt hohot de râs înfundat — feminin! — ca şi cum persoana respectivă ar fi încercat să se abţină, după care auzi paşi uşori ieşind din cameră. Auzi uşa din faţă a apartamentului trântindu-se.

Christina simţi cum începe să tremure din tot corpul, dar era din cauza fricii şi a

epuizării, nu a dorinţelor satisfăcute.

îl simţi dându-se jos din pat, dar nu spuse nimic, atât era de şocată de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

— Acum te voi dezlega, iubito, spuse el. După aceea voi pleca. Ai înţeles?

Ea încuviinţă din nou, dar nu spuse nimic.

îl simţi eliberându-i mai întâi piciorul drept, apoi pe cel stâng, la fel de rapid şi de eficient precum o legase. Ea începu să-şi mişte picioarele uşor, ca să restabilească circulaţia. El se duse înapoi la capul patului şi îi dezlegă braţul stâng.

Pe cât de repede începuse, se şi opri.

— Iar acum o voi şterge, scumpo, îi spuse. îţi poţi dezlega singură celălalt braţ, apoi poţi pleca. închide doar uşa în urma ta.

— Ce... cine..., începuse.

— Fă ce ţi-am spus, spuse el, ameninţător.

— Dar, Peter, se jelui ea, nefericită. Cine... cine a fost? Şi cum rămâne cu noi? Ce...?

— Nu există nici un *noi,* scumpo, spuse el, răutăcios. Nu mai am nevoie de tine. Aşa că uită toate astea sau eşti moartă. înţelegi?

Pentru o clipă Christinei nu-i veni să-şi creadă urechilor. Apoi mintea i se aprinse de mânie. Voia să se năpustească la el cu unghiile, cu dinţii, să-l sfâşie în bucăţi. Dar frica o făcu să tacă.

— Ciao, îl auzi spunând încet. Apoi îl auzi părăsind camera şi închizând uşa din faţă.

începu frenetic să-şi smulgă legătura de la ochi cu mâna liberă. Nu era prea uşor, pentru că el o legase bine. După ce o scoase, îşi deschise ochii şi clipi de câteva ori ca să se obişnuiască cu lumina. Privi împrejur. Nu miai era nimeni în cameră, desigur. începu repede să-şi dezlege mâna dreaptă, încurcându-se din cauză că era nervoasă, dar reuşind în cele din urmă. Cu mâna în sfârşit liberă, se scutură şi îşi masă încheieturile ca să se dezmorţească.

Sări în picioare şi se năpusti la uşa din faţă. O întredeschise şi se uită în parcare. Dar nu zări decât ceaţa. Nimeni şi nimic. Se auzeau doar miriade de păsări marine, ţipetele lor un plâns singuratic în urechile ei.

Se întoarse în dormitor şi se îmbrăcă. Doar după ce se îmbrăcă îşi permise să se aşeze şi să plângă, la început liniştit, ţinându-şi capul în mâini, apoi dându-şi drumul, ţipând şi bătând cu pumnii în pat.

Epuizată în cele din urmă, cu trupul dureros din cauza convulsiilor, se ridică în picioare, clătinându-se pe tocuri şi se duse în baie. Aprinse lumina şi se uită în oglindă. Ce bine arăt! se gândi ea. Smulse un Kleenex din cutie şi îşi şterse rimelul care-i cursese pe obraji şi urmele lacrimilor. Apoi, înainte de a începe iar să plângă, îşi recu- peră geanta din dormitor, se întoarse în baie, apoi cotrobăi prin geantă până-şi descoperi trusa de machiaj.

Uitându-se iar în oglindă, începu să se machieze, încercând să-şi controleze mâna care îi tremura. După ce repară stricăciunile, în limita posibilului, aruncă trusa înapoi în geantă şi dădu să stingă lumina. Dar, gândin- du-se mai bine, mai căută în geantă până ce descoperi dermatograful. îl scoase, apoi îl ţinu un moment în faţa oglinzii.

Nu, n-o să meargă, se gândi ea. Prea uşor de curăţat.

Se întoarse în dormitor, unde .îşi scoase pantofii şi se urcă în pat. Scoţând plasa de pescuit prost făcută care era atârnată deasupra patului, o aruncă peste oglindă, care se sparse.

Bravo, se gândi ea, deşi nu se bucura cu adevărat pentru distrugerea făcută.

Luând dermatograful în mână, începu să scrie pe zid, cu litere cât mai groase. După ce termină, coborî din pat, îşi puse pantofii, îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşa băii. Se

întoarse şi-şi admiră capodopera: F... GUNOAIE, scria. Dedesubt mai era scris: PORCULE. O săgeată arăta înspre pat.

Mulţumită de realizările ei literare şi de zugrăveala care va fi necesară ca să le ascundă, se întoarse şi părăsi apartamentul fără să mai privească în urmă.

Capitolul douăzeci şi trei

Soarele îndepărtase ceaţa şi se strecura printre ferestrele camerei de zi. Josh plecase la muncă, iar Connie era ocupată la etaj. April o salutase scurt, apoi se dusese la grotă. Muncea singură de câteva zile pentru că Woody rămăsese în urmă cu treaba la magazinul lui şi urma să se întoarcă abia săptămâna viitoare. Joanna şi Christina stăteau singure la masă, bându-şi cafeaua de dimineaţă.

— Mă simt grozav, spuse Joanna, şi nu minţea. Trecuse o săptămână de când nu mai avusese dureri de cap şi tulburări de vedere, şi ultimul episod, deşi înfricoşător, părea de acum ceva îndepărtat.

— L-ai sunat pe Vincent? întrebă ea.

— Oh, da, răspunse Christina. Cu bancurile lui tâmpite gen cine se scoală de dimineaţă...,

doar că se gândeşte la altfel de sculat.

Joanna zâmbi.

— Dar părul tău este perfect, Joanna, spuse ea, observând că sora ei era foarte machiată. Pe cât de bun spun ei că ar fi Vincent, nu înţeleg de ce vrei să-l tot aranjezi.

Christina îşi mângâie şuviţele multicolore de păr blond cu mâna plină de bijuterii.

— Dragă, nu este niciodată perfect, spuse ea. Iar
Vincent, în ciuda faptului că stă într-un loc uitat de Dumnezeu, este unul dintre cei mai buni coafori pe care i-am întâlnit. Poate lucra chiar şi fără să se uite.

— Da, înţeleg ce vrei să spui, îi zise Joanna, care n-o prea ascultase. Nu-şi putea imagina de ce sora ei cheltuieşte atâta timp şi atâţia bani pe felul cum arată. Ea s-ar fi plictisit de moarte. Dar poate chiar plictiseala o făcea pe Christina să fie aşa de preocupată de aspectul ei, se gândi.

— Păcat că nu poţi veni cu mine, spuse Christina, deşi fusese sigură de refuzul Joannei chiar înainte de a o întreba. L-am putea convinge pe Vincent să facă ceva excitant cu părul tău. Ar fi nostim.

— Nu, spuse Joanna. Am câteva drumuri de făcut şi nu pot pierde timpul. Oricum, îmi place cum mă tunde Jonathan.

— Dar nu-ţi schimbi niciodată tunsoarea!

— Şi nici n-o voi schimba, o necăji Joanna.

— Vai, spuse Christina, ce plictiseală!

— Oricum, spuse Joanna, pot să te las în drum, dacă vrei. Doar dacă nu vrei să-ţi iei maşina.

— Voi fi plecată mult, spuse Christina. Poate mă duc şi pe la magazine. Să văd locurile noi. Deci ar fi mai bine să mergem fiecare pe drumul ei. Apoi se opri şi coborî vocea. Eşti sigură că nu păţeşti nimic dacă te las singură? Aş putea sta aici sau aş putea veni cu tine.

— Ah, nu, răspunse Joanna. Mulţumesc pentru grijă, dar mă simt bine. Vezi-ţi de treburile tale.

Dacă spui tu. Christina se ridică în picioare şi se întinse. îmi iau o jachetă şi plec, atunci. Nu vreau să-l las pe Vincent să aştepte. Se aplecă şi o sărută pe Joanna. Pe mai târziu.

— Pa, răspunse Joanna. Distracţie plăcută.

— Sigur, ciripi Christina pe când ieşea din cameră.

Joanna rămase uitându-se pe fereastră. Christina se
comporta ciudat, se gândi ea. Fusese plângăreaţă o vreme, până ce Joanna o întrebase motivul, dar apoi fusese neaşteptat de veselă şi foarte agitată. Drumurile la magazinele locale — tunsoarea de aici — prânzurile şi cinele cu prieteni pe care Joanna nu ştia că îi avea: Aceasta era o altă Christină, una care o surprindea pe Joanna.

Ei, nu-i nimic, se gândi ea, *atâta timp cât e fericită.*

Apoi Joanna se gândi că mai bine şi-ar vedea de treburi. *Timpul zboară,* se gândi ea, *şi nu vreau să pierd nici un moment.*

Joanna ieşi din curte şi o pomi pe înşelătorul drum de munte. Ajunse la bancă în zece minute, parcă şi intră. Afacerea pe care o avea în minte trebuia s-o facă personal, nu prin telefon sau prin agent. După o vreme se întoarse la maşină, încântată de plicul gros pe care-1 avea în geantă.

Se îndreptă spre orăşelul Capitola. în douăzeci de minute ajunse în pitoreasca localitate de pe malul oceanului, cu clădirile ei victoriene şi magazinele scumpe, dintre care multe aparţineau artizanilor locali.

Fiind o zi lucrătoare, era uşof de parcat chiar în faţa magazinului. O adolescentă apăru din spatele tejghelei:

— Pot să vă ajut cu ceva? Avea părul lung, decolorat de soare şi era foarte bronzată.

— Nu cred, spuse Joanna. Vreau să vorbesc cu domnul Pearlman.

— Nu este aici, spuse fata.

— Ştii cumva dacă este acasă?

Fata ezită, apoi răspunse.

— Eu... eu chiar că nu ştiu. Dar pot să-i transmit un mesaj.

Joanna o privi fix. Fata minţea, de asta era sigură.

— Nu, spuse ea. Voi reveni mai târziu.

— Bine, răspunse fata.

Joanna se întoarse şi ieşi din magazin, apoi se duse pe o latură a clădirii, unde o scară de lemn ducea la etaj. Ştia de la April că el locuia la etaj. Joanna o întrebase de ce şchioapătă, iar April îi spusese că alunecase coborând scările de la apartamentul lui Woody.

Joanna privi treptele decolorate de soare şi respiră adânc. *începe,* se gândi ea şi începu să urce. în vârful scărilor deschise uşa-paravan

şi bătu cu pumnul în uşa apartamentului. Nici un răspuns. Bătu iar, de data aceasta mai tare. Tot nici un răspuns.

Apoi zări butonul, alb pe vremuri, al unei sonerii montate pe uşă. Apăsă pe el, sperând că va funcţiona. Şi chiar funcţiona, pentru că-1 auzea din interior.

Uşa se deschise puţin şi Woody privi afară. Ochii lui mari, întunecaţi se lărgiră, dar, după un moment, figura lui recăpătase expresia de ce-naiba-îmi-pasă-mie.

— Bună, zise el. Ce vrei?

— Putem vorbi între patru ochi? întrebă Joanna.

— îmi pare rău, dar îs cam ocupat acuşicălea.

— Este foarte important, spuse Joanna. Şi cred că, dacă nu vei asculta, vei fi un om mai sărac.

— Bine, bine, aşteaptă o clipă să pun ceva pe mine.

— în regulă, răspunse ea, observând abia atunci că el ţinea ceva ca un prosop în jurul taliei.

El dispăru, dar lăsă uşa puţin deschisă. Joanna aşteptă răbdătoare afară, neplăcându-i ce avea de făcut, dar hotărâtă să continue.

Woody se întoarse şi deschise uşa.

— Intră, îi spuse, arătând cu degetul spre cameră.

Joanna intră în apartament şi privi împrejur. Fu surprinsă să vadă acuarele şi picturi agăţate de perete; pe multe le recunoscu ca aparţinând unor artişti locali. Mobila era scumpă, dar modernă şi austeră. Din hol se auzea în surdină muzică de jazz.

— Sper că nu durează mult, spuse el, pentru că trebuie să cobor.

— Doar un minut, răspunse Joanna, brusc nesigură de felul în care va aborda subiectul.

— La ce te gândeşti? o întrebă el, studiind-o din partea opusă a camerei. îmbrăcat doar în şort, părea mai mare şi mai musculos ca niciodată, părul lui părea şi mai zburlit, iar ochii întunecaţi îi străluceau.

Joanna nu se simţea deloc în largul ei, dar se avântă.

Nu-mi place să mă amestec în viaţa oamenilor, spuse ea, privindu-1 în ochi, dar este foarte important să ştiu ceva.

— Ce? întrebă Woody, privind-o de sus. Se legăna uşor pe picioare, ţinându-şi mâinile încrucişate pe piept. Părea să fie amuzat de disconfortul ei, deşi Joanna îşi putea da seama că era nervos. Nu am nici un secret. Dă-i drumul.O iubeşti pe April? întrebă Joanna, privindu-1 fix.

El încetă să se mai legene şi rămase perfect nemişcat.
Se uită în jos, apoi iar în sus. Se lovi peste bărbie cu o mână.

— Nu cred că este treaba ta, spuse el în cele din urmă.

— Credeam că ai spus că nu ai secrete, comentă Joanna, cu o voce calmă, dar fermă.

— Nu am, confirmă el, supărat.

— Atunci ce... începu Joanna.

— Cred că eşti prea intimă, bruscă el, din nou arţăgos, dar dacă vrei să ştii, mda, cred că s-ar putea s-o iubesc pe April.

— „Crezi", îl maimuţări Joanna. Deci nu eşti sigur dacă o iubeşti? insistă ea, cu inima bătându-i, sperând că el nu va spune „da". Venise aici convinsă că Woody era seducătorul egoist, plin de testosteron, care funcţiona pe principiul că nici unei femei nu trebuie să-i fie refuzate minunatele plăceri oferite de trupul lui.

— Păi... spuse Woody, scărpinându-se în cap, o cunosc pe April demult, şi pe fostul ei

soţ, ştii? Ea e talentată, şi deşteaptă, şi sexi, şi...

El dădu din umeri, iar Joanna simţi cum ghemotocul din stomac îi dispare, înlocuit de o senzaţie de triumf.

— Şi ea ce crezi că simte pentru tine? întrebă Joanna.

— Prietenie, spuse el, fără să ezite. Sunt ca un frate mai mare, cred. Se strâmbă. Doar că fraţii mai mari nu au obiceiul să-şi dorească să se culce cu surioarele lor mai mici, zic eu.

Joanna zâmbi, dar continuă.

— Din ceea ce mi-a spus April, asta nu s-a întâmplat.

Rânjetul lui dispăru, fiind înlocuit de o încruntă tură.

— Dacă ştii aşa de al dracului de mult, mârâi el, atunci ce cauţi aici? Se opri, încrucişându-şi iar braţele pe piept şi începând să se legene pe călcâie. Şi, în afară de asta, continuă el, lui April s-ar putea să înceapă să-i placă, înţelegi? Aşa li se întâmplă femeilor.

Postura lui n-o impresiona pe Joanna, nici nu o speria.

— Te-ai putea gândi s-o laşi pe April în pace? întrebă ea. Vreau să spun, să te scuzi într-un fel, apoi să dispari din viaţa ei? Pentru totdeauna.

El se holbă la ea, cu ochii scânteindu-i în

semiîntuneric.

— La ce dracu' te gândeşti?

— Cred că ştii, spuse Joanna, cu ochii fixaţi pe ai lui, în ciuda răutăţii pe care o zărea acolo. Dacă te-aş plăti? Crezi că te-ai putea descurca?

— Să mă plăteşti? o întrebă el, nedumerit.

— Ai putea? insistă Joanna. Te-ai putea descurca?

— Eşti nebună, spuse el.

— Poate, dar cu asta n-ai răspuns la întrebarea mea. Dacă ţi-aş da, să zicem, cincizeci de mii de dolari, ai dispărea din viaţa lui April? Vreau să spun, pentru totdeauna.

— Cincizeci de mii? repetă el.

Joanna încuviinţă tăcută.

— Vorbeşti... serios?

Joanna încuviinţă iar.

El îşi continuă legănatul lent, apoi, în cele din urmă, dădu din cap, la început ezitant, cu părul sârmos căzân- du-i pe frunte, apoi mai hotărât. îşi încetă legănatul şi o privi.

—Mda, aprobă el. Pentru cincizeci de bătrâne m-aş căra.

— Vei suna, te vei scuza şi apoi te vei ţine cu adevărat deoparte?

— Mda, spuse el. O voi suna diseară. îi voi spune că am întâlnit femeia vieţii mele. îi voi spune să stea deoparte, să nu-mi încurce ploile. Voi dispărea din viaţa ei.

Joanna se hotărî să-l creadă, chiar dacă era un ticălos de prima clasă. Scoase plicul cel mare din geantă şi i-1 dădu.

— Poftim, spuse, mă aştept să-ţi ţii cuvântul.

Woody încuviinţă şi luă plicul de la ea. Nu voia să-i
ofere plăcerea de a-1 vedea cum deschide plicul să numere banii, dar nu reuşi să reziste ispitei şi îl rupse imediat, convingându-se că erau chiar cincizeci de mii de dolari în el.

— Să nu spui nimănui nici o vorbă despre asta, îl avertiză Joanna. Dacă-i spui lui April, te va da deoparte ca pe un cartof stricat pentru că îi este silă de cei care iau mită.

Woody puse plicul pe o canapea. Joanna îl urmărea cu privirea, izbită de ceea ce văzuse. O pereche de sandale Gucci, cu toc înalt, identice cu ale Christinei, zăceau pe jos în faţa canapelei. Pe canapea era aruncată o jachetă de piele, tot de la Gucci, tot identică cu a Christinei. Şi, peste jachetă, era o geantă de umăr din piele neagră. Tot de la Gucci şi tot identică cu a Christinei.

Inima Joannei începu să bată iute. Era sigură că se albise la faţă şi respiră adânc de câteva ori ca să se liniştească.

Woody o văzu uitându-se fix la canapea, apoi îi zări expresia.

— După un moment, ea îl privi cu un zâmbet strâmb.Ce mai pot spune? zise el. Toate mă doresc.

Joanna se întoarse să plece, dar se opri în prag.

— Dar nu April, comentă ea. Apoi o pomi pe scări în jos.

Woody îşi scoase capul pe uşă şi o strigă, iar Joanna
se întoarse să-l privească.

— Şi dacă... n-aş fi făcut târgul cu tine? o întrebă.

Joanna zâmbi.

— Eram sigură că-1 vei face.

Apoi îşi continuă drumul spre maşină Porni motorul şi plecă, grăbită să scape de Woody şi de scena sordidă care se petrecuse în apartamentul acestuia. O scenă pusă la cale de ea însăşi, doar ca să descopere promiscuitatea surorii ei.

Doamne, se gândi ea, *cred că semănăm mai mult decât am fost vreodată gata să admit.*

Trebui să se oprească la următorul semafor De cealaltă parte a străzii, într-o parcare, zărise un Morris Beige Rolls Royce Corniche.

Al Christinei, se gândi ea. *Trebuie să fie al ei. Deci sigur a fost aici.*

Semaforul trecu pe verde, iar Joanna apăsă acceleraţia, dornică să plece din Capitola. Scena urâtă prin care trecuse o făcuse nerăbdătoare să facă o baie ca să spele mi-

zerabilele amintiri.

Sigur, n-am nici un drept să mă supăr pe Christina, se gândi ea nenorocită. *Nici eu nu sunt mai bună Niciodată nu m-am coborât atât de jos. Mită! Şi pentru cineva pe care, în ciuda defectelor, April îl apreciază.*

Dar nu-i părea rău, se decise. A, nu. Pentru că-1 scosese de-a binelea din viaţa lui April, făcându-i loc lui Josh. Desigur, nu se gândise la Christina. *Şi unde naiba se va ajunge?* se întrebă ea. Dar nu ştia şi se gândi că nici nu-i pasă. Woody era îndepărtat din viaţa lui April şi asta era tot ceea ce conta. Nu-şi dăduse ea seama de caracterul lui Woody de la prima vedere?

Nu, se gândi Joanna. *Oi fi eu păcătoasă, dar nu-mi pare câtuşi de puţin rău că am procedat aşa. Totul e cum nu se poate mai bine. Acum e cu adevărat bine.*

Capitolul douăzeci şi patru

Joanna traversă podeţul care ducea spre piscină şi o spionă pe Christina, care stătea tolănită pe un şezlong, cu o pălărie pe faţă şi cu nişte uriaşi ochelari de soare pe nas. Era îmbrăcată într-un bikini portocaliu şi, ca de obicei, îşi lăsa tot corpul să se bronzeze în timp ce îşi proteja faţa de efectele nedorite ale soarelui.

Trăgându-se mai aproape de sora ei,

Christina privi în sus.

— Te-ai trezit, spuse ea veselă, ca şi cum toate ar fi fost în ordine. Cum te simţi azi, iubito?

— Minunat, spuse Joanna.

— Eşti sigură? o întrebă Christina.

— Da, răspunse Joanna, încercând să nu pară prea exasperată.

— De ce nu iei loc? spuse Christina. Mă uit prin reviste. Acum, prin *Vogue* sunt toate noutăţile de iarnă.

— Nu am timp, replică Joanna. Mă duc jos la grotă s-o văd pe April.

— Ah, spuse Christina. Bine, sper că nu o să te surmenezi prea tare acolo, în tot praful acela de ciment. Mai bine te-ai relaxa aici, la soare.

— Nu te instala prea confortabil, spuse Joanna, privind corpul subţire al suirii ei, pentru că aş vrea să pleci cel târziu mâine dimineaţă.

Christina lăsă jos revista şi-şi luă ochelarii de pe nas.

— Ce... vrei să spui? întrebă ea, inocentă.

— Cred că am vorbit destul de clar, spuse Joanna. Ţi-aş fi spus de ieri, dar nu te-am văzut pentru că ai venit foarte târziu noaptea trecută.

— Ei bine, zise Christina, eu... eu...

— Nu contează, Christina, spuse Joanna.

Pregăteşte-te doar să pleci mâine dimineaţă. Am destule probleme şi fără tine aici.

— Dar..., protestă Christina.

— Este suficient să pleci! spuse Joanna printre dinţii încleştaţi. Apoi trecu de Christina şi o pomi înspre grotă. Nu dorea să discute evenimentele zilei trecute cu Christina. N-avea idee ce-i spusese Woody şi nici nu-i păsa. Dorea doar să plece Christina.

Când intră în grotă o găsi pe April pe o scară, muncind singură.

— Salut, zâmbi ea spre Joanna. Mă bucur că eşti aici. Dacă vrei să vizitezi pot coborî într-un minut şi ne putem uita pe desenele de orhidee pe care le-am făcut.

—Grozav, spuse Joanna. Se uită prin camera cea mare, zâmbind. Ştiu că am spus-o de o mie de ori, April, dar e mult mai minunat decât mă aşteptam.

— După cum am spus şi eu de o mie de ori, ai şi tu un merit în asta, răspunse April. Dar, oricum, mulţumesc.

Joanna curăţă un scaun şi se aşează.

— Apropo, unde este Woody? întrebă ea, cu o voce normală. Azi nu a venit să te ajute?

April începu să coboare.

— îţi povestesc imediat. Când ajunse jos, îşi scoase şorţul prăfuit, îl puse pe scară, îşi şterse mâinile, apoi se curăţă pe faţă şi pe mâini cu un prosop curat, agăţat afară, pe un

cârlig. După ce termină, se întoarse şi turnă nişte apă minerală într-un pahar.

— Vrei şi tu? o întrebă pe Joanna.

— Acum nu, mulţumesc.

April luă o duşcă bună de apă, apoi trase un taburet mic lângă scaunul pe care stătea Joanna. Se aşeză şi oftă.

— Ai venit la momentul potrivit pentru o pauză, spuse ea.

— Ah, bine, spuse Joanna. Nu-mi place să mă amestec, dar îmi place să mă uit cum lucrezi şi să te urmăresc atunci când nu te deranjează.

— Pe *mine* nu mă deranjează niciodată, spuse April, dar cred că uneori îl deranjezi pe Woody.

— Am înţeles, spuse Joanna. Nu cred că se omoară după mine.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru el, spuse April.

— Ce vrei să spui?

— M-a sunat să-mi spună că nu mai vine, spuse April. E prea ocupat cu munca lui şi a şi întâlnit o persoană deosebită. Spune că — ridică un deget în aer — e femeia vieţii lui. Aşa că... nu mai vrea să mă vadă. O privi pe Joanna, zâmbind fericită.

— Şi cum te simţi? o întrebă Joanna. Eşti supărată? Ştiu că tu şi Woody eraţi prieteni, şi tot restul.

— Acum mă simt puţin ciudat, spuse April. încă nu m-am obişnuit cu ideea, dar sunt sigură că voi reuşi. Mi-a spus că va veni să mă vadă dacă mă voi simţi deprimată. Să mergem la cină sau la un film. De când m-am mutat aici, el a fost totul pentru mine, ştiai? Nu am fost niciodată cu adevărat singură.

— Mi-ai spus, încuviinţă Joanna.

April mai bău nişte apă şi râse.

— Adevărul este că devenisem puţin nervoasă din cauza lui Woody. începuse să devină prea apropiat, prea cloşcă, şi n-aş fi vrut să-i spun să mă lase în pace şi să-i rănesc sentimentele. Sub toţi muşchii ăia e un tip destul de timid.

— Sunt sigură că şi-ar fi revenit, spuse Joanna.

April dădu din cap.

— Şi-ar fi revenit destul de repede, cred, spuse ea. O privi pe Joanna şi râse. Din câte mi-a spus a avut haremuri de femei pe vremuri şi ştiu, de când ieşeam cu el, că le atrage ca un magnet.

— Aşa am şi eu impresia, spuse Joanna.

— Oricum, spuse April, cred că începuse să devină prea dependent de mine. Şi prea protector. Cel puţin pentru o persoană considerată doar ca prieten. Şi viceversa, cred. Râse. Uneori ne descurcăm mai bine pe cont propriu cu singurătatea, nu?

— Ştiu ce vrei să spui, aprobă Joanna. Trebuie să învăţăm să ne bazăm pe noi înşene, pe forţele noastre proprii şi dacă depindem de altcineva ca să ne ajute,...
în acest caz nu ajungem să ne cunoaştem niciodată cu adevărat, nu? Nu suntem niciodată în stare să ne bazăm pe noi înşene.
April privi gânditoare în depărtare pentru o vreme. Pe scrut, mă simt uşurată pentru că tot tim

pul mă bătea la cap cu dragostea—nu era agresiv, dar îmi dădeam seama. Şi nu s-ar fi potrivit cu mine. Nu Woody.

— Mă bucur că nu te simţi rănită, spuse Joanna. Şi sunt sigură că cineva îi va lua locul.

April chicoti.

— Da, dar aici cine mă va ajuta? Asta-i întrebarea de un milion de dolari. Trebuie să încerc să-mi caut ajutor.

— Lasă-mă pe mine să te ajut, spuse Joanna.

April o privi uimită.

— Tu? Să mă ajuţi? Dar, Joanna, vreau să zic…

— Vrei să zici în starea în care mă aflu acum, spuse Joanna. Cu boala mea.

April o privi fix, cu faţa roşie, dar nu spuse nimic. Nu ştia ce ar fi putut spune.

— Da, ştiu că ştii şi tu, spuse Joanna cu o voce blândă. Nu-i nimic.

April se uită spre uşă şi-şi strânse mâinile fără să-şi dea seama, înainte de a o privi iar pe Joanna.

— Cum… ai aflat? întrebă ea în cele din urmă.

— Ah, din nimicuri, spuse Joanna. Din priviri. Din îngrijorare. Nu că n-ai fi fost şi mai înainte îngrijorată pentru mine, dar acum eşti mai mult ca de obicei. Şi ştiu că ţi-ai dat seama şi din gafele făcute de Christina când a venit la grotă.

Apoi râse uşor.

— Şi am fost sigură când am văzut maşina lui Josh la uşa ta chiar în ziua în care i-am spus lui. Joanna zâmbi poznaş. Venisem la tine, dar nu m-am mai oprit când am văzut maşina lui Josh, pentru că mi-am dat seama că a venit să-ţi spună.

April o privi speriată.

Joanna începu să râdă iar, şi April începu şi ea să râdă.

— Mă bucur că Josh ţi-a spus şi ţie, spuse Joanna.

— Şi eu mă bucur că a avut încredere în mine.

Joanna chicoti.

— Nu te îngrijora, April, spuse ea. în legătură cu încrederea pe care tu şi Josh o împărtăşiţi. Mă... mă încântă mai mult decât îţi închipui.

April o privi cu un amestec de mirare şi afecţiune, neştiind cum să-i răspundă.

Joanna zâmbi.

— Oricum, mă bucur că ştii şi sunt sigură că, deşi ştii că voi muri, nu mă consideri deja moartă. Nu crezi că ar trebui să opreşti acest proiect. Ştii la fel de bine ca mine că este o parte a ceea ce vreau să las în urma mea. Pentru Josh. Şi pentru tine, de asemenea.

April simţi cum îi dau lacrimile, dar era hotărâtă să nu plângă.

— Cred că eşti foarte curajoasă, spuse ea,

când reuşi să vorbească.

— Fac doar ceea ce mi se pare normal să fac, spuse Joanna. Cred că tu şi Josh sunteţi cei curajoşi, adăugă ea. Să continuaţi aşa cum aţi făcut, întrebându-vă în acelaşi timp ce să faceţi cu mine. Presupun că Josh ţi-a spus pentru că avea nevoie de ajutor.

April încuviinţă.

— Da, spuse ea. Trebuia să vorbească cu cineva.

— Mă bucur că te-a ales pe tine, spuse Joanna. Este foarte vulnerabil, April, la fel ca şi noi. .

— Ştiu, spuse April.

— Am fost o adevărată echipă de când ne-am cunoscut, Josh şi cu mine, continuă Joanna. Şi supărarea mea cea mare este că echipa va fi descompletată prin moartea mea. Aş... aş vrea mai mult decât orice ca Josh să facă parte iar dintr-o echipă şi după... după ce nu voi mai fi.

Ochii ei mov priviră pătrunzători în ochii lui April.

— Josh a iubit viaţa — viaţa pe care am dus-o împreună — nu doar datorită mie. Afacerea şi tot restul au însemnat foarte mult pentru el şi sper că va continua la fel. Sper că va continua să se lupte cu fraţii Rossi. Dar îl cunosc pe Josh şi ştiu că se descurcă mai bine cu un partener şi de aceea sper, sper cu disperare, că se va recăsători. Cu cât mai

curând după moartea mea, cu atât mai bine.

Joanna se întoarse spre April privind-o cu o intensitate înspăimântătoare a privirii.

— Ar însemna mai mult decât orice pentru mine, spuse Joanna în continuare, ca el să aibă pe cineva, alături de care să poată lupta mai departe, să poată construi mai departe minunata viaţă pe care am dus-o împreună.

April reuşi să-i suporte privirea, dar întreaga ei fiinţă era prinsă într-un vârtej de emoţii contradictorii. Rămăsese fără glas în urma discursului Joannei şi era sigură că percepuse mesajul ascuns în spatele lui.

Se simţi slăbită o clipă, dar ştia că trebuie să fie tot atât de puternică pe cât credea Joanna că este.

— Şi acum, spuse Joanna cu o voce liniştită, trebuie să-mi arăţi de unde să încep. Se ridică în picioare şi-şi puse o mână pe umărul lui April, zâmbind. Trebuie să-mi arăţi cum să fac treaba lui Woody.

Ziua fusese mai obositoare ca de obicei, se gândi April când ajunse în curte, acolo unde era parcat vechiul ei Wagonner. în afara muncii ei, care era foarte obositoare, o învăţase şi pe Joanna ce avea de făcut. Din fericire, Joanna învăţa repede şi era şi motivată, o combinaţie excelentă la o elevă. Până la sfârşitul zilei, făcea treaba lui Woody la fel de bine precum o făcuse şi el, deşi lucra încă destul de încet.

April îşi dădea seama că ceea ce o obosise de fapt fusese încărcătura emoţională a conversaţiei cu Joanna. Revelaţiile intime ale Joannei o mişcaseră pe April până în străfundul sufletului. Dorise să plângă, dar reuşise să se abţină întreaga zi.

Acum, se gândi ea, urcându-se în maşină, *mă simt ca o cârpă de vase şi încă una stoarsă bine.*

Tocmai închidea portiera când se auzi strigată. Christina se apropia dinspre casă, aşa că rămase s-o aştepte, curioasă.

— Bună, Christina, o salută ea, când sora Joannei ajunse lângă maşină. Observase că Christina, ca de obicei, era îmbrăcată elegant, cu o bluză albă şi pantaloni de mătase. Bijuteriile ei sclipeau în lumina ştearsă a apusului.

— Sunt aşa de bucuroasă că te-am prins înainte să pleci, dragă, spuse Christina. Am putea vorbi o clipă?

— Sigur, răspunse April, întrebându-se ce naiba avea Christina să-i spună. Ce s-a întâmplat?

Christina nu se putu abţine să n-o privească de sus pe April, deşi se străduia să pară sinceră.

— Eşti o persoană aşa de simpatică încât sunt sigură că mă vei înţelege.

— Da? spuse April.

— Woody Pearlman, dragă, spuse Christina, tânărul care te ajuta?Da, spuse April, ce-i cu el?

— Ştiu că eraţi prieteni, continuă Christina, cred că de multă vreme. Şi, oricum, voiam să-ţi spunem că ne întâlnim acum. Şi avem intenţii serioase.

April făcu un efort să nu pară surprinsă.

— înţeleg.

— Deci, continuă Christina, sper că te vei purta ca o doamnă, aşa cum te crede Joanna, şi vei sta deoparte. Măcar de dragul lui Woody.

April o privi fix un moment, apoi spuse:

— Nu cred că este vreo problemă, Christina. Woody nu doreşte să mă mai vadă.

— Ei, spuse Christina, uneori ne mai răzgândim, nu-i aşa? Chiar şi Woody ar putea. îşi coborî vocea şi o apucă strâns pe April de mână. Deci stai dracu' deoparte de Woody, ai înţeles?

— înţeleg foarte bine, spuse April. Şi nu am de gând să mă amestec în... relaţia ta... în nici un fel. Cred că tu şi Woody vă potriviţi.

— Adevărat? spuse Christina cu entuziasm.

— Da, spuse April. A avut aproape toate femeile din zonă şi, din câte am înţeles, tu te-ai încurcat cu majoritatea bărbaţilor, aşa că sunteţi o pereche formidabilă.

Şi, cu acestea, April îşi trase mâna din mâna Christinei, trânti portiera şi pomi motorul. Christina se trase furioasă înapoi.

April ieşi din curte de parcă ar fi părăsit locul unei crime.

Christina rămase privind-o, roşie la faţă, cu trăsăturile desfigurate de furie.

— Scârba naibii! scuipă ea. Pun eu mâna pe tine!

Capitolul douăzeci şi cinci

— Ştii, April, spuse Joanna, cred că nu m-am mai distrat aşa de bine de ani de zile.

— Serios? spuse April, întorcându-se spre ea.

— Ei bine, o lăsă Joanna mai moale, ... poate cu excepţia momentelor petrecute cu Josh.

Râseră amândouă, apoi se întoarseră la lucru. Lucrau bine împreună, trăncănind într-una, discutând despre orice, de la filosofie la bârfe simple. De când plecase Christina, aerul părea mai curat şi, în mod sigur, mai puţin tensionat.

La început, April fusese îngrijorată, închipuindu-şi că munca lor împreună va interfera cu prietenia lor. Dar acum, de când lucrau la grotă de două săptămâni, prietenia lor devenise şi mai puternică.

Intimitatea, se hotărî April, nu duce întotdeauna la plictiseală.

Dar era un lucru care o îngrijora continuu pe April şi anume întâlnirea ei cu Christina în noaptea dinaintea plecării acesteia. Se întrebase de mai multe ori dacă ar fi trebuit să-i povestească şi Joannei.

— Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Joanna rezolvă problema.Apropo, April, spuse ea, am tot vrut să-ţi spun ceva în ultimele zile, dar n-am găsit cuvintele potrivite.

April o privi mirată.

— Parcă nu ţi se potriveşte, Joanna, spuse. Nu-mi închipui ce ţi s-ar fi părut aşa de greu de spus.

Joanna lăsă jos prosopul şi o privi pe April.

— Am ... am vrut să ţin secret, spuse ea serios. Am vrut să-ţi spun că, poţi să crezi sau nu, Christina şi Woody au o legătură. S-a întâmplat după ce s-au întâlnit aici, şi eu ... nu am prea avut chef să-ţi spun aşa ceva.

April începu să zâmbească, după care izbucni în râs.

Joanna o privi uimită.

— Ce e aşa de nostim? o întrebă.

Râsul molipsitor al lui April mai continuă un minut, iar Joanna începu să râdă şi ea.

— Şi ... şi eu ... am făcut la fel, reuşi April să spună într-un târziu. Ştiam şi muream să-ţi spun şi ţie!

— Ei nu, spuse Joanna. Dar ... cum? Cum ai aflat?

— în noaptea dinaintea plecării Christinei, zise April, ea a ieşit tocmai când eu mă pregăteam de plecare. Mi-a spus foarte hotărâtă să-mi iau mâinile de pe Woody.

Joanna o privi iar cu uimire.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Ba da! E exact stilul Christinei.

April îi povesti apoi discuţia lor, şi amândouă râseră copios. Era ca şi cum ar fi exorcizat demonul Christina şi răutăţile ei.

— S-a comportat foarte ciudat tot timpul cât a stat aici, spuse Joanna. Şi acum, şi ultima oară. Dispărea tot timpul la cumpărături şi pleca la petreceri cu nişte prieteni de care nici n-am auzit. A vizitat chiar şi pepiniera. Iar asta n-a mai făcut-o niciodată până acum.

O privi serioasă pe April.

— Presupun că nu mi-am cunoscut niciodată cu adevărat sora, spuse ea, cel puţin nu atât de bine precum îmi închipuiam. Este încă o enigmă pentru mine şi cred că aşa va rămâne. Se opri, apoi o privi iar pe April. Dar ştii ce? întrebă ea, fără să aştepte vreun răspuns. Acum nu mai este important. Tu eşti importantă şi Josh este important. Altceva nu prea mai contează.

April se întinse şi o mângâie pe obraz, iar Joanna îi luă mâna şi i-o sărută. Rămaseră aşa un moment, apoi Joanna dădu brusc drumul mâinii lui April.

— Trebuie ... trebuie să mă odihnesc, spuse ea. Brusc, ochii îi fură invadaţi de panică şi ea se clătină pe picioare. April sări imediat în

picioare şi veni lângă ea.

—Stai, Joanna, îi spuse ea. Te conduc eu în casă.

Joanna încuviinţă simplu şi o prinse de mână.

Josh şi April săteau împreună pe terasă, aşa cum stătuseră şi mai înainte, încercând să se liniştească unul pe celălalt, în timp ce Joanna, puternic sedată, dormea.

April nu credea că se mai simţise vreodată atât de tristă şi speriată, dar le promisese Joannei şi lui Josh că va fi lângă ei. Şi i se părea drept şi normal, cum ar fi spus Joanna. îl privi pe Josh. Părea mai bătrân, grizonat, mâhnit şi speriat. Veselia *şi* tinereţea lui dispăruseră, cel puţin pentru moment.

El o privi şi-şi puse o mână peste ale ei, mângâindu-i-le. Zâmbi trist.

— Mă bucur că ai fost lângă Joanna când s-a întâmplat, spuse el aproape în şoaptă. Nu-mi pot imagina ce s-ar fi întâmplat altfel. Doar când mă gândesc...

April îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Ascultă Josh, spuse ea. Eu eram aici şi, chiar dacă n-aş fi fost, Connie s-ar fi descurcat şi singură. Aşa că nu mai înnebuni gândindu-te la ce ar fi fost dacă. Ne vom descurca într-

un fel, astfel încât Joanna să poată rămâne acasă, aşa cum doreşte. La naiba, dacă trebuie, mă mut şi eu aici.

El o strânse mai tare de mână, abţinându-se cu greu să n-o îmbrăţişeze.

— Cred că, împreună ne vom descurca.

April resimţi emoţia familiară, palpitantă, chiar dacă era urmată întotdeauna de un sentiment de vinovăţie. Josh spusese „noi" fără să-şi dea seama, iar April nu se putea abţine să nu se simtă încântată.

— Mai bine mă duc să văd ce face, spuse April, retrăgându-şi mîinile din ale lui. Ştiu că ar trebui să mai doarmă vreo două ore, dar vreau să mă asigur. Se ridică.

— Vin şi eu, spuse Josh, ridicându-se.

Se duseră împreună în camera ei. Joanna stătea întinsă în penumbră, cu frumoasa ei faţă calmă. Respiraţia îi era liniştită şi părea normală. Singura urmă a agoniei prin care trecuse era părul umed.

— Josh se aplecă şi îi luă o mână între ale lui. O ţinu aşa multă vreme, mângâind-o încet, în timp ce April îl urmărea.Joanna, şopti el, te vei face bine.

Joanna nu se mişcă. Era evident că încă mai era sedată. Josh continuă totuşi să-i vorbească în şoaptă, s-o mângâie, s-o încurajeze şi s-o liniştească.

în ochii lui April începuseră să se formeze lacrimi, dar ea le şterse repede. Dragostea lui pentru Joanna o mişca aşa de puternic încât era covârşită de emoţii. Nu credea că va uita vreodată momentele petrecute în această cameră cu aceşti doi oameni.

După câteva clipe, Josh se aplecă şi o sărută pe Joanna pe frunte, apoi se ridică şi se întoarse spre April. Figura lui era palidă de teamă.

— Ne întoarcem mai târziu, spuse el.

April încuviinţă şi părăsiră camera, întorcându-se pe terasă. Se aşezară şi April se uită la ceas.

— Va mai dura probabil o oră sau mai mult până ce se va trezi. Vrei să mănânci ceva? Connie nu e azi, dar aş putea pregăti eu ceva.

— Sigur, spuse Josh. Te voi ajuta, dar mai întâi trebuie să sun la pepinieră. Cari va pleca în curând şi vreau să ştiu ce s-a mai întâmplat. Cred că ar trebui să vorbesc şi cu Connie. Trebuie să-i spun ce s-a întâmplat, să

văd dacă nu poate face nişte ore suplimentare.

— Cred că e o idee bună, spuse April. Şi, oricum, mi se pare corect să afle şi ea adevărul.

Josh încuviinţă.

—Ai dreptate.

Se ridicară şi intrară în casă.

— Eu voi rămâne aici, în bucătărie, spuse April, să văd ce putem face.

— Vin imediat, spuse Josh. Se întoarse şi o pomi pe hol spre bibliotecă.

April începu să cotrobăie prin frigider şi descoperi tone de mâncare pregătită de Connie. Ca început, faimoasa supă de castraveţi. O mulţime de friptură de pui şi tocăniţa ei de pui cu avocado şi cartofi. *Dumnezeu s-o binecuvânteze,* se gândi April. *A muncit mult ca să se asigure că toată lumea mănâncă bine.*

Scoase recipientul cu supa de castraveţi, luă o oală şi începu s-o încălzească. Se gândi că le va fi de ajuns pentru la noapte. Chiar înainte ca supa să se încălzească, Josh era înapoi.

— Totul e în regulă la pepinieră, spuse el.

— Bine, răspunse April. Şi Connie? Ai găsit-o?

— Nu, spuse el. Cred că a ieşit. O voi căuta mai târziu sau voi vorbi cu ea mâine

dimineaţă.

— Uită-te, îi spuse April. Ne-a lăsat o grămadă de mâncare, dar cred că supa de castraveţi va fi suficientă. Ce părere ai?

— Perfect, spuse el, zâmbindu-i.

Terminară de mâncat şi o mai verificară pe Joanna, care încă dormea liniştită, după care se hotărâră să stea pe terasă, în ciuda aerului rece.

— Azi trebuia să merg la pepinieră, spuse April. Să iau orhideele pe care ne-am hotărât să le folosim. Joanna mi-a dat telecomanda pentru poartă.

Josh nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Vrei să spui că, în sfârşit v-aţi hotărât?

April încuviinţă.

— în sfârşit. Ne-a luat doar câteva luni. Oricum, m-am gândit să mă duc acolo, dacă nu te superi, şi să le iau. După aceea mă pot întoarce să rămân aici peste noapte, dacă vrei.

Josh scutură capul.

— Nu, spuse el. Ai făcut destule pentru noi într-o singură zi. Sunt sigur că totul va fi în ordine. Nu e nevoie să faci tot drumul acela înapoi aici la noapte.

— Ba chiar vreau, spuse April. Trebuie să duc orhideele acelea acasă şi să le desenez.

Şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine. îl privi. Eu ... ei bine, am sentimentul că timpul este esenţial. Ştiu că Joanna a spus aşa chiar de la început, dar eu abia acum îmi dau seama. Mai mult decât oricând.

Josh încuviinţă şi se uită în jos.

April se întinse şi îl luă de mână.

— N-am ... n-am vrut să te supăr, Josh.

— Nici n-ai putea face aşa ceva, spuse el, privind-o. Nu ştiu ce m-aş face fără tine. O mai privi, apoi spuse, vesel:

— Acum du-te şi ia afurisitele alea de orhidee pentru Joanna.

Timpul ca apusul adio

April mergea pe autostradă, atentă la limitările de viteză. Poliţia rutieră părea să aibă o afinitate deosebită pentru această zonă a drumului, iar ea nu dorea o amendă. Geamurile erau coborâte, iar aerul serii o mângâia plăcut pe păr şi pe piele. De fapt, se gândi ea, să conduci aşa era aproape o binecuvântare, şi de abia aştepta să vadă toate orhideele.

Cele alese de ea nu erau rare sau scumpe, aşa că se hotărâse că le poate ţine acasă la ea câteva zile până ce va descoperi cel mai potrivit mod de a le realiza din scoici. Uneori, descoperise, îşi dădea seama cum să facă o anumită floare sau plantă doar stând împreună cu aceasta câteva zile, văzând-o din diverse unghiuri, diferit luminată.

Părăsi autostrada şi o porni pe drumul dinspre pepinieră. Trase în parcare şi ieşi din maşină. Nu mai fusese aici noaptea până atunci; era linişte, şi se auzea doar cacofonia insectelor nocturne. Urmări cărarea spre seră şi, când ajunse la porţi, formă codul pe telecomandă. Porţile se deschiseră cu un scrâşnet metalic. O porni spre sera în care erau *Phalaenopsis.*

Nu-1 zări pe Miguel şi se întrebă unde erau şi el şi câinele. *Probabil trag un pui de somn,* se gândi ea. *Şi de ce nu? Cu un câine aşa de bun,*

nu aveau pentru ce să se îngrijoreze, îl va anunţa pe Miguel la apariţia oricărui intrus.

Continuă să meargă spre seră când simţi un fior îngheţat pe ceafă.

Nu sunt singură, se gândi ea, alarmată.

Se opri brusc, ciulindu-şi urechile. Era sigură că auzise ceva, dar ce? Şi, dacă se gândea mai bine, de ce *nu* auzise încă lătratul câinelui?Ar fi trebuit să facă spume la gură până acum de atâta lătrat, nu?

Acolol Auzise iar zgomotul. De cealaltă pare a gardului viu de pe marginea potecii. Un fel de gâfâit. Şi gemete.

Oh, Doamne, se gândi ea, *oare e cineva rănit*? *Oare intrase cineva şi-l rănise pe Miguel*?

încă nu îndrăznea să se mişte şi rămase aşa, ascultând. Din nou. Dar se auzeau două gemete diferite, îşi dădu ea seama. *Unul masculin şi unul feminin.*

Făcu trei paşi, tiptil, apoi se opri în locul în care nu mai era gard. Ascultă iar, ţinându-şi respiraţia. Auzea mai clar acum şi îşi dădu seama că avusese dreptate. Erau doi oameni, un bărbat şi o femeie.

Se uită pe după marginea gardului, încercând să nu facă nici un zgomot şi…

Aproape ţipă când văzu ce era acolo, dar se abţinu, trăgându-şi repede capul înapoi în spatele gardului.

MO

Simţi un fior de teamă şi scârbă. începu să transpire abundent şi să tremure involuntar. în acelaşi timp, simţi o ciudată dorinţă de a râde în gura mare. Respiră adânc de câteva ori apoi se întoarse cât de repede putu la maşină.

Intră, porni motorul şi ieşi din parcare fără să aprindă farurile până ce nu fu suficient de departe de pepinieră.

Doar când ajunse la autostradă şi o pomi spre nord, simţi că poate respira mai uşor. Apoi îşi dădu seama cât de absurde fuseseră frica şi scârba ei şi, lovind volanul, începu să râdă. Se simţi imediat uşurată, relaxată, amuzată de ceea ce văzuse.

De abia aştept să le spun Joannei şi lui Josh, se gândi ea. *Se vor distra şi ei.* Dar, la fel de repede cum începuse să râdă, se opri brusc.

Of Doamnei Ce proastă suntl Asta înseamnă … aproape sigur înseamnă ... că am descoperit cauza necazurilor de la seră. Iar Joanna va fi … distrusă. Şi Josh, de altfel. Ştia că s-ar fi putut să se înşele, dar se îndoia foarte serios.

Se întrebă dacă să-i spună sau nu Joannei. Poate, se gândi ea, ar fi mai bine să se ducă direct la Josh, să-i spună, apoi să decidă împreună dacă Joanna ar trebui sau nu să ştie.

Mai bine aştept pâtiă mâine, se hotărî April.

Nu-l mai deranjez în seara asta. Nu e momentul potrivit. Nu după tot ce s-a întâmplat azi. Poate îl va prinde mâine singur. Totul depindea de ce va face Joanna.

April acceleră, cu gura strânsă pungă. *Nu-mi place să aduc veşti proaste,* se gândi ea nefericită. *Dar nu am de ales, nu-i aşa*? *Nu. Trebuie să-i spun ce am văzut. Iar groaznicul adevăr, oricât de dureros, va ieşi în sfârşit la iveală.*

Capitolul douăzeci şi şase

April intră în curte mai devreme decât de obicei, sperând să-l prindă repede pe Josh. Parcă alături de Ply- mouth-ul lui Connie şi ieşi din maşină, îndreptându-se spre bucătărie.

— Salut, Connie,spuse ea, adulmecând cu plăcere mirosul cafelei proaspete.

Connie o privi de la bufetul de unde toca legume.

— Bună dimineaţa, April. Ai venit devreme.

— Trebuie să vorbesc o clipă cu Josh, spuse ea. Este pe aici?

Connie încuviinţă şi râse.

— Uită-te drept în faţă. Sunt pe terasă.

April intrase aşa grăbită încât nu-i zărise.

— Of! exclamă ea. Sunt o proastă. Cred că nu m-am trezit încă.

— Du-te şi tu pe terasă, îi spuse Connie, iar eu îţi voi aduce cafeaua.

— Mulţumesc, Connie, spuse ea. Ieşi, făcându-le semn cu mâna lui Josh şi Joannei, care o văzuseră şi îi făceau veseli cu mâna. Nu putu să nu fie mirată de schimbarea suferită de Joanna faţă de noaptea trecută.

— Bună dimineaţa, spuse ea, veselă, pe când se apropia de masă. Se aplecă şi o sărută pe Joanna pe obraz, apoi îl sărută pe Josh pe creştet.

— Ai venit mai devreme, spuse Joanna, dar mă bucur.

— Cum te simţi? o întrebă April, aşezându-se lângă Joanna.

— Grozav, acum că eşti aci, spuse Joanna. Nu mă simt rău deloc.

— Mă bucur foarte mult, spuse April. Joanna arăta perfect normal şi, chiar dacă nu era foarte vioaie, era totuşi ea însăşi.

— April, spuse Joanna, ştiu că,... că insistând să stau acasă, ţi-am făcut probleme. Şi celorlalţi, de altfel.

— Nu mai vorbi aşa, spuse April. Nici

măcar să nu te gândeşti la aşa ceva, Joanna.

— Dar este adevărat, insistă ea. Şi vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Vreau cu adevărat să stau acasă.

Josh puse un braţ în jurul umerilor ei şi o strânse, tandru, lângă el.

— Eşti acasă, iubita mea, spuse el. Şi vei rămâne acasă. Poţi să fii sigură.

Joanna îl bătu pe spate.

— Vă mulţumesc. Amândurora. Pentru că-i faceţi unei doamne nebune, toate mofturile.

— Nu eşti nebună, spuse Josh. Apoi râse scurt. Ei, poate niţel.

Râseră toţi trei împreună, dar April nu putea să-şi ia gândul de la ştirile pe care trebuia să i le dea lui Josh.

Tocmai atunci apăru şi Connie pe terasă.

— Josh, spuse ea, la telefon. E Cari.

Lui Josh îi pieri râsul şi deveni îngrijorat.

— Mă întorc imediat, spuse el, ridicându-se. Mai bine să văd despre ce este vorba. Se îndreptă spre casă.

Când nu mai putea auzi, Joanna se întoarse spre April.

— Azi trebuie să mă ocup de nişte acte, spuse ea, dar mă voi întoarce mai târziu să te ajut, bine?

— Dumnezeule Joanna, replică April. Dar nu trebuie să faci nimic. Doar să ai grijă de tine. Poate azi ar trebui să te odihneşti. Ce părere

ai?

Joanna scutură capul.

— Nu pierde ziua, ştii tu, spuse ea, zâmbind. Şi, apropo de asta, aş vrea să-ţi spun ceva ... ceva care s-ar putea să ţi se pară o prostie, dar ...

— Dă-i drumul, spuse April. Ai mai spus prostii şi până acum.

Râseră amândouă, apoi Joanna o privi serioasă.

— Sper că, după ce nu voi mai fi, nu vei lăsa ca memoria mea ... memoria prieteniei noastre ... să te împiedice să trăieşti o viaţă cât mai împlinită. Şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine.

April o privi uimită.

— Ce...?

Joanna îi strânse mâinile.

— Tu trebuie să ai un soţ şi copii, April. Mi-ai spus că doreşti. Iar eu îi doresc pentru tine. Vreau ca tu şi Josh să trăiţi fericiţi după ce eu voi dispărea.

— Dar ...? începu April.

Joanna se întinse şi îşi puse vârfurile degetelor pe buzele lui April.

Sst, şopti ea. Vă iubesc pe amândoi

Timpul 36 apui adio

.April muncea singură în grotă de aproape douăzeci de minute când Josh apăru în prag. Ea îl privi şi îşi dădu seama imediat că ceva nu era în ordine. Se ridică repede şi se duse spre el.

— Josh? întrebă ea încet. Ce s-a întâmplat?

El îşi ţinea capul aplecat.

— Necazuri la laborator, spuse el. Câţiva dintre hibrizii mei au fost distruşi dinadins. Dădu din cap. Chiar când începuseră să crească.

— Josh ..., începu ea, dar el n-o lăsă să vorbească.

— Ceea ce înseamnă, continuă el, o mare pierdere de timp. A timpului meu. Am creat aceste plăntuţe din încrucişările pe care le-am făcut eu. O privi. Nu este vorba doar de câştig, April.

— Josh, spuse ea, trebuie să mă asculţi. Am venit mai devreme azi-dimineaţă pentru că aveam ceva să-ţi spun despre pepinieră.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Noaptea trecută, spuse April, cuvintele ţâşnindu-i din gură în mare viteză, când am fost acolo, am auzit nişte zgomote ciudate. M-am dus să cercetez şi i-am văzut pe Miguel şi pe Connie făcând dragoste ...

Ochii lui se lărgiră de uimire.

— Cum? Cred că glumeşti!

Ea dădu din cap.

— Erau chiar pe cărarea care duce spre sere.

De fapt, erau chiar în spatele gardului. M-am uitat, şi câinele de pază avea botniţă şi era legat de un stâlp. Chiar lângă ei. S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să mă facă bucăţi.

— Oh, Doamne, exclamă Josh.

— Şi Connie şi Miguel se purtau ca ... ei, nu ştiu cum să-ţi spun.

Josh îi puse un braţ pe după umeri şi o trase spre el.

— April, îi zise el, îmi pare rău că a trebuit să vezi aşa ceva. îşi scutură capul. Nu-mi vine să cred!

îşi retrase brusc braţul şi începu să se învârtă prin cameră, apoi se opri şi se uită la ea.

— Connie este practic ca o soră pentru Joanna, spuse el, iar Cari ne este ca un frate. Nu-mi vine să cred că femeia asta a putut face aşa ceva.

— Dacă spui tu, îi zise April. Dar cred că ar trebui să te gândeşti mai serios. Chiar Joannna mi-a spus cât de ambiţioasă este Connie. Cum îi dispreţuieşte pe cei de un neam cu ea. Cât e de mândră şi hotărâtă să parvină.

Josh era din ce în ce mai supărat de vorbele ei, dar o lăsă să continue.

— Şi tu mi-ai spus, continuă April, că ea se întâlneşte doar rar cu cineva, şi numai cu bărbaţi anglo-saxoni bine situaţi. îl privi pe

Josh în ochi. Ştiu că nu-ţi place să auzi aşa ceva, dar pentru care motiv s-ar întâlni Connie la pepinieră cu Miguel? El este un biet înapoiat, tu ai spus. Connie nu şi-ar pierde timpul cu Miguel, Josh, iar tu o ştii.

El lăsă capul în jos.

— Am fost un prost, spuse el, nevrând să cred ceea ce era chiar în faţa ochilor mei. Asta-i va rupe inima Joannei.

— Poate... poate nu trebuie să afle, spuse April, deşi era convinsă că Joanna va dori cu siguranţă să afle, în ciuda groaznicei trădări.

— Vom vedea, spuse el. Dar înainte de a face orice altceva trebuie să vorbesc cu Miguel şi să văd ce pot scoate de la el. Apoi voi continua.

— Pare un plan bun, spuse ea.

— Acum trebuie să mă duc la pepinieră, spuse el.

— Atunci du-te. Eu voi fi aici în caz că Joanna are nevoie de ceva.

— E uimitor, spuse el, privind-o. E la ea în birou, se ocupă de acte. Pare fericită. Spune că va coborî să te ajute.

— Bine, spuse ea. Deci problema asta e rezolvată. Poţi pleca la pepinieră.

— Aşa voi face, spuse el. Şi îmi pare chiar rău că ai văzut ceea ce ai văzut. Cred că te-a şocat.

Ea încuviinţă.

— îmi voi reveni, spuse ea, zâmbind poznaş.

El o îmbrăţişă şi îi dădu repede drumul.

— Ne vedem în curând.

Se întoarse şi plecă, dar inima lui April bătea ca niciodată până atunci. Oh, Doamne, se gândi ea. Iartă-mă, dar eu... eu chiar îl iubesc pe acest bărbat şi cred că şi el mă iubeşte pe mine.

Miguel se fâţâi nelinişti pe scaun în faţa biroului lui Josh. Intra rar în birou şi nu-i plăcea acolo. Luna îl necăjea întotdeauna şi, de obicei, când Josh voia să-l vadă, era vorba de ceva serios.

Josh îl privi pe Miguel, urându-se pentru ce avea de făcut. îşi drese glasul.

— Miguel, spuse el, calm, a venit vreodată cineva la tine când ai fost noaptea de gardă?

Miguel îşi scutură puternic «capul dintr-o parte într-alta, închizând ochii.

— Nu, nimeni, spuse el repede. Sunt întotdeauna singur.

— Eşti sigur, Miguel? întrebă Josh.

Miguel nu se uită înspre el. îşi închise iar ochii şi începu să-şi scuture capul.

— Nimeni, am zis, mormăi el. Niciodată. Niciodată, nimeni.

Josh îl cunoştea pe Miguel foarte bine, la fel

cum îi cunoştea pe toţi cei care lucrau pentru el. Acum, urmă- rindu-1, îşi dădu seama că, fără nici o îndoială, Miguel îl minţea. Asta îl întrista, dar cu greu ar fi putut să-l considere pe Miguel responsabil pentru faptele lui. Miguel era, la urma urmei, retardat.

— Miguel, spuse el, într-un târziu, cred că ai uitat ceva.

— Nuu, domnu' Josh, n-am uitat nimica, spune Miguel, scuturându-şi capul mai încet de data asta.

— Ba cred că da, Miguel, spuse Josh. Pentru că eu cred că seara Connie vine în vizită la tine, nu-i aşa?

— Connie? repetă Miguel, cu ochii măriţi.

— Da, spuse Josh, Connie. Aţi fost văzuţi împreună aici... distrându-vă de minune, aşa am auzit. Josh se forţă să zâmbească.

Miguel îl privi şi rânji fericit. Dar, imediat, îşi dădu seama că greşise şi scoase un chelălăit ca de căţeluş. După care începu să plângă.

îmi pare rău, domnu' Josh, mormăi el. îmi pare rău.Lui Josh îi displăcea să-l facă pe Miguel să plângă, dar trebuia să rezolve problema. Se ridică de la birou şi se duse lângă Miguel. Se aplecă şi-şi puse mâinile pe umerii solizi ai băiatului.

— Nu-i nimic, Miguel, spuse el calm. Nu-i nimic.

Miguel se înecă şi oftă, dar tot nu se uită înspre Josh.

— Ascultă, Miguel, spuse Josh. Trebuie să mă ajuţi. Eşti singurul care poate. Ştiai? Singurul. Crezi că te poţi opri din plâns pentru asta? Mă poţi ajuta să salvez pepiniera?

Miguel îl privi.

— Eu?

— Da, tu, răspunse Josh. O poţi face. Spune-mi doar dacă ai văzut-o pe Connie făcând ceva când a fost aici. A... a umblat la ceva?

— Umblat? Miguel era nedumerit.

— A făcut ceva, insistă Josh. A... intrat într-una dintre sere sau în laborator?

Miguel îl privi tăcut.

— Gândeşte-te, Miguel. Este foarte important. Amin- teşte-ţi, poţi salva pepiniera, spuse Josh. Ce a făcut când a fost aici?

— Ne-am distrat, răspunse Miguel.

— Unde, Miguel? întrebă Josh. înăuntru?

Afară? Unde?

— în mai multe locuri, spuse Miguel. Uneori în sere, în mai multe. în laborator. Ea ... ea m-a pus să le deschid.

— Şi ultima oară a fost laboratorul? se aventură Josh.

Miguel încuviinţă.

— Aşa cred, spuse el. Locul acela cu rafturi pline cu sticle.

Josh îl strânse pe Miguel de umeri, apoi îi dădu drumul. Nu-i venea să creadă ce auzise, dar nu se putea înşela. Acesta era adevărul. Connie lucra pentru fraţii Rossi. Precis. Credincioasa Connie, dintre toţi oamenii, îl trădase.

Josh simţi un val de amărăciune în gât. Faptul că aflase de trădarea ei îi făcea fizic rău, se simţea trist şi dezgustat. Era ca şi cum cel mai bun prieten s-ar fi întors fără nici un motiv împotriva lui.

— Bine, Miguel, spuse. Să mergem. Te duc acasă.

Miguel se ridică, şi Josh îi deschise uşa. La recepţie,
Luna îi privi, lăsă repede telefonul jos şi zâmbi cu buzele rujate care-i accentuau albeaţa dinţilor.

— Miguel, ciripi ea. Ce frumos eşti azi. îmi plac grozav pantalonii ăştia jerpeliţi. Foarte sexi.

Miguel se învârtea în faţa uşii de la intrare, iar Josh se încruntă la Luna.

— Lasă-1 în pace, îi spuse Josh.

Zâmbetul ei dispăru imediat fiind înlocuit de o bo- sumflare.

— Plec acasă, spuse Josh. Tu şi Cari păziţi fortul.

— De abia ai venit, comentă Luna supărată. Dar sigur, adăugă ea, cum vrei tu.

Tocmai ridica iar telefonul când Josh ieşi, grăbindu-se după Miguel. Grăbindu-se acasă.

Când intră în curte, Josh zări maşina lui Connie. Sări din Land Cruiser şi o porni spre casă, dar se hotărî să treacă mai întâi pe Joanna. înconjură casa spre o poartă care dădea spre zona piscinei, sperând că o va găsi la grotă cu April.

Pe când se apropia, auzi râsete. Râsul Joannei — indubitabil al Joannei, muzical, profund, plin de veselie. Zâmbi şi el şi se opri lângă grotă ca să asculte.

în grotă, Joanna stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, acoperită din cap până în picioare cu praf de ciment. April şi un tânăr — *cine e?* se întrebă — stăteau pe jos lângă ea. Toţi beau ceai cu gheaţă. Era clar că făceau o pauză. După ce se potoliră râsetele, le auzi pe Joanna şi pe April vorbind. Parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume.

Mai rămase aşa un moment, nedorind să le deranjeze şi, până la urmă, se hotărî să intre în casă.

O găsi pe Connie în bucătărie, curăţând cartofi şi fredonând încet.

— Josh, spuse ea, zâmbindu-i. Te-ai întors repede.

— Da, Connie, spuse el. De fapt... am venit acasă pentru că trebuie să discut cu tine.

Connie continuă să cureţe cartofi de parcă el n-ar fi spus nimic.

— Vorbesc serios, continuă el.

Ea dădu din umeri şi răspunse:

— Nu te îngrijora, Josh. Ştiu ce vrei să-mi spui.

— Ştii? spuse el, surprins.

—Joanna mi-a spus că are cancer, spuse Connie. Dădu iar din umeri. Trebuia să ştiu pentru că văzusem că era bolnavă.

Josh rămase tăcut, digerând noutăţile.

— îmi pare rău, continuă Connie, privindu-1 pieziş. Ţin minte ce a păţit unchiul meu. A fost groaznic. Dar se poate întâmpla oricui, chiar şi Joannei.

Vocea ei era aşa de calmă, aşa de lipsită de emoţii, tficât Josh se simţi şocat. Ea le fusese aproape atâta timp, fusese ca un membru al familiei. Era oare doar o atitudine fatalistă? se întrebă el. Nu era sigur, dar, amintindu-şi că venise să discute cu ea, înţelese că ea nu era femeia care crezuse pe vremuri că este.

— Nu am venit să discutăm despre Joanna, spuse el.

— Nu? întrebă Connie, continuând să cureţe. Despre ce e vorba, Josh?

— Ai fost la Miguel, la pepinieră, spuse el. Nu-i aşa, Connie?

Connie lăsă cuţitul jos şi izbucni în râs.

— Miguel! exclamă ea. După aceea începu să râdă isteric. Se înroşi la faţă şi-şi lovi coapsele

cu palmele.

Reacţia ei dramatică i se păru exagerată lui Josh.

— Miguel? repetă ea. El ţi-a spus?

Josh dădu din cap.

— Da, Connie, mi-a spus.

— Păi el este *mongolito,* nu? spuse ea, râzând batjocoritor. De ce l-ai crede, Josh?

începu să cureţe iar, privindu-1 pe Josh, cu faţa ei fru- nioasă luminată de râs.

— Ai fost *văzută* acolo cu el, Connie, spuse el.

Expresia amuzată dispăru, fiind înlocuită de o expresie mânioasă.

— Cine ţi-a spus? întrebă ea, fără să se mişte.

Josh nu-i răspunse, ci o privi trist.

— Cine? strigă ea mânioasă. Cine ţi-a spus minciuna asta?

— April, răspunse Josh.

— Ce nebunie, spuse Connie. Este nebună.

— Nu, Connie, spuse el. Ea nu e nebună, şi tu o ştii. De ce ar fi inventat aşa ceva? De ce ar fi inventat că te-a văzut făcând dragoste cu Miguel în faţa laboratorului?

Mânia şi dispreţul se şterseseră de pe faţa lui Connie, şi ea lăsă jos cuţitul. Ştia că nu are rost să mai nege. Farsa se terminase.

— De ce, Connie? o întrebă calm Josh. De ce ne-ai făcut aşa ceva? Te-am iubit mult şi credeam că şi tu ţii la noi. Se opri şi o privi fix. Te plătesc fraţii Rossi chiar aşa de mult?

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise Connie, mânioasă.

— Ba cred că ştii, spuse el. Oftă uşor. Dar n-aş vrea să cred aşa ceva. Tu, şi Cari, şi Luna — toţi aţi fost ca o familie pentru Joanna şi pentru mine. Noi am încercat să te ajutăm. Doamne, Connie, chiar acum un avocat munceşte să-ţi obţină Cartea Verde. Pentru că noi te iubim suficient de mult ca să-l plătim.

Connie se înroşise, dar era tot mânioasă. îşi scoase şorţul şi-l aruncă pe jos.

— Nu trebuie să ascult toate astea, spuse ea arogantă. Şi nici nu mai am nevoie de ajutorul vostru. Nu mai am nevoie de afurisitul vostru de avocat.

Ochii ei aprinşi de furie se opriră o clipă asupra lui.

— Peter Rossi se va însura cu mine! exclamă ea. Mă place mai mult decât pe curva de soră a Joannei!

— Ce — despre ce vorbeşti? o întrebă Josh, uimit.Christina se culca cu el în timp ce eu făceam toată treaba murdară, strigă ea, dar eu am pus mâna pe el. Nu ea! Şi acum voi fi mai bogată decât voi!

înainte ca Josh să-i poată răspunde, ea se întoarse şi ieşi triumfătoare din bucătărie.

El o urmări până dispăru, apoi oftă iar.

E sfârşitul unei ere, se gândi el. O *eră mai fericită şi mai inocentă. Iar viitorul pare să nu conţină nimic, doar o nemărginită singurătate.*

Voi să se ducă iar la grotă, dar se răzgândi, nedorind ca cei de acolo să-l vadă aşa de mânios. Şi, oricum, trebuia să discute imediat cu Cari. O altă sarcină neplăcută. Trebuia să-i spună lui Cari că sora lui lucra pentru fraţii Rossi şi fusese cauza neplăcerilor de la pepinieră. Abia atunci îşi aminti că văzuse camionul lui Cari parcat lângă pepiniera fraţilor Rossi cu un timp în urmă.

Nu poate fi şi el amestecat în asta, nu? Oare e posibil?

Nu ştia, dar se hotărâ să afle repede. Se grăbi înspre curte, apoi o porni iar spre pepinieră.

Zona piscinei era iluminată de zeci de lumânări. Ardeau suspendate de ziduri, în

pomi, pe masă, şi chiar pe jos, lângă piscină. în mijlocul mesei era o orhidee mare, o *Miltonia spectabilis* var. *moreliana,* cu bobocii săi exotici coloraţi de la un roşu purpuriu închis până la cel mai delicat roz, atârnând în cascadă pe masă.

Mâncarea era delicioasă. Josh făcuse friptură filet mignon, cartofi copţi, o salată din tot felul de verdeţuri şi le servea cu un Chateau Latour păstrat pentru ocazii speciale.

— A fost minunat, spuse Joanna, lăsând jos paharul.

— Sunt de acord, spuse şi April.

— Vă mulţumesc, doamnelor, replică Josh. Mi-a făcut plăcere.

— Şi cărui fapt datorăm minunile tale culinare? întrebă Joanna.

— Ah, aşa am avut eu chef, comentă Josh, bine dispus.

— Am înţeles, spuse Joanna. Şi unde e Connie? Credeam că rămâne până mai târziu să ne ajute.

Josh şi April schimbară o privire. El îi povestise mai devreme, în timp ce Joanna se schimba pentru cină. Ştia că va trebui să-i spună Joannei despre trădarea lui Connie, dar dorea să mai amâne. Sperase că, în această seară, se vor distra discutând evenimentele de peste zi, dar acum îşi dădea seama că nu va fi

aşa.

— Hai, Josh, spuse Joanna. Se întâmplă ceva şi vreau să ştiu ce anume.

— Ei bine... începu el, ezitând, Connie a plecat.

— A plecat? întrebă Joanna, alarmată. Cum adică „a plecat"? Nu ar pleca ea aşa, pur şi simplu.

Josh nu prea dorea să-i spună adevărul.

— Ei bine, spuse el, când am venit azi după-masă, am descoperit că îşi luase toate lucrurile.

Joanna îl privi fix un timp, cu ochii strălucind. După aceea oftă.

— Ne-a trădat, spuse ea. Aşa e? Era o declaraţie, nu o întrebare.

Josh o privi şi încuviinţă.

Pe faţa Joannei se putea citi o tristeţe imensă. April, urmărind-o cu atenţie îşi dădu seama că nu va putea uita niciodată acea privire mâhnită. Scurtă cum fusese, avusese o asemenea intensitate încât exprimase limpede puternica legătură ce fusese întreruptă atât de brusc.

— Din cauza ei au fost probleme la pepinieră, nu? spuse Joanna.

Josh încuviinţă în tăcere.

Joanna îl privi mâhnită un timp, apoi se uită la April, a cărei figură eta împietrită.

Brusc îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs, uimin- du-i pe amândoi. Râdea fără să se poată stăpâni.

April şi Josh schimbară o privire uimită. Râsul Joannei era de obicei molipsitor, dar acum ei nu mai înţelegeau « nimic.

Cînd se linişti, în cele din urmă, Joanna se uită iar la ei.

— Nu mai fiţi aşa de solemni, exclamă ea. De o astfel de trădare nu poţi decât să râzi. Sau să plângi. Şi eu, de data aceasta, aş prefera să nu plâng.

Cu toate acestea, ei zăriră lacrimi în ochii ei, pe care ea însă le şterse repede.

— Toţi aceşti ani de încredere şi prietenie, spuse ea visătoare. Sper că o plătesc bine.

— Acum ştim cel puţin sursa necazurilor, comentă April. Nu că ne-ar consola prea tare.

— Aşa te vreau, spuse Joanna. Aceasta e atitudinea corectă, priveşte partea bună a lucrurilor.

April nu era sigură dacă Joanna joacă teatru sau nu.

— Vorbeşti serios? întrebă ea.Da, răspunse Joanna. E timpul să continuăm. Se uită la Josh. A sunat vreunul dintre fraţii Rossi, ca de obicei?

Josh încuviinţă.

— Da. Peter, ca de obicei.

— Bine, faptul că am prins-o pe Connie nu înseamnă că fraţii Rossi nu mai doresc să ne cumpere afacerea, dar cel puţin nu mai au un om în interior. Se opri şi-l privi pe Josh. Nu mai au, nu?

— Credeam că mai au, spuse el. Dar...

— Cine? întrebă Joanna, nerăbdătoare.

— Cari, spuse el. Dar mă înşelam, slavă Domnului. îi văzusem camioneta la fraţii Rossi şi eram îngrijorat, mai ales după ce aflasem despre Connie, dar s-a dovedit că-1 chemaseră să-i ofere o slujbă. îi dădeau o grămadă de bani ca să ne părăsească, de fapt. Dar el nu a acceptat.

— Ce bine, spuse Joanna. Asta îmi redă încrederea în oameni.

— Nu te grăbi aşa, spuse el. Se hotărâse să-i spună totul, acum că primise cea mai puternică lovitură.

— Mai e ceva? întrebă Joanna, privindu-1.

El dădu din cap.

— Se pare că şi Christina se întâlnea cu Peter Rossi.

— Cum! Joanna îl privi uimită.

— Cum ai descoperit şi asta? întrebă April, la fel de uimită ca Joanna.

— Connie, răspunse el. Nu ştiu exact ce să cred, dar, din câte mi-a spus ea, Christina era încurcată cu Peter Rossi. El obţinea probabil informaţii de la ea. Acum, cel puţin din câte spunea Connie, el a părăsit-o pe Christina şi urmează să se însoare cu Connie.

Joanna rămase tăcută o clipă, apoi îşi scutură capul de parcă ar fi vrut să-şi clarifice ideile.

— Cred că ar trebui să fiu şocată, spuse ea, dar nu sunt. Nu cu adevărat. Poate simt puţin surprinsă. Apoi o privi pe April. Cred că s-a aruncat în braţele lui Woody după ce Peter a părăsit-o.

— Bietul Woody, spuse April. Dar bănuiesc că se merită unul pe celălalt.

Râseră amândouă, iar Josh li se alătură.

— Deci am fost trădaţi şi de Connie şi de Christina, spuse Joanna calmă. Nu e prea bine, dar... — se uită de la Josh la April — suntem împreună, nu? Se întinse Şi le luă mâinile.

— Poţi să fii sigură de asta, spuse Josh.

— Aşa e, repetă şi April, strângându-i uşor mâna Joannei. Apoi redeveni serioasă şi se uită la Josh. Şi ce s-a întâmplat de data asta? întrebă ea, după ce se opriră din râs. Cât e de grav?

Josh bombăni.

— Nici nu vreau să mă gândesc.

— Trebuie, spuse Joanna. Cu cât mai repede terminăm cu asta, cu atât va fi mai bine.

— Câteva culturi din laborator au fost distruse, spuse Josh. încă nu ştiu sigur care.

Joanna gemu.

Josh se întoarse spre April.

— Erau culturile obţinute din încrucişările pe care le-am făcut - aşa că e o problemă. De abia începuseră să crească.

— Şi ce vei face? îl întrebă April.

— Va trebui s-o iau de la început pentru toate culturile distruse, spuse Josh. Ar fi putut fi mai rău dacă ar fi incendiat laboratorul. Mai întâi trebuie să văd exact care culturi au fost distruse. Toate sunt numerotate, aşa că va fi uşor. însă va dura mult. Apoi voi încerca să le refac pe cele distruse. Asta ia ceva timp.

— M-aş bucura să te ajut şi eu, se oferi April. Ştiu că trebuie să învăţ, dar voi încerca.

— Foarte frumos din partea ta, replică Josh, dar cred că ai destulă treabă aici. Apropo, cine era tipul care te ajuta azi?

— Randy Jarvis, spuse April. A mai lucrat cu mine de câteva ori, aşa că l-am chemat să văd dacă-1 poate înlocui pe Woody. Din fericire, era liber şi a venit.

— Grozav, spuse Josh. Pentru că ştiu că ai mult de lucru.

— Aşa e, spuse April. Apoi se uită la Joanna. Avem o grotă de terminat, spuse ea. Corect?

— Al naibii de corect! spuse Joanna. Apoi se uită la April şi zâmbi, uşor timid. Vei putea ajuta la pepinieră mai târziu. în viitor.

Râseră toţi, dar April simţea că era împinsă subtil într-o anumită direcţie. Dar nu-i păsa. *Nu,* îşi spuse ea. *Nu-mi pasă deloc. De fapt, chiar îmi place.*

Capitolul douăzeci şi şapte

Zilele trecură într-un vârtej de activitate, cu April şi Randy muncind peste program ca să termine grota. Joanna li se alătura deseori, ajutându-i, dar uneori se mulţumea doar să stea pe un scaun şi să-i urmărească, încântată de progresul pe care-1 făceau. Dar erau din ce în ce mai multe zile în care ea se retrăgea în casă, odih- nindu-se singură în intimitatea dormitorului.

April nu-i discuta niciodată hotărârile, nu făcea sugestii şi nici nu-i oferea ajutorul. Ştia că Joanna va cere ajutor când va avea nevoie şi nu dorea să-i submineze încrederea, intimitatea şi demnitatea. Cu toate acestea, simţea o mâhnire mai profundă decât orice simţise vre- odată. Uneori aproape o covârşea. Dar munca

la grotă îi oferea un scop în afara ei însăşi. Mai bine se gândea la ceea ce avea de făcut decât la iminenţa apropierii morţii.

Ştia că Joanna se îndepărtează de ei, dar mai ştia şi că nu are nici o putere asupra finalului. Uneori vedea o privire pierdută în ochii Joannei, de parcă i-ar fi şi părăsit deja sau ar fi întrezărit o lume mai plăcută şi aştepta răbdătoare să ajungă acolo.

îşi dădea seama cât suferă Josh, dar îl implora să se comporte normal.

El respecta dorinţa Joannei cum putea, plecând şi venind de la lucru ca şi cum nimic n-ar fi fost ieşit din comun, în ciuda durerii pe care o simţea.

Joanna suferă mult mai mult, se gândea el adesea.

Munca, din fericire, avea un efect terapeutic. Se pierdea în catalogarea hibrizilor de orhidee care fuseseră distruşi şi încerca să-i refacă. Pe măsură ce se apropia iarna, începuse să spere că va putea să-i arate Joannei, în curând,un hibrid special.

Cam la o lună de la ultimele probleme de la laborator, April veni în casă la masă. în acea zi Joanna se simţea deosebit de bine, ochii îi străluceau, iar ea râdea şi discuta de parcă totul ar fi fost normal.

înlocuitoarea lui Connie, o verişoară a lui

Cari din Peru, pe nume Elisabeth, le servise desertul — o tartă asemănătoare cu cele făcute de Connie — iar Joanna şi April stăteau la masă în conservator.

— A fost delicios, spuse April.

— A fost, nu-i aşa? fu Joanna de acord. Suntem norocoşi s-o avem pe Elisabeth. Ea nu va fi niciodată confidenta care a fost Connie, dar ... ei bine, poate va fi şi ea mai puţin trădătoare. Râse, şi April râse şi ea.

— Ceea ce-mi aminteşte, spuse Joanna, luând un ziar de pe un scaun de lângă ea. Credeam că te va interesa, îi dădu ziarul lui April.

April recunoscu imediat femeia din fotografie în care apăreau un mire şi o mireasă.

— O, Doamne, spuse ea, nevenindu-i să credă. Ştiam că i-a spus lui Josh, dar ... dar tot nu-mi vine să cred.

NUNTA CESPEDES-ROSSI

Connie Louise Cespedes şi Peter Anthony Rossi, ambii rezidenţi în Watsonville, au fost căsătoriţi civil, sâmbătă, de judecătorul Thomas Quinn, în Watsonville. Mirele este preşedintele companiei Rossi Brothers, Inc., o companie agricolă care include şi un concern de pepiniere, iar mireasa este vicepreşedinte la aceeaşi companie.

April îi înapoie ziarul Joannei.

— Cred că se merită unul pe celălalt.

— Oh, răspunse Joanna blând, cred că se potrivesc. Amândoi sunt foarte agresivi şi doresc să parvină. Sper că vor fi fericiţi împreună, vorbesc serios. Se potrivesc unul cu celălalt. Ca şi Christina cu Woody.

April o privi.

— Mai ai vreo veste de la ea? o întrebă

Joanna încuviinţă, apoi râse poznaş.

— M-a sunat azi-dimineaţă. N-ar trebui să mă distrez pentru că ştiu că Christina suferă, dar nu m-am putut abţine. Se opri, dramatic.

— Poftim? spuse April. Vai, Joanna spune-mi înainte să explodez.

— Scumpa mea soră şi Woody s-au căsătorit în Mon- tecito, spuse ea.

— Nu! exclamă ea.Ba da, spuse Joanna, râzând. Şi ghici ce s-a întâmplat?

— Ce? întrebă April.

— El o înşeală deja, replică Joanna. Cum ţi se pare asta ca justiţie poetică?

— E o chestie mizerabilă, spuse April, dar nu cred că-mi va strica ziua.

— Nici pe-a mea, spuse Joanna. I-am spus ce părere am despre legătura ei cu Peter Rossi — şi cu Woody, fiindcă veni vorba — şi am iertat-o. Dar nu înainte de a-i explica ce cred. Se opri şi o privi pe April. Cred că iertarea este importantă, pentru că nu putem să ne împovărăm la nesfârşit cu resentimente. Ne-ar consuma degeaba. Aşa cum văd eu lucrurile acum, Christina va fi întotdeauna familia mea, dar nu familia pe care mi-aş fi ales-o. Acea familie sunteţi tu şi Josh.

Se întinse şi luă mâna lui April.

— Fii atentă, April, îi spuse.

April dădu din cap.

— Am căutat şi am tot căutat, sperând să găsesc partenera perfectă pentru Josh după ce eu nu voi mai fi. Cred că am încercat să mă joc de-a Dumnezeu. Ochii ei violeţi străluceau de fericire.

April se simţi brusc în al nouălea cer, de parcă toate acestea n-ar fi fost reale, ca şi cum Joanna n-ar fi putut spune aşa ceva atât de calmă, dar o ascultă fără s-o întrerupă.

— După aceea soarta mi te-a scos în cale din senin, continuă Joanna. Şi m-ai făcut atât de fericită. Şi Josh. Acum sper că voi doi — tu şi Josh — îmi veţi onora memoria continuând să trăiţi. Cât mai din plin. Se opri, cu un zâmbet seren pe figură. Nu voi mai continua. Cred că tu ... ştii la ce mă refer.

April nu mai ştia ce să spună, dar, cu lacrimi în ochi, se aplecă, o sărută pe Joanna şi o îmbrăţişă tandru.

— Şi acum, spuse Joanna, mă retrag în camera mea să trag un pui de somn, şi mai târziu voi veni să văd ce ai mai făcut. Se ridică şi îşi puse o mână pe capul lui April, mângâind-o uşor. Aşa că ar fi mai bine să continui munca la grota asta a ta nebună.

Se întoarse şi April, copleşită de emoţie, o urmări cum părăseşte camera.

O oră mai târziu, bucuroasă că Joanna încă dormea, April împrumută celularul lui Randy şi ieşi din grotă să dea un telefon. Luase numărul din agendă, când Joanna urcase să se culce. Sună şi aşteptă să i se răspundă.

— Rossi Brothers, Inc., îi răspunse o femeie, la al treilea apel.

— Aş dori să vorbesc cu doamna Rossi, spuse April.

— Cine o caută? întrebă femeia.

— April Woodward, răspunse April, sperând că, fo- losindu-şi numele, nu i se va închide imediat telefonul.

— Un moment, vă rog.

April aşteptă cu răbdare să vadă ce se va mai întâmpla, apoi o auzi pe Connie.

— April, spuse ea, plină de încredere, poate chiar fudulă. Ce doreşti?

— Voiam doar să te anunţ că, dacă Josh va mai avea probleme la pepinieră, îi spuse April, mă voi duce direct la poliţie. îi voi anunţa cu mare plăcere că tu făceai dragoste cu paznicul de noapte ca să ai acces la sere şi la laborator, iar Miguel va confirma. Iar Josh le va spune ce i-ai zis în bucătărie înainte de a pleca de aici.

Apoi îşi încrucişă degetele şi minţi.

— Iar Christina va depune şi ea mărturie despre problema de la pepinieră.

O clipă de tăcere, apoi Connie îi spuse:

— Este cuvântul tău împotriva cuvântului meu, zise ea cu răutate.

— Nu, spuse April. Este cuvântul meu şi cuvântul lui Miguel, şi cuvântul lui Josh, şi cuvântul Christinei.

April îşi încrucişă iar degetele.

— Şi trebuie să mai ştii, de asemenea, că am angajat un avocat, în caz că se mai întâmplă ceva. Respiră. Şi de altfel, am câţiva prieteni la

ziar şi poţi fi sigură că va apărea un articol măreţ despre toate astea — inclusiv despre tine şi Miguel — dacă se mai întâmplă ceva. Cred că fotografia ta de la nuntă va fi nemaipomenită pentru articol.

O auzi pe Connie respirând greu.

— Aşa că mai bine l-ai convinge pe soţul tău să renunţe, spuse ea. Ai înţeles?

— Mda, spuse Connie încet. înţeleg. Dar nu cred că e cazul să mai fii îngrijorată. Nimeni nu mai doreşte compania aia mică.

Trânti telefonul.

April apăsă pe end, apoi se aşeză şi oftă uşurată. Putea spera că telefonul ei va ajuta la ceva. Nu exista nici o garanţie, dar se gândea la caracterul lui Connie, pentru care aparenţele însemnau foarte mult — mai ales acum, când era soţia lui Peter Rossi, un Anglo foarte bogat — şi putea spera că va face tot posibilul să-l convingă pe soţul ei să renunţe.

Se ridică şi se întoarse în grotă, înapoindu-i lui Randy celularul. Apoi continuă să muncească, hotărâtă să termine acea grotă pentru ea însăşi, pentru Josh şi pentru Joanna.

Joanna privi spre grotă de la fereastra dormitorului ei. Nu putea vedea ce se întâmplă, desigur, dar îşi putea imagina. Zâmbi

fericită. Va fi gata în curând şi va fi frumoasă. O fantezie adusă la realitate. Pentru ea însăşi. Pentru April şi pentru Josh.

Se întoarse şi-şi luă geanta, apoi coborî în holul de la intrare. Privi în treacăt suprafeţele lustruite, strălucitoarea frumuseţe pe care o începuse tatăl ei şi pe care ea şi Josh o terminaseră. Se strecură pe uşa din faţă şi se grăbi spre maşină. îşi puse ochelarii de soare, ieşi din garaj, se întoarse în curte şi admiră încă o dată casa. Apoi conduse printre stîlpii de piatră, prin porţile deschise, privind drept înainte.

April se uită la ceas. *Sunt aproape gata să plec şi Joanna încă nu a apărut. Oare ce se întâmplă? Poate ... poate a dormit toată după-amiaza. A fost aşa de vioaie şi vorbăreaţă încât poate a obosit prea tare.*

— Randy, eşti gata de plecare? îl întrebă.

— Deja fac curat, April, spuse el, obosit. Tu poate ai fost aşa de pierdută în gânduri încât nu ai observat. Eu nu mai pot face nimic azi. Sunt frânt.

— Bine, spuse ea, odihneşte-te bine la noapte pentru că mâine va fi la fel. Zâmbi. Apreciez că ai stat mai târziu.

— Iar eu apreciez ocazia, spuse el, ca să nu mai vorbim despre bani.

Râseră amândoi.

Randy îşi aranjă uneltele pentru a doua zi, apoi îşi luă haina. Ne vedem mâine dimineaţă, spuse el.

După plecarea lui, April îşi scoase salopeta şi îşi perie bine hainele. Apoi îşi duse uneltele la baia de la piscină şi le spălă, apoi le uscă. îşi perie părul şi se spălă pe faţă şi pe mâini cât de bine reuşi, hotărându-se s-o verifice pe Joanna înainte de a pleca.

Intră în casă şi o zări pe Elisabeth în bucătărie.

— Unde e Joanna? o întrebă.

— Nu ştiu, răspunse Elisabeth. N-am mai văzut-o de la prânz.

— Mulţumesc, spuse April. Mă duc să văd ce face. O luă pe holul de la intrare, urcă scările până la etajul al doilea, apoi păşi tiptil spre dormitorul lui Josh şi al Joannei.

Uşa era întredeschisă, şi April o împinse uşor şi se uită înăuntru. Patul era gol.

Este probabil în baie, se gândi April. Intră în dormitor şi o strigă.

— Joanna?

Nu-i răspunse nimeni.

— Joanna? strigă ea din nou, ceva mai tare.

Văzu că uşa băii era larg deschisă şi intră. Nici urmă de Joanna. Părăsi dormitorul şi coborî iar scările. Căută prin camerele de jos, dar nu era nici urmă de Joanna.

Ce naiba? se întrebă April.

Intră iar în bucătărie.

— Eşti sigură că n-ai mai văzut-o de la prânz? o întrebă pe Elisabeth.

— Nu, răspunse Elisabeth. De ce? S-a întâmplat ceva?

— Nu este aici, spuse April îngrijorată. Sau cel puţin nu o pot găsi.

Auzi o maşină în curte şi fugi la intrare, gândindu-se că ar putea fi Joanna. Deschise uşa şi ieşi. Josh tocmai cobora din maşină.

— Unde este Joanna? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse April. Tocmai o căutam.

— Nu ştii? strigă el, alarmat. Mercedesul ei

nu e aici.

— Cum? exclamă April. Vai, Josh, nu ştiu ce să cred. Am mâncat împreună apoi ea s-a dus să se odihnească. Spunea că se întoarce la grotă, dar nu a mai apărut. Am urcat s-o caut şi n-am putut s-o găsesc. Se opri, uitându- se disperată în jur, de parcă Joanna ar fi putut să apară din senin. Nici nu m-am gândit să mă uit după maşina ei.

— Şi Elisabeth? întrebă el, punându-şi un braţ în jurul umerilor ei. Nu a auzit-o plecând? Nu i-a lăsat nici un mesaj?

— April dădu din cap.Nu, spuse ea. Elisabeth mi-a spus că n-a mai vă- zut-o de la prânz. II privi îngrijorată. Unde ... unde crezi că s-a dus? Ce naiba face?

Se îndreptară împreună spre casă, apoi intrară în bucătărie. Josh o mai întrebă o dată pe Elisabeth, dar primi aceleaşi răspunsuri. Apoi turnă două pahare de vin.

— Poftim, spuse el, înmânându-i unul. Hai în bibliotecă să ne gândim în linişte.

în bibliotecă se aşezară pe două fotolii Chesterfield, sorbindu-şi vinul.

— Cum s-a simţit la prânz? întrebă Josh.

— A fost grozavă, răspunse April. A fost strălucitoare, de parcă totul era cum nu se poate mai bine. Vioaie, şi nostimă, şi vorbăreaţă, şi... Tăcu şi din ochi îi ţâşniră lacrimi, pe care şi le şterse repede.

Josh lăsă paharul jos şi îşi puse braţele în jurul lui April. Apoi o atinse cu buzele pe frunte.

— Nu mai plânge, te rog, spuse el. Nu suport să te văd plângând.

April îi simţi braţele în jurul ei şi buzele pe frunte, şi inima îi tresăltă în ciuda situaţiei. îl îmbrăţişă şi ea, vinovăţia fiind uitată pen,tru moment.

Rămaseră aşa un timp, apoi se despărţiră.

— Nu voiam să...

— Nu te îngrijora, Josh, spuse April. Şi eu

sunt la fel de vinovată. Eu ... eu... ei, să nu ne gândim la asta acum. Trebuie s-o găsim pe Joanna.

El încuviinţă, dar se uita gânditor în jos, de parcă ar fi fost pe altă lume. April îşi putu da seama că mintea lui lucra febril.

în cele din urmă se uită la ea.

— Ştiu unde este, spuse el, calm. Trebuie să fie acolo.

— Unde? întrebă April.

— Vii cu mine? o întrebă el.

Ea încuviinţă.

— Sigur că voi veni.

El sări în picioare.

— Ia-ţi o jachetă şi hai să mergem, îi spuse, pomind-o spre holul de intrare.

într-un minut ajunseră la Land Cruiser şi plecară.

Soarele apusese deja când ei ajunseră la ieşirea de pe autostrada care ducea la fâşia pustie de plajă de la Pajero, la nord de Moss Landing, dar era lună plină, iar peisajul era scăldat într-o lumină stranie, argintie. Norii de furtună se adunaseră mai devreme, ameninţând cu ploaia.

Pe când se îndreptau spre Oceanul Pacific, trecură pe lângă terenurile cultivate cu varză de Bruxelles, căpşuni, broccoli şi anghinare.

Nu mai erau şi alte maşini pe acest drum pustiu, iar Josh se grăbea, cu ochii fixaţi pe drumul pustiu, stând rigid pe scaun.

April nu întreba nimic pentru că nu dorea să-l deranjeze, dar acum ştia unde mergeau, deşi nu mai fusese niciodată acolo.

Cabana cea veche de pe plajă, se gândi ea. *E normal.*

Ştia că oceanul şi casa cea veche însemnau mult pentru Joanna. Acolo se ducea Joanna singură, să sufere, să încerce să se împace cu ideea morţii ei apropiate şi să-şi lingă rănile ca un animal bolnav. în măsura în care înţelegea dragostea Joannei pentru acel loc, simţea un fior îngheţat pe şira spinării imaginându-şi-o aici singură, poate în agonie.

Josh intră cu maşina pe o potecă acoperită cu scoici sparte şi nisip. Era foarte îngustă, iar vegetaţia o înconjura din ambele părţi ameninţând s-o înghită. April zări o poartă metalică ruginită larg deschisă, chiar în faţă. De marginea porţii atârna un lanţ ceva mai nou şi foarte solid.

Josh încetini, se întinse şi îi luă o mână în ale lui, strângând-o uşor. Ea îl privi, iar el, simţindu-i privirea, se uită înspre ea.

— Este aici, spuse el. Trebuie să fie, poarta e deschisă.

Conduse încet dincolo de poartă, urmând curbura

uşoară a drumului. Oftă şi puse brusc frână. Chiar în faţă se vedea Mercedesul Joannei.

O privi pe April.

— Vrei să aştepţi aici? o întrebă el, cu o voce plată.

April dădu din cap.

— Nu, îi spuse ea, vin cu tine.

El se aplecă şi o sărută pe obraz, cast şi tandru.

— Mulţumesc, îi spuse.

Ieşiră din Land Cruiser,şi Josh veni lângă ea. împreună, începură să meargă prin nisip către casă. Puteau vedea o lumină slabă, undeva înăuntru.

Deodată, un fulger lumină cerul şi se auzi bubuitul unui tunet, aşa de puternic şi de aproape, încât April fu gata să ţipe. Imediat urmă un potop care-i udă pe amândoi până la piele înainte de a se putea adăposti sub portalul din spatele casei.Când ajunseră la adăpost, Josh se uită în jos la ea.

— Te simţi bine? o întrebă.

— Da încuviinţă ea.

El îşi scoase cheile, gata să descuie uşa din spate, dar observară că era deschisă. El o deschise larg, lăsând-o pe April să intre înainte lui, apoi închise şi uşa interioară şi pe cea din exterior.

în faţă, chiar dacă era întuneric, April putea vedea până la fereastra mare, din faţa casei, care dădea înspre Pacific. Deasupra, furtuna urla, lovindu-se de acoperiş.

Josh îi luă amândouă mâinile şi o privi.

— Poţi aştepta aici, spuse el. Cred că ea e acolo... în dormitorul din faţă. De acolo se vede lumina.

April îl privi în ochi.

— Nu, spuse ea. Vreau să fiu cu tine.

El o îmbrăţişă şi se îndreptară împreună spre dormitorul din faţă. Uşa era deschisă şi o puteau zări pe Joanna pe pat. Părea să doarmă paşnic, cu o expresie de beatitudine pe figură.

Era sprijinită de perne, astfel încât să poată vedea fereastra care dădea spre ocean.

Lumina pe care o zăriseră venea de la o noptieră de la marginea patului şi, în conul de lumină, se zărea o pungă de scoici. Fără îndoială, se gândi April, comorile pe care le descoperise pe ultimul ei drum pe plajă.

Se îndreptară spre pat şi o priviră. Nu mai respira. Rămaseră neajutoraţi, cu ochii în lacrimi.

Pare la fel de vie şi de frumoasă ca întotdeauna, se gândi April. *Pare că doarme.*

Josh se apropie, luând una dintre mâinile Joannei într- ale lui. Apoi îşi puse capul pe pieptul ei, încercând să audă bătaia inimii, pe care ştia însă că nu o va mai auzi.

April rămase urmărindu-1, înţelegându-i gestul, în ciuda inutilităţii lui.

Josh se aşează pe pat şi luă corpul lipsit de viaţă al Joannei în braţe, legănând-o încet, plângând în tăcere, cu trupul cutremurat de suspine. April începu şi ea să plângă, gândindu-se că nu mai simţise până atunci o asemenea pierdere imensă sau o asemenea durere agonizantă. Se întrebă dacă o astfel de durere va dispărea vreodată.

în cele din urmă, Josh o lăsă pe Joanna înapoi pe pat. Se aplecă şi o sărută tandru, apoi o privi pe April.

Ea mai zărise durere
şi nelinişte pe faţa lui,
dar niciodată ca acum,
niciodată atât de
intense. Se aplecă, îi
oferi o mână, iar el o
luă, ridicându-se în
picioare. împreună se
uitară la Joanna,
luându-şi adio.

5fârşitul ca un începui 'Jarna Q.000-Q001

în ciuda mâhnirii lor, zilele ploioase şi reci ale iernii trecură uşor pentru April şi Josh. Acum, deşi semnele primăverii ce urma să vină erau abia perceptibile, April îi putea simţi apropierea. Stătea singură în spectaculoasa fantezie a grotei, urmărind efectele lunilor de efort pe care îl depusese. Munca, se gândea ea, fusese obositoare, groaznică, dar viziunea Joannei fusese responsabilă pentru această splendidă creaţie. Fără viziunea ei, reflectă April, nimic din toate acestea n-ar mai fi fost posibil.

Timpul să-ţi iei adio

Josh nu mai intrase niciodată de la moartea Joannei în grotă, chiar după ce April terminase. îi era mult prea greu. April se luptase cu mâhnirea muncind să termine grota — şi chiar fusese o luptă — dorind să vadă împlinită viziunea pe care Joanna şi ea o împărtăşiseră. Ajutase şi la pepinieră, astfel încât Josh se putuse ocupa de hibridări — obţinând orhideele cele noi de care depindea viitorul companiei.

Acum, după câteva luni, cei doi îşi învinseseră suficient mâhnirea şi se gândeau la inaugurarea grotei. în noaptea aceea, ea şi Josh vor sărbători, în cele din urmă, moştenirea Joannei

.April se uită uimită prin cameră, cu toate că de luni de zile îşi petrecuse majoritatea timpului aici. Toate suprafeţele erau acoperite cu scoici şi pietricele. Tavanul era un cer splendid, plin de constelaţii, iar pereţii erau acoperiţi de fantasticele orhidee rare, executate doar din scoici colorate.

în nişe, instalate pe plinte neoclasice, se aflau bus- turile din ghips ale unor bărbaţi şi femei, faimoşi pe timpuri, acum creaturi bizare şi fantastice din altă lume, încrustate în întregime cu scoici. Geamurile şi uşile erau înconjurate de ghirlande de scoici care imitau sculpturile complicate şi strălucite ale lui Grinling Gibbons.

în centrul camerei era o fântână micuţă, ca o scăldă- toare de păsări. Aici April folosise pietricele de diferite mărimi şi forme pentru a da impresia de mozaic. Procedase la fel şi cu podeaua, unde crease un mozaic de creaturi marine, unele prinse în vârtejuri de kelp care semănau cu ghirlandele de orhidee. Două candelabre, atârnate de o parte şi de cealaltă a piscinei, erau încrustate cu scoici şi sub ele erau mese şi scaune în stil veneţian, încrustate cu frunze din argint. Pe fiecare masă erau lumânări pe care le aprinse acum April.

Pe una dintre mese aşezase un suport din argint pentru sticle în care se afla o sticlă de

şampanie Louis Cristal Roderer. Două cupe de şampanie, antichităţi ruseşti pe care April le îndrăgea, aşteptau să fie umplute.

în cele din urmă îşi întoarse atenţia spre un panou central care până atunci fusese acoperit cu o pânză. îşi zâmbi. Nu spusese nimănui ce era în spatele pânzei.

Era o surpriză la care muncise în secret mai multe săptămâni. April o privi cu mândrie şi satisfacţie: o orhidee sclipitor de albă făcută în întregime din scoici abu- lon. Sub ea, numele orhideei era scris dintr-un mozaic de pietricele netezite de valuri: *Phalenopsis Joanna.* Pe una dintre măsuţe se afla şi un exemplar din această orhidee. Un hibrid pe care-1 făcuse Josh în secret şi-l botezase cu numele Joannei. O orhidee de un alb pur ce strălucea în bătaia luminii.

El îi spusese taina lui April, dar ea ţinuse secretă realizarea orhideei din scoici. De-abia aştepta să vadă privirea lui Josh când va zări pictura pentru prima oară.

Se dădu înapoi şi mai privi o dată scena.

—Oh, da, spuse ea cu voce tare. în seara aceasta putem să bem şampania. Ca să sărbătorim terminarea grotei.

Era, se gândi ea, mai mult o operă de artă decât un simplu lucru meşteşugit. Privi pe rând scoicile: *Laliotis ruber, Lischkea imperialis, Spondylas princeps* şi *Wrightianus,*

Babelomurex spinosus, Ocinebra erinaceus şi provocator numita *Purpura patual.*

Doamne, se gândi ea, *am învăţat atâtea lucrând aici. Nu doar despre scoici, ci şi despre design şi execuţie. Şi despre posibilităţi. Oh, da, cel mai important lucru, posibilităţile.* Joanna o ajutase să zărească infinitul potenţial creativ din toate aceste materiale umile şi frumoase.

Stinse luminile şi dădu să iasă din grotă, să se ducă la Josh, dar se mai întoarse o dată şi se uită prin cameră. *Şi despre prietenie, şi despre dragoste,* reflectă ea. *Am învăţat mai multe despre prietenie şi dragoste decât credeam vreodată că e posibil.*

April intră prima în grotă şi se asigură că lumânările ardeau, apoi aprinse candelabrele lăsându-le să dea doar o lumină palidă, romantică. Se întoarse spre fântână care începu să susure. Efectul total îţi tăia respiraţia. Mulţumită că totul era perfect, se întoarse să-i spună lui Josh' că putea să intre.

— Eşti sigură că e gata? o necăji el, ezitând să treacă pragul.

— Finito, zâmbi April.

— Atunci hai s-o inaugurăm! spuse el, intrând.

Ochii lui albaştri parcurseră camera încet, admirân-
du-i splendorile şi, pe măsură ce privea, expresia de amuzament de pe chipul lui fu

înlocuită de admiraţie.

April urmări transformarea, plină de mândrie. Dar, în acelaşi timp era enervată de tăcearea lui prelungită, o tăcere care se întindea la nesfârşit. Voia cu disperare ca şi el să fie la fel de mulţumit precum ştia că ar fi fost Joanna.

Până la urmă, ochii lui se opriră asupra ei. Pentru o clipă atenţia lui fu distrasă de frumoasa eşarfă Hermes pe care o purta ea. Era eşarfa cu modelul de scoici pe care i-o dăruise Joanna. Apoi frumoşii lui ochi albaştri se aţintiră asupra ei.

— Bine, spuse el, ai făcut exact ceea ce ar fi dorit ea. Chiar mai mult. Se opri o clipă, apoi zâmbi. Este nemaipomenit, April.

April oftă uşurată, iar Josh, auzind-o, o îmbrăţişă strâns.

— Doar nu te-ai gândit că s-ar fi putut să nu-mi placă, nu?

— Am sperat, spuse April.

El râse, apoi o sărută.

— Şi acum, hai să bem şampania.

Deschise sticla, umplu cele două pahare şi îi dădu unul lui April.

— Vreau să ţin un toast, zise el.

April îşi apropie paharul de al lui.

— Pentru viaţă, spuse el. Şi pentru viitorul nostru.

— Şi pentru viitorul nostru, spuse şi April,

ciocnind paharul cu el.

în ciuda supărării din ultimele luni, simţi cum inima îi tresaltă şi simţi o excitare, şi o nevoie, şi o dorinţă care-o împinseră înainte către *el.*

Josh lăsă paharul jos şi April îl imită. El îşi puse braţele pe umerii ei şi o privi în ochi. Ea privi în sus spre el, cu nerăbdare în ochi.

Pe trăsăturile lui frumoase se vedeau limpede ravagiile produse de ultimele luni. Le văzuse şi în oglindă. Totuşi, cearcănele care-i înconjuraseră ochii atâta vreme începeau să se şteargă şi incomensurabila tristeţe începea să dispară.

Mâhnirea care-i cuprinsese pe amândoi era treptat înlocuită de un reînnoit interes în viaţă, în celălalt şi în dragoste.

Ea îi mângâie faţa slabă, bronzată, cu un deget subţire. El îi strânse uşor mâna într-a lui. Nu dorise să-i tulbure liniştea, să întrerupă gândurile ce-i treceau prin minte şi pe care le ştia, de parcă ar fi fost ale ei.

Este exact cum ar fi dorit şi ea, spuse el simplu, întinzând un braţ de parcă ar fi dorit să cuprindă toată grota. Apoi ochii lui priviră iar într-ai ei, şi el o mângâie tandru pe obraz. Şi asta la fel. începu să zâmbească. Toate acestea fac parte din moştenirea ei. Grota... şi dragostea noastră.

April dădu din cap şi îi întoarse zâmbetul, privindu-1 în ochi. Părul lui decolorat de soare îi cădea în ochi, iar ea se întinse şi-l dădu deoparte, apoi îl sărută pe obraz.

— Da, spuse ea, blând. Toate acestea fac parte din moştenirea Joannei. Este o lume nouă, o viaţă nouă, iar dragostea ei pentru tine — şi pentru mine — a deschis drumul.

El o îmbrăţişă, strângând-o în braţele lui puternice şi, împreună, începură sărbătorirea noii lor vieţi şi a iubirii dintre ei.

O poveste de dragoste fericită şi dureroasă, dulce-amăruie, generozitate, pierdere, luptă câştigată, înfrângere. Şi sacrificiu suprem - acesta este ultimul roman al cunoscutei scriitoare Judith Gould.